

தீர்வுகள் நமக்குள்ளே...

பெ.நாயகி

திருவரசு
புத்தக நிலையம்

தீர்வுகள் நமக்குள்ளே...

பதிப்புரிமை : மனோ குமார் : மதுரை

விவரம் : 50-00

பெ. நாயகி

23 (பழைய எண். 13), தீனதயாளு தெரு,

தீயாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 2002

பதிப்பாசிரியர் : வானதி திருநாவுக்கரசு

விலை : ரூ. 50-00

- ❖ Title : **THEERVUGAL NAMAKKULLAE**
- ❖ Author : Pe. NAYAKI
- ❖ Subject : Psychology
- ❖ Language : Tamil
- ❖ Edition : First Edition, December, 2002
- ❖ Pages : xii + 172 = 184
- ❖ Published by : **THIRUVARASU PUTHAKA NILAYAM**
23 (Old No. 13), Deenadayalu Street
Thyagaraya Nagar, Chennai-600017.

- Price : **Rs. 50-00**

Laser Typeset at *Azhagu Systems*, Chennai - 17. © 5212 7214

Printed at : **Mani Offset**, Chennai - 5. Ph : 8555249.

சமர்ப்பணம்

அன்புச் சகோதரர்

திருமதி ஷோபனா திவேதி

(மனநல ஆலோசகர்)

பதிப்புரை

பெ. நாயகியின் இந்த நூல் "தீர்வுகள் நமக்குள்ளே..." வாழ்க்கைக்கு மிக அவசியமான பல சிந்தனைகளை, சுவைபட எடுத்தியம்புகிறது. ஆசிரியர் சிறுகதைகள் எழுதுவதிலும் முத்திரை பதித்தவர். இப்பொழுது மனநலக் கட்டுரைகளை தந்துள்ளார். கசப்பு மருந்தே யானாலும் தேனில் குழைத்துக் கொடுத்தால் யாரும் எளிதில் உட்கொள்வார்கள். அதைப்போல் இந்நூலின் மூலம் உயர்வான தத்துவங்களை எளிமையாகவும் சுவைபடவும் எழுதியுள்ளார்.

எல்லாமே வர்த்தக நோக்கிலும், பரபரப்பிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமுதாயச் சூழலில், நல்லனவற்றைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமான கடமை படைப்பாளிக்கு இருக்கிறது.

கணவன் மனைவி உறவில் விட்டுக் கொடுத்தல் என்பது எத்தனை அவசியம் என்பதையும், பிள்ளைகளைக் கண்டிப்போடு வளர்க்கத் தவறிவிட்டால் பிற்காலத்தில் பாதிப்படையப் போவது அந்தப் பிள்ளைகள் தாம் என்பதையும், ஆரோக்கியத்தை எப்படி அக்கறையோடு பேணிப் பாதுகாப்பது

என்பதையும் - இதுபோன்ற பல கூறுகளைப் பற்றி மாதாமாதம் ஆசிரியர் பெ. நாயகி, 'மங்கையர் மலர்' மாத இதழில் வெளியிட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந்த நூலை திருவரசு புத்தக நிலையம் வெளியிட்டு மகிழ்கிறது.

பிரச்சினைகளை மூன்றாம் மனிதரின் தூண்டுதல் இல்லாமல் நமக்குள் நாமே பதறாமல் அமர்ந்து சிந்தித்தால், சுலபமாகத் தீர்வு கண்டுவிட முடியும்.

எழுத்துக்கள் யாரையும் காயப்படுத்தாமல் இருந்தால் மட்டும் போதாது. கருத்துக்களை கௌரவமான முறையில் ஏந்திச் செல்கிற நல்ல வாகனமாகவும் பயன்பட வேண்டும் என்கிற அழுத்தமான நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு.

இந்த நூலையும் அந்த நம்பிக்கையுடனேயே வெளியிடுகிறோம். வாசகர் உலகம் இந்த நூலை வரவேற்றுப் பயன்பெற வேண்டும், பிறருக்கும் பயன் தர வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்
வானதி திருநாவுக்கரசு
பதிப்பாசிரியர்

முன்னுரை

என்னுடைய மற்ற படைப்புகளிலிருந்து சற்று வித்தியாசமான நூல் இது என்பதால் இந்த முன்னுரை அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

1982-இல் தொடங்கி அவ்வப்போதாக இதிலொன்றும் அதிலொன்றுமாகக் கிட்டத்தட்ட நாற்பது சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதியிருந்தேன். அடுத்த பத்தாண்டுகளில் எழுதுவது என்பதே அதன் பிறகு சுத்தமாக நின்று போனது. அலுவலகப் பொறுப்பின் கனத்தையும் வேலைப் பளுவையும் நேரம் தின்னிப் பிசாசுகளாக வரித்துக் கொண்ட சமாதானத்துடன் இருக்க முயன்றாலும் உள்ளூர எழுதவேண்டும் என்கிற ஆர்வம் மட்டும் முட்டி மோதிக் கொண்டு உடைத்துக் கொண்டு வெளிக் கிளம்ப வழியறியாது சில சமயங்களில் தூக்கம் தொலைய வைத்தது. (புனைப் பெயரில் எழுதியதால் என் நெருங்கிய சுற்றம் தவிர அலுவலக நண்பர்களுக்குக் கூட நான் எழுதுவது தெரியாது.)

இப்படியே கிட்டத்தட்ட நான்கைந்து ஆண்டுகள் வறண்ட வடக்கு குஜராத்தில் வெறுமையாகக் கழிந்துவிட்ட நிலையில் என் அலுவலக நண்பன் சதீஷ்குமார் திவேதியின் மனைவி திருமதி ஷோபனா திவேதி என்னுடன் பழகிய சில நாட்களிலேயே எனக்கு எழுத்தார்வம் இருந்தாக வேண்டும் என்று அடையாளம் கண்டு சொல்லி

என்னை வியப்பில் ஆழத்தினார். அவர் பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தில் மனநல ஆலோசனையில் (Councelling) உயர்கல்வி கற்றவர். நான் முடிந்துவிட்டதாகக் கருதி உறங்க வைத்திருந்த எழுதுகோலினை நான்கைந்து கலந்துரையாடல்களில் தட்டி எழுப்பினார்.

கல்லணையாக மிரட்டி என் எண்ண ஓட்டத்தைத் தடுத்திருந்த காரண அணைகளை மிக எளிய பயிற்சிகளாலேயே வெறும் பஞ்சப் பொதிகளாக்கிக் காற்றில் பறக்க வைத்து என் ஆர்வ வெள்ளத்தின் பாய்ச்சலுக்கு வழிகள் காட்டினார்.

வித்தைக்காரன் வெறும் தொப்பிக்குள் இருந்து முயல் குட்டி எடுத்துக் காட்டுவது போல் என் நேர அட்டவணையிலிருந்தே என்னுடைய நாட்களை நீட்டித்துத் தந்தார்.

ஏற்கெனவே உளவியலில் ஆர்வம் உடையவனாக இருந்த எனக்கு பிரச்சினைகள் என்று நாம் நினைக்கும் பல விஷயங்கள் உண்மையில் பிரச்சினைகளே அல்ல; நம் சோம்பலின், அலட்சியங்களின் வேறு வடிவங்களே அவை என்று புரிய வைத்தார். உலகத்தையும் மனிதர்களையும் நான் பார்த்து வந்த கோணத்தை வித்தியாசமாக்கும் வித்தையைக் கற்றுத் தந்தார்.

மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்தேன். அதன்பிறகு தான் சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று என்னுடைய நிறைய படைப்புகள் பிரசுரம் காண ஆரம்பித்தன.

நிர்வாகத்தில் வெற்றி நாட்டி வந்த எங்கள் பழைய பொது மேலாளர் உயர்திரு வசுதேவ் காலியா அடிக்கடி சொல்வார்: "எப்படி நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும்

என்பதைவிட, எப்படி செய்யக் கூடாது என்று வாழ்வியல் உதாரணங்களாகவே விளக்கி சொல்லித் தர ஏராளமானோர் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து தான் நாம் பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்."

அதேபோல அமைதியான வெற்றிகரமான குடும்பமாக நம்முடையது திகழ வேண்டுமானால் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைவிட என்னென்ன செய்யக் கூடாது என்று சொல்லித்தர நம்மைச் சுற்றிலும் ஏராளமான பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதும் நிஜம்.

அப்படிப்பட்டவர்களையே கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கியதன் விளைவாக உதித்தவை தான் இந்தக் கட்டுரைகளில் வெளிப்பட்டுள்ள சிந்தனைகள். மனித வாழ்க்கையின் - குறிப்பாக குழந்தை வளர்ப்பின் - முக்கிய கோணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்து நமக்கே தீர்வுகள் தெரிந்த பல விஷயங்களில் படித்தவர்கள் கூட எவ்வாறு மூளையைத் தற்காலிக உறக்கத்தில் ஆழ்த்தித் தவறு செய்கிறோம் என்று சுட்டிக் காட்டும் கட்டுரைகளை எழுதும் முடிவுடன், "குழந்தையை அடிக்கலாம்; தப்பில்லை" என்கிற தலைப்பில் முதல் கட்டுரை எழுதினேன். அதனையாருக்கு அனுப்புவது என்பது குறித்துத் தெளிவாகவே இருந்தேன்.

தமிழில், பெண்களால் வாங்கப்படும் பத்திரிகைகளில், பழசானாலும் எடைக்குப் போடப்படாமல் வீடுகளில் சேகரித்து வைக்கப்படும் பத்திரிகை ஒன்று உண்டென்றால் அது மங்கையர் மலர் தான் என்கிற அளவுக்கு வாசக / வாசகிகளை உணர்வு பூர்வமாக ஈர்த்து வைத்திருக்கும் திருமதி மஞ்சளா ரமேஷ் அவர்கள் தமிழகத்தின் பல

இல்லங்களில் ரேஷன் கார்டில் இடம் பெறாத குடும்ப உறுப்பினர் ஆவார். கட்டுரையை அவருடைய பரிசீலனைக்குத் தான் அனுப்பினேன். அவருடைய தோளின்மீது ஏறி நின்றால் என் எழுத்துக்கள் பத்திரிகைத் திருவிழாக் கூட்ட நெரிசலில் காணாமல் போய்விடாமல் உயர்ந்து நின்று எல்லோர் கவனத்தையும் கவர்ந்துவிடும் என்பதே என் கணிப்பாக இருந்தது.

அந்தக் கட்டுரையை அட்டைப்பட சிறப்புக் கட்டுரையாக வெளியிட்டு எனக்கு ஊக்கம் அளித்த அவர், "... ; தப்பில்லை" என்கிற வரிசையாகவே கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்களுக்கும் மேலாக 'மங்கையர் மலரில்' தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுத வாய்ப்பளித்து எனக்கு ஓர் அங்கீகாரம் பெற்றுத் தந்தார். மென்மையான மிகச் சில வார்த்தைகளிலேயே கட்டுரைகளின் மையக் கருத்துக்கள் குறித்த ஆக்கபூர்வ விமர்சனங்களால் தொடர்ந்து ஊக்கினார் அவருடைய உதவி ஆசிரியர் ஷாந்தி. இருவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிப்பது இந்நூலாக்க முயற்சியில் முதல் கடமை என்றாகிறது.

'மங்கையர் மலரில்' இந்தக் கட்டுரைகள் வெளி வந்த போது உடனுக்குடன் படித்து விவாதமும் விமரிசனமும் செய்து வந்த திருமதி செல்வி நடராஜன், உரையாடல்களின் போது நான் முரண்பட்டால் கட்டுரைகளின் கருத்துக்களை அவ்வப்போது எனக்கே மேற்கோள் காட்டித் திகைக்க வைத்த திருமதி கவிதா நெப்போலியன் முதலாக, ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் தம்முடைய அல்லது தம்மைச் சார்ந்தோருடைய சாயல் தெரிவதாக ஒப்புக்கொண்டு, "அடுத்த எது தப்பில்

லைன்னு சொல்லப் போறீங்க" என்று கேட்டு என் பொறுப் புணர்வைக் கூர்மைப்படுத்திய வாசகர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்தக் கட்டுரைகள் தொகுப்பாக நூல் வடிவம் பெற்றே தீரவேண்டும் என்பதில் மற்றவர்களைவிட அதிக ஆர்வம் காட்டிய என் அன்புத் தந்தை இரா. பெரியநாயகம் அவர்களுக்கும், எங்கள் குடும்ப நண்பர் திரு ந. ஆவுடையப்பன் அவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட நன்றி.

சிறப்பான முறையில் நூல் வடிவம் தந்துள்ள திருவரசு புத்தக நிலையத்தாருக்கும், திரு. இராமநாதன் அவர்களுக்கும், ஆசிகளால் என்னை நேசித்து வரும் பெரியவர் வானதி திருநாவுக்கரசு ஐயா அவர்களுக்கும் நன்றி.

காரைக்கால்

பெ. நாயகி

25-12-2002.

பொருளடக்கம்

1. தாம்பத்யத்தில் இடைவெளி இருக்கட்டும்	—	1
2. இரண்டாம் தேனிலவு... போகலாம்	—	7
3. ஒற்றைக் குழந்தை	—	16
4. குழந்தையை அடிக்கலாம்	—	23
5. தவறு செய்யலாம்	—	32
6. புலம்பும் பெற்றோர் யோசிக்கலாம்	—	38
7. மீண்டும் இணையலாம்	—	47
8. அடுத்தவரைப் பாராட்டலாம்	—	55
9. மற்றவர் நம்மைக் குறை சொல்லலாம்	—	61
10. ஆண்களை மன்னிக்கலாம்	—	67
11. தொடக்கத்திலேயே மறுக்கலாம்	—	73
12. சட்டென்று விலகி வரலாம்	—	80
13. காதுகளை சில சமயம் மூடலாம்	—	86
14. இப்படிப்பட்டோரிடமிருந்து ஒதுங்கலாம்	—	93
15. பெண்டாட்டி தாசனாய் இருக்கலாம்	—	98
16. சரியாக ஆசைப்படலாம்	—	104
17. சில உரையாடல்களைத் தவிர்க்கலாம்	—	114
18. ஆரோக்கியமாக இருக்கலாம்	—	124
19. தியாக வாழ்வைத் தவிர்க்கலாம்	—	133
20. முதுமையை வரவேற்கலாம்	—	141
21. முதியவர்களின் முணுமுணுப்பை செவிமடுக்கலாம்	—	147
22. வாரிசுகளை வாழ விடலாம்	—	156
23. அரும்புகளை அன்புடன் அணுகலாம்	—	161
24. எங்கும் எதிலும் நுனிப்புல் மேய்ச்சல்	—	167

1. தாம்பத்யத்தில் இடைவெளி இருக்கட்டும்

என்னதான் ஈருடல் ஒருயிர் என்றெல்லாம் வசனங்கள் பரிமாறிக் கொண்டாலும் கணவன் மனைவி உறவு என்பது வெறும் உணர்வு பூர்வமானது மட்டுமே அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். அறிவு பூர்வமானதான பரிமாணங்களை அந்த உறவு எடுக்கும் போதெல்லாம் அங்கே இரண்டு மனங்கள், இரண்டு சிந்தனைகள் தவிர்க்க இயலாதவை என்பதும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய நிஜம்.

பெண்மைக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்க வேண்டும் என்கிற நல்லெண்ணத்தை வாலிப வயதில் வளர்த்துக் கொண்டு அதனைத் தன் மனைவியிடம் நடைமுறைப் படுத்துவதாக எண்ணிச் செயல்படும் ஆண்கள் பலர் உண்டு. ஆனால், தங்களுடைய நிலையை இறக்கிக் கொண்டு மனைவியைத் தாங்க முயலும் ஆண்களில் பலருடைய நிலைமை நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் மத்தியில் கேலிக்கிடமாவது மாதிரிதான் அவர்களுடைய மனைவிகள் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்றொரு பொதுவான குற்றச்சாட்டும் உண்டு.

‘இவருக்கு என்ன தெரியும்? ஏதோ ஆபீஸ் விஷயங்களில் திறமைசாலியா இருக்கார்னு மத்தவங்க சொல்றதை எப்படி மெச்சிக்கறதுன்னு தெரியலை’ என்று மனைவிகள்

சொல்வது கேலி என்று இருக்கும் வரை சரிதானே என்று படும். உப்புப் பொதி சுமந்த கழுதை தண்ணீரில் தவறி விழுந்தால் சுமை குறைவதை உணர்ந்தது போல், மனைவி இவ்வாறு கேலி பேசிவிட்டு வீட்டுப் பொறுப்பில் பெரும் பகுதியை ஏற்றுக் கொள்வதில் சுகம் காணும் ஆண்கள்தான் அந்த கேலிக்கு மௌன அங்கீகாரம் தருகிறார்கள் என்பதைப் பெண்கள் நினைவில் இருத்துவது அவசியம்.

‘இவள் ஆஃப்டர் ஆல் என்னை அண்டி வாழ வந்த பெண், இவளிடம் என்ன நான் கேட்பது’ என்கிற மமதை உள்ள ஆண்கள் வெளிப்படையானவர்கள் என்று கூடச் சொல்லி விடலாம். ஏனென்றால் அவர்களுடைய வெறுப்போ அலட்சியமோ அவை சார்ந்த செயல்களோ வெளிப்படையாக இருக்கும். அவற்றுக்குத் தகுந்த மாதிரி தன்னைத் தயார் செய்து கொள்வது பெண்ணுக்கும் எளிதாக இருக்கும். அப்படி வெளிப்படையான ஆண்கள் நாளடைவில் மமதை குறைந்து மனைவியை உணர்வையில் மதிப்பு தரவும் தயங்குவதில்லை.

ஆனால் “அட்டா! எனக்காக எதற்கு நீ சிரமப்பட வேண்டும்? நானே பார்த்துக் கொள்ள மாட்டேனா...” என்பது போன்ற உபசார வார்த்தைகள் பேசி தன் மனைவியை ‘ஒரேடியாக’ ஒரு கணவன் தாங்குகிறான் என்றால், அந்தத் தாங்குதலை மனைவி அளவறிந்து தவிர்க்க முயலுதல் நல்லது. அத்தகைய ஆண்களில் மிகச் சில விதிவிலக்குகள் தவிர்த்து மற்ற ஆண்களுக்கு அவர்களுடைய சொல்லையும் மீறி மனைவி அவர்களின் எண்ணங்களையும் தேவைகளையும் தாமே அறிந்து பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்கிற ஆசை நீறுபூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருக்கும்.

இப்படிப்பட்ட ஆண்கள் “எனக்கு டி.வி. நிகழ்ச்சிகளில் அவ்வளவாக விருப்பம் கிடையாது, உனக்கு எது

பிடிக்குதோ அதையே பார்” என்பார்கள். வீட்டில் பல்லாயிரம் தொகைக்கு மியூசிக் சிஸ்டம் வாங்கியிருப்பார்கள். “எனக்கு இசையில் நாட்டம் கிடையாது. ஏதோ நீ கேட்டாயே என்றுதான் வாங்கினேன்” என்பார்கள். “அது எப்படி ஒருத்தருக்கு இசை பிடிக்காமல் போகும், உங்கம்மாவே சொல்லியிருக்காங்க, நீங்க ஒரு காலத்துல பரீட்சைக்கு படிக்கிறதுன்னா கூட பாட்டு கேட்டபடியே தான் படிப்பீங்களாம்,” என்று மனைவியே அவரைப் பற்றி அறிந்து கொண்டு ‘வலுக்கட்டாயமாக’ அவருக்கு விருப்பமான பாடலை அல்லது சேனலை ஒலி ஒளி பரப்ப வேண்டும் என்கிற உள்ளார்ந்த விருப்பம் இருக்கும். “எனக்கு இதெல்லாம் முன்பு இன்ட்ரெஸ்டே கிடையாது. இவள்தான் கட்டாயப்படுத்தி இவற்றை எல்லாம் கேட்க வைத்தாள்” என்று மற்றவர்களிடம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் சினிமாத்தனமான எதிர்பார்ப்பு இருக்கும்.

“சாப்பாடு செய்ய ரொம்பவும் நீ கஷ்டப்பட வேண்டாம், எனக்கு வெறும் தயிர் சாதமும் ஊறுகாயும் போதும்” என்பார்கள். மனைவி வலிய சமைத்துப் படைக்கும் ஐட்டங்களை சப்புக்கொட்டி சாப்பிட்டுவிட்டு இவள்தான் என் நாக்கினை வளர்த்து விட்டாள் என்று சொல்ல ஆசைப்படுவார்கள்.

இதை எல்லாம் அறியாமல் “ஆகா, என்னவர் தங்கமானவர்; அவரே சொல்லி விட்டார் உன் போக்கில் இரு என்று” என்கிற அசட்டுப் பெருமையில் இருந்துவிடக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட கணவனுடைய தனித்தன்மை, விருப்பங்கள், தேவைகள் ஆகியவற்றிற்கு உரிய முக்கியத்துவம் தர பெண்கள் தவறிவிடக் கூடாது.

ஏனென்றால் இந்த ஆண்கள் நிச்சயமாக வெளியில் யாரிடமாவது ‘எனக்கு மனைவி சரியில்லைங்க. வீடு முழுக்க அவள் ராஜ்ஜியமாகத்தான் இருக்கும். நாளா

பொழுதா ருசியா சமைச்சது கிடையாது. பிடிச்ச பாட்டு கேட்கணும் பிடிச்ச சேனல் பார்க்கணும்னா அவள் வெளியூர் போயிருந்தால்தான் முடியுது. என்ன பன்றது. பெண்டாட்டி ஆயிட்டா விட்டுக் கொடுக்க முடியுமானு நானாகக் கண்டு சகித்துப் போயிட்டிருக்கேன். இதை எல்லாம் அவளைச் சரி செய்யறேன் என்று நீங்க அவளிடம் சொல்லிட்டிருக்க வேண்டாம். வீட்டுல இருக்கிற நிம்மதியும் போயிடும்' என்று இரக்கப் புலம்பலுடனான இமேஜ் பில்லிங் வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள்.

ஆண் பெண் உறவில் ஆணுடைய கோணத்தில் பெண்ணின் தேவைகள் எண்ணங்கள் ஆகியவற்றிற்கு முன்னுரிமை அளிப்பதென்பது ஒரு நிலை; மதிப்பளித்து விவாதித்து முடிவுக்கு வருவதென்பது ஒரு நிலை; ஒட்டு மொத்தமாய்ப் பெண்ணைப் புறக்கணித்து தன் கருத்தைச் செயல்படுத்துதல் மூன்றாம் நிலை.

இவற்றில் இடம் பொருள் ஏவல் அறிந்து ஏதேனும் ஒருநிலையை மனநிறைவுடன் ஒப்புக்கொள்ளும் பக்குவம் பெண்ணுக்கு வர வேண்டும்.

உதாரணமாக ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்குப் புடைவைக் கடை, நகைக்கடை முதலான இடங்களில் முதல் நிலையும், வீட்டிற்கான பொருட்கள் வாங்கும் விஷயத்தில் இரண்டாம் நிலையும், தன்னுடைய அலுவல் மற்றும் நண்பன் சம்பந்தமான பிரச்சனையில் மூன்றாம் நிலையும் அளிக்கிறான் என்றால் பரவாயில்லை என்று விட்டுவிடலாம்.

ஆனால் ஒரு கணவன் தன் மனைவியை எப்போதுமே முதல் நிலையில் வைக்கத் தொடங்குகிறான் என்றால் மனைவி அதை ஏற்றுக்கொள்வது எதிர்காலப் பிரச்சனைகளுக்கு நிச்சயம் வழி வகுக்கும்.

எல்லா விஷயங்களிலும் கணவன் தன் மனைவியை முன்னிறுத்துவது ஆரம்ப காலங்களில் மனைவிக்கு சந்தோஷம் அளிக்கலாம். வெகு சீக்கிரமே, கணவன் தன்னுடைய கவனத்துக்குக் கொண்டு வராமல் எதனையுமே செய்யக் கூடாது என்கிற எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டு அது கண்டிப்பு என்கிற பரிணாம வளர்ச்சி உற்று இறுதியில் அந்த இல்லத்தில் அவள் தான் சகலமும் என்கிற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடும்.

இந்த நிலையை அடைந்துவிட்ட எந்த ஒரு மனைவியும் கணவனை ஒட்டு மொத்தமாகத் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதாக எண்ணினால் அதைப் போன்று தவறு வேறு இல்லை.

இத்தகைய பெண்களின் கணவர்கள் தான் இரட்டை வாழ்க்கை வாழத் தொடங்குகின்றார்கள். நியாயமாகத் தனக்குத் தோன்றுவதைக் கூட மனைவியுடன் பகிர்ந்து கொண்டு பரஸ்பர ஒப்புதலுடன் செய்வது என்றில்லாமல் அவளிடம் பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு திருட்டுத் தனமாகச் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள்.

மனைவிக்குத் தெரியாமல் தன் பெற்றோருக்கு உதவுவது, உடன் பிறப்புகளுக்குச் செய்வது என்று தொடங்குகின்ற இச்செயல், 'மனைவி தன்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் சண்டை போடுகிறவள்' என்கிற சுய இரக்கப் போர்வையுடன் அடுத்தக்கட்ட தவறுகளுக்கும் அஸ்திவாரம் போட வைத்து விடுகிறது. முடிவில் குடும்ப நிம்மதி காணாமல் போய்விடுகிறது.

இத்தகைய துன்பியல் நாடகத்தின் காரணகர்த்தா காரியகர்த்தா எல்லாம் ஆணாக இருந்தாலும் பிரச்சனையும் அதன் பின் விளைவுப் பொறுப்புகளும் பெண்ணின் தலைமீதுதான் ஏறுகின்றன. ஏனென்றால் இந்தச் சிக்கலின் முதல்

முடிச்சே அளவுக்கு மீறி அளிக்கப்படும் உரிமைகளைப் பெண் ஏற்றுக் கொள்ள ஆரம்பிப்பதில்தான் தொடங்குகிறது. தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் அதீத சுதந்திரம், அளவுக்கதிமான மரியாதை ஆகியவற்றை அடையாளம் கண்டு ஒதுக்கித் தள்ள பெண்கள் தயாராவது அவசியம்.

கணவன் மனைவி உறவு பற்றி கலீல் ஜிப்ரான் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் : "ஒருவரை ஒருவர் நேசியுங்கள்; ஒருவருக்கொருவர் அடிமையாக வேண்டாம். இதயங்களைப் பரிமாறுங்கள்; இழந்துவிட வேண்டாம். அடுத்தவர் கோப்பையை நிரப்புங்கள்; ஒரே கோப்பையில் பருக வேண்டாம். வயலினின் தந்திகள் தனித்திருந்தால்தான் இசையில் இணையும் போது இனிமை பிறக்கும்."

எவ்வளவு உண்மை!

2. இரண்டாம் தேனிலவு... போகலாம்

நாளாக ஆக பெருகிவரும் மனிதக் கூட்டத்தில் மிக மிகச் சிறந்தவர்கள் மட்டுமே ஜொலிப்பதற்கு வாய்ப்பு பெற முடியும் என்கிற நிலை உருவாகி வரும் கட்டத்தில், கிட்டத்தட்ட எல்லாக் குடும்பங்களிலும் ஒரு குழந்தை போதும் என்கிற எண்ணமும் செயலாக்கம் பெற்று வருகிற நாளில் அந்த ஒரு குழந்தையும் மிகச் சிறந்ததாக சூப்பர் குழந்தையாக (Super Child) இருக்க வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பு தவறல்லவே!

ஆனால் வெறும் ஆசை மாத்திரம் போதுமா? அதற்கு செயலாக்கம் தர வேண்டுமானால் கொஞ்சம் மனதாலும் உடலாலும் உழைக்க வேண்டாமா?

நம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு வித்தியாசமான ரோஜாச் செடி வேண்டுமென்றால் அதற்காக எவ்வளவு மெனக்கெடுகிறோம். அந்தச் செடியைப் பற்றிப் படிக்கிறோம். தோட்டத்தில் ஒரிடத்தை இதற்காகவே தயார் செய்கிறோம். அந்தச் செடிக்கு ஏற்ற மண் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறோம். பார்த்துப் பார்த்து தண்ணீர் விடுகிறோம். சிறந்த உரம் வாங்கி வந்து போடுகிறோம். வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டமும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்கிறோம். ரோஜா பூத்துக் குலுங்குகையில், பார்ப்பவர்கள் 'அடேயப்பா! உங்களுக்கு மட்டும் எப்படித்தான் புதுசு புதுசா

வெரைட்டி கிடைக்குதோ' என்று புகழ்கையில் பூரித்துப் போகிறோம்.

ஆனால் ரோஜாச் செடி வளர்ப்பில் காட்டுகின்ற அக்கறையில் கொஞ்சமாவது குழந்தை விஷயத்தில் காட்டுகிறோமா?

உண்மையை உள்ளதுபடி சொன்னால், குடும்பத் தோட்டத்தில் கொட்டப்பட்ட குப்பைகளில் இருந்து 'தெய்வச் செயலால்' தானாகவே முளைத்து வரும் செடிகளாய்த் தான் குழந்தைகள் பிறக்கிறார்கள். அதன் பிறகு அதனை வளர்ப்பதில் திடீர் அக்கறை காட்டுவதாய் எண்ணிக் கொண்டு அந்தச் செடியின் மூலம் அவரை விதையா வேப்பங் கொட்டையா என்றுகூட ஆராயாமல், பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டம் மாதிரியே இதிலும் பூசணிப் பூ பூக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு செடியையும் கஷ்டப்படுத்தி தானும் கஷ்டப்படும் காரியங்கள்தான் வீட்டுக்கு வீடு நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

- ❖ என்னம்மா! கல்யாணமாகி இத்தனை மாசமாச்சு, இன்னும் குளிச்சிட்டிருக்கிற. உங்களுக்குள்ள ஏதும் சண்டை சச்சரவு இல்லையே!
- ❖ என்னவோம்மா! இவன் ஆடற ஆட்டம் எல்லாம் பிள்ளை ஒண்ணு பிறந்து அப்பான்னு கூப்பிட்டா அடங்கிடாதா?
- ❖ உங்க மாமாவைப் பார்த்தியா, இவ்வளவு கிடைல கிடந்தாலும் உயிரை இழுத்துப் பிடிச்சிட்டிருக்கார். பேரப் பிள்ளை பிறந்து நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கலைன்னா போற ஜீவனுக்கு பாதை தெரியுமா?
- ❖ மூத்த மாப்ள தலைப் பொங்கலுக்கு வரும்போது மூணு பேரா வந்தார். மாப்ள! நீங்க என்ன பண்ணு

வீங்களோ தெரியாது. தலை தீபாவளிக்கு வரும்போதே என் பேரனோடதான் வரணும்.

இவை கிட்டத்தட்ட எல்லா வீடுகளிலும் கேட்கும் வசனங்கள்தான். இளைய தலைமுறை ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பெரியவர்களை அலட்சியப் படுத்தச் சொல்லவில்லை. அவர்கள் காலத்தில் பலதரப் பட்ட பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்ற பணிகள் கிடைத்தன. நன்கு படித்தால் அரசு வேலை, சுமாராகப் படித்தால் சொந்தத் தொழில், படிப்பே ஏறலையா விவசாயம் என்று வாய்ப்புகள் கொட்டிக் கிடந்தன. இப்போது அப்படி இல்லை என்பதால் யோசிக்க வேண்டி உள்ளது.

குழந்தை என்பது கணவன் மனைவி ஒற்றுமைக்கான நடத்தைச் சான்றிதழோ, ஓடுகாலிக் கணவனைத் திருத்தும் மாய மருந்தோ, வீட்டின் முதியவர் இறந்து போனால் பாதை காட்டும் விளக்குக் கம்பமோ, போட்டி பந்தயத்தில் அடையப்பட வேண்டிய இலக்கோ அல்ல.

அது உங்களின் வருங்காலம், உங்கள் குடும்பத்தின் வருங்காலம், இந்த தேசத்தின் வருங்காலம்.

எரிக் பெர்னே (Eric Berne) என்பவர் உளவியல் துறையில் புதியதொரு மைல்கல்லைத் தோற்றுவித்த மேதை. அவருடைய புதிய கொள்கை- மனிதன் தன்னுடைய முழு வாழ்வையும் தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்திலேயே தீர்மானித்து எழுதிக் கொண்டு விடுகிறான் என்பது. தான் எப்படிப்பட்டவனாக இருக்க வேண்டும்; எப்படிப்பட்டவர்களுடன் பழக வேண்டும்; எவ்வளவு சம்பாதிக்க வேண்டும். இவ்வளவு ஏன், எப்படி சாக வேண்டும் என்பது வரை எல்லாவற்றையும் தீர்மானித்துக் கொள்கிறானாம். அவனுடைய மொத்த வாழ்க்கையும் அந்தக் குறிப்புகளைப் பின்பற்றித்தான் அமைகிறதாம்.

'What do you say after you say hello' என்கிற அவருடைய நூலின் சாராம்சமே இந்த விஷயம்தான்.

இதில் சொல்லப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் பிரமிக்க வைத்தன. நம்மவர்கள் தலை எழுத்துப்படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என்றார்களே அது இதுதானோ? என்ன, தலை எழுத்தை பிரம்மன் எழுதுகிறான் என்பது நம்மவர்களின் நம்பிக்கை. நாமேதான் எழுதிக் கொள்கிறோம், கருவிலும் குழந்தைப் பருவத்திலும் என்கிறார் இவர். நாம்தான் பிரம்மா என்பதும் கீதையில் சொல்லப்பட்டதுதானே!

அபிமன்யு கதை இதிகாசத்தில் படித்திருக்கிறோம், தாயின் கருவில் இருக்கும்போதே அவன் வித்தை கற்றான் என்று. பிரகலாதன் பற்றிப் புராணம் படிக்கிறோம், அவனுடைய தாய் கர்ப்பக் காலத்தில் நாரதருடைய கஸ்டடியில் இருந்தாள் என்றும் அதனாலேயே அவன் நாராயண பக்தனாய்ப் பிறந்தான் என்றும்.

நவீன உளவியல் ஆய்ந்து புதியது போல் சொல்லுகின்ற பல விஷயங்கள் மிகப் பன்னெடும் காலத்திற்கு முன்பே நம் முன்னோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே என்று அறியும்போது பெருமையாக உள்ளது. ஆனால் அந்தப் பெருமையில் பூரித்துக் கொண்டு விஷயத்தை உள் வாங்கத் தவறி விட்டோமோ என்று எண்ணுகையில் வேதனை பிறக்காமல் இல்லை.

கரு உருவாவதில் இருந்து முதல் ஆறு வருடங்கள் ஒரு குழந்தையின் முழு வாழ்க்கையையும் தீர்மானித்து விடுகிறது என்பது ஆராய்ந்து தெரியப்பட்டுள்ள உண்மை என்றால், நாம் பெற்று வளர்க்கப் போவதும் ஒரே குழந்தைதான் என்னும்போது அதற்காக நாம் இந்த அளவு கவனம்கூடச் செலுத்த முடியாது என்றால் நம் வாழ்க்கையே வீண் எனலாம். நாம் மிகவும் சிரத்தை எடுத்து சிரமப்பட்டு

நம்மை வருத்தி, டென்ஷனாகிக் கொண்டு செய்ய வேண்டியவை என்று எதுவுமே இல்லை. நாம் அலட்சியமாக இருக்கும் பல விஷயங்களில் லேசாக கவனம் செலுத்தினாலே போதுமானது.

குழந்தை அதன் தாய் தந்தை இருவரின் எண்ணங்கள், சிறப்புகள் எல்லாவற்றின் சரியான கலவையாக இருக்க வேண்டும். இது சாத்தியமாக வேண்டும் என்றால் தம்பதியர் ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொண்ட பிறகு குழந்தை உருவாக வேண்டும். ஒன்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் - உங்கள் குழந்தைகளின் ஆளுமை (Personality) அது கருவான நேரம் முதல் உருவாகும் பத்து மாதங்களில் தாயின் மன நிலையைத் தெளியப் பதிய வைக்கும் கண்ணாடி ஆகும்.

திருமணமான புதிதில் பல ஆண்களும் மனைவியிடம் அளவுக்கு அதிகமான பிரியம் காட்டுவதாக பிலிம் காட்டுவார்கள். தங்களுடைய இயற்கையான கோபம், எரிச்சல், மற்ற கெட்ட குணங்களைக்கூட மறைக்க முயற்சிப்பார்கள். சிலர் இதற்கு நேரெதிர். தங்கள் இயற்கைக்கு மாறாக சிடுசிடுப்பும் கோபமுமாக இருப்பார்கள் (முதலிலேயே பெண்டாட்டியை லகான் போட்டு அடக்குகிறார்களாம்!). பெண்ணுக்குக் கணவனைப் பற்றிய மிக உயர்வான அல்லது மிக மட்டமான (ஆனால், தப்பான) எண்ணம் இருக்கும் ஜோரில் குழந்தை கருவாவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அடுத்த பத்து மாதங்களில் மனைவிக்குக் கணவனின் தோல் மெல்ல மெல்ல உரிவது தெரிய வரும்போது ஏற்படும் அதிர்ச்சிகள், குழப்பங்கள் எல்லாம் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையிடம் அதன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தத்தான் செய்யும்.

நடமாடும் உதாரணங்களாக நீங்களே உங்கள் உறவுக் குடும்பங்களில் நிறையப் பார்க்க முடியும். திருமணமான கையோடு பிறக்கும் பல தலைக் குழந்தைகள் குழப்பமான ஆளுமையோடு இருக்கும். பெண்ணின் தாய்மைக் காலத்தில்

பிறந்த வீட்டுக் கஷ்டம் போக்க பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்கில் மனைவியை சரிவர கன்வின்ஸ் செய்யாமல் பிரிந்து பயணம் சென்று விடுபவர்களின் குழந்தைகள் காரணமின்றித் தகப்பனை வெறுக்கும். திருமணமான புதிதில் கணவன் தன் தாய் தமக்கையின் ஏவல்களால் மனைவியைப் புண்படுத்தியபடி இருந்தால் அந்த Insecured உணர்வுகளுடன் உருவான குழந்தைகள் கோழைகளாக இருக்கும். திருமணமாகி ஆறேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு குடும்பத்தின் எல்லா பிரச்சனைகளும் ஓரளவு செட்டில் ஆன பிறகு கணவனும் மனைவியும் தமக்குள் எந்தவித திரைகளும் போலித்தனங்களும் இன்றி இருக்கும் போது பிறக்கும் குழந்தைகள் (பல பழைய குடும்பங்களில் இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது குழந்தையாக இருக்கும்) குடும்பப் பொறுப்புள்ளவர்களாக அமைதியானவர்களாக தாய் தந்தை மீது அன்புள்ளவர்களாக இருப்பார்கள்.

அதற்காக குழந்தைப் பிறப்பை ஆறேழு ஆண்டுகளுக்குத் தள்ளிப் போடச் சொல்லவில்லை. அதற்கு முன்பே கூட அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

திருமணமான புதிதில் சொந்தம், உறவினர் கூட்டம் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு கணவன் மனைவி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ள வசதியாய் இருக்கட்டும் என்கிற நோக்கில் அவர்கள் எங்கேயாவது தனித்து விடப்படுவதற்காக உருவானதுதான் தேனிலவு என்கிற ஒரு விஷயமே. இப்போது அதெல்லாம் நோக்கமில்லை. திருமணச் சடங்கு சம்பிரதாயத்தில் ஆடி கிருத்திகை என்பதோடு தேனிலவு சமாசாரத்தையும் சேர்த்துவிட்டார்கள். “இதோ பாருங்க, என் பிரண்டு ஹனிமூனுக்கு சிம்லா போயிட்டு வந்தா. நீங்க என்னை இந்தா இருக்கற கன்னியாகுமரிக்குத் தான் கூட்டிப் போறதா இருந்தா நமக்குத் தேனிலவு வேண்டாம்” என்கிற

பெண்கள் அதிகமாகி விட்டார்கள். தேனிலவு விஷயங்கள் கணவன் மனைவியின் மனங்களில் மட்டுமே அழியா ஒவியங்களாக இருக்க வேண்டியவை என்கிற சிந்தனை எத்தனை பேருக்கு உள்ளது? இன்றைய பெண்களுக்குத் தேனிலவு போவதற்குக் கணவன் அவசியமோ இல்லையோ காமிரா அவசியம். இவர்களுக்குத் தேனிலவின் நோக்கம் நாங்க அங்கே போனோம். இங்கே போனோம் என்று நண்பர்களுக்கு போட்டோ காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வது மட்டுமே.

ஆண்களும் சளைத்தவர்கள் இல்லை. சம்பாதிக்கும் போதே தேனிலவுக்கு என்று தனியாக சேமிக்கும் பல ஆண்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா?

‘மாப்ள! நல்லா என்ஜாய் பண்ணிட்டு வாங்க’ என்று விமான டிக்கெட்டோ, ரெயிலின் ஏசி டிக்கெட்டோ எடுத்துத் தந்து தங்களுடைய பிரஸ்டிஜைக் காட்ட வேண்டாமா?

ஆக, தேனிலவு என்பது கணவன் தன்னுடைய போலித்தனங்களின், பொய்த் தாராளங்களின், ஊதாரித் தனத்தின் உச்சத்தில் இருக்கிற இடமாகிவிட்டால் உணர்வுகளின் பரிமாற்றத்திற்கு எங்கே வாய்ப்பு ஏற்படும்?

எனவேதான் இந்த மறுசிந்தனை. எதெல்லாம் தவிர்க்க இயலாத கட்டாயச் சடங்குகளாகி விட்டனவோ அதெல்லா வற்றையும் கடந்த பிறகு, தரைக்கு வந்த பின் கொஞ்ச நாள் இயல்பு வாழ்க்கை ஓட்டும். ஆண்கள் தங்கள் வேஷங்களை ஒவ்வொன்றாக உரித்துக்கொண்டு வெளி வரட்டும். பெண்கள் புது இடமே என்று பயந்து போய் ஒளித்து வைத்திருந்த உணர்வுகளை ஒவ்வொன்றாக வெளிப்படுத்த ஆரம்பிக்கட்டும். கொஞ்சம் சண்டை கொஞ்சம் பிரிவு

கொஞ்சம் சமாதானம் கொஞ்சம் பிரமிப்பு கொஞ்சம் பரவசம் என்று எல்லாப் பக்கங்களையும் இருவரும் அனுபவிக்கட்டும்.

இந்த கால கட்டத்தில் வேலைப் பரபரப்பிலிருந்து கொஞ்சம் விடுபட்டு கணவன் மனைவி ரிலாக்ஸ்டாக மீண்டும் ஒருமுறை தேனிலவு கிளம்புங்கள். இப்போது இருவருமே ஒருவருக்கொருவர் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து விட்டுக் கொடுக்கும் பக்குவம் பெற்றிருப்பார்கள் என்பதால் எந்த இடம் என்பதில் பிரச்சனை வராது. அங்கே போய் அமைதியாக யார் தலையீடும் இன்றி கடந்த நாட்களின் பக்கங்களைப் புரட்டித் திறனாய்வு செய்யுங்கள். அதன்பின் எதிர்காலத்தைத் திட்டமிடுங்கள். குழந்தையைப் பற்றி சிந்தனை செய்யுங்கள்.

குழந்தைப் பேற்றினை ஒரு தவம் போல் எண்ணுங்கள். குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்பது வாய்ப்பேச்சளவில் அல்லாமல் உங்கள் மணிவயிறு ஒரு தெய்வத்தைச் சுமக்கப் போகிறது என்ற எண்ணத்தை மனதளவில் உறுதி செய்து கொள்ளுங்கள்.

கர்ப்ப காலத்தில் நல்ல விஷயங்கள், கடவுள் பக்தி, தேசப்பற்று, ஒழுக்க நெறி, குடும்ப ஒற்றுமை, அன்பு, பாசம், கலை, கவிதை முதலான நல்ல சிந்தனைகளுக்கு மட்டும் மனதில் இடம் தாருங்கள்.

நிறங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் உலகப் புகழ் பெற்று நோபல் பரிசு வரை வென்ற சர். சி.வி. ராமன் அவர்களுமே சொல்லியுள்ளார். நல்ல காட்சிகள் மன நிலையில் நல்ல விதமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றன. பசுமை நிறம் கண்களுக்கு இதமும் இதயத்திற்கு அமைதியும் தருகிறது. டென்ஷன் குறைக்கிறது, கவலையை மறக்கடிக்கிறது என்று. அதனால் தானோ என்னவோ அந்தக் காலத்தில் கர்ப்பஸ்த்ரிகளை கிராமங்களுக்கு அனுப்பி

வைக்கும் நியதியை ஏற்படுத்தினார்கள். (அதனைப் பின்னாளில் சில "புத்திசாலிகள்" பெண் கருவுற்றால் பிறந்த வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று ஆக்கி, பெண்ணைப் பெற்றவர்கள்தான் அவளுடைய பிரசவத்தையும் பார்த்து விட வேண்டும் என்று கூறி, அதை தலைச்சன் சீர், கொலுசு, தண்டை, செயின் என வளர்த்து விட்டார்கள்)

பத்து மாதத்தைத் தவமாகக் கழித்தால் வாரிசு வரமாக இருக்கும். சந்தேகம் வேண்டாம். உங்கள் குழந்தை சூப்பர் குழந்தையாக வேண்டுமென்றால் இந்த அளவு கூட ஒத்துழைக்கவிட்டால், எப்படி?

இதெல்லாம் சும்மா, படிக்க எழுத நன்றாய் இருக்கும். எல்லாம் கடவுள் செயல்படிதான் நடக்கும் என்பவர்களுக்காக இறுதியில் ஒரு வார்த்தை - இந்த சிந்தனைகளை, பகுத்தறியும் அறிவை மனித இனத்துக்குத் தந்ததும் அதே கடவுளின் செயல்தானே?

3. ஒற்றைக் குழந்தை

“போன வாரம் என் குழந்தை காணாமல் போயிட்டான்ங்க” என்று திடீர்க் குண்டு தூக்கிப் போட்டாள் அந்தப் பெண். குடும்பத் தோழி.

அவளுடைய கணவரும் “ஐயோ! அதை ஏன் கேட்கறீங்க? இப்போ நினைச்சாலும் குடலெல்லாம் நடுங்குது” என்று ஒத்துப் பாட இருவரின் முகங்களிலும் அந்த பயமும் கலவரமும் மீண்டும் வந்து குடியிருக்கத் தொடங்கின.

இவ்வளவு பெரிய பட்டணத்தில் பள்ளியில் படிக்கும் ஐந்து வயதுப் பெண் குழந்தை காணாமல் போவதென்பது எவ்வளவு பயங்கரம்? எங்கே என்று தேட முடியும்? எப்படிக் காணாமல் போனாள்? எப்படித் திரும்பக் கிடைத்தாள்? என்று கேள்விகள் தொடர -

“சொல்லுங்கள்” என்று ஊக்கினேன்.

விஷயம் இதுதான்.

அந்தக் குழந்தை படிக்கும் பள்ளியில் மூன்று வேன்கள் இருக்கின்றன. அந்தக் குழந்தை மறுவாரம் நடக்க இருந்த விழா ஒன்றில் நடன நிகழ்ச்சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. எனவே பள்ளி முடிந்த பிறகு ஒரு மணி நேரம் ஒத்திகை என்று பெற்றோருக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பெற்றோரும் அவள் வழக்கமாக வரும் வேண்டி ரைவரிடம் முதல் ரவுண்டு எல்லாக் குழந்தைகளையும்

அவரவர் வீடுகளில் விட்டுவிட்டு இரண்டாம் ரவுண்டில் இவளை அழைத்து வரும்படி சொல்லியிருந்தார்களாம். பயிற்சியின் முதல் நாளில் அதே மாதிரி நடந்து, குழந்தை ஒரு மணி நேரம் கழித்து பத்திரமாக வீடு திரும்பியிருக்கிறது.

மறுநாள் பயிற்சியாளருக்கு ஏதோ சொந்த வேலை இருக்கப்போக பத்து நிமிடத்தில் ஒத்திகையை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த குழந்தை அதற்குரிய வேன் போய் விட்டதால் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறது.

வேறொரு திசையில் உள்ள குழந்தைகளை அழைத்துச் செல்லும் வேன் டிரைவர் இந்தக் குழந்தையிடம், “என் வண்டியில் வர்றியா பாப்பா, எல்லாரையும் விட்டுட்டு கடைசியா உன் வீட்டில் விட்டிர்றேன்” என்று அழைத்தாராம்.

அவருடைய வீடு இந்தக் குழந்தையின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பதோடு இந்தக் குழந்தையின் பெற்றோருக்கும் பழக்கமானவராம். குழந்தைக்கும் இன்று ரொம்ப தூரம் வேனில் போகலாம் என்ற ஆசை எழ அந்த வண்டியில் ஏறிக் கொண்டாளாம். டிரைவர் பள்ளி வாட்ச் மேனிடம் விவரம் சொல்லி வீட்டுக்குக் கிளம்பி விட்டாராம்.

வழக்கமான டிரைவர் முதல் ரவுண்டு முடித்துவிட்டு பள்ளிக்குப் போனால் குழந்தையைக் காணோம். வாட்ச்மேன் விவரம் சொன்னதும் நிம்மதியாகி குழந்தையின் பெற்றோரிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவ்வளவுதான். இவர்களைப் பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டதாம். குழந்தை எங்கே போயிற்றோ ஏதாவது தவறான இடத்தில் இறங்கி இருக்குமோ என்ற கவலையில் அடிவயிறு கலங்க ஆரம்பித்துவிட்டதாம். வேன் டிரைவர்

சொன்ன சமாதானம் ஏற்க முடியவில்லையாம். அவரை ஒரு திசையில் தேட அனுப்பி விட்டு குழந்தையின் தந்தை இன்னொரு திசையில் வண்டி எடுத்துக் கொண்டு சுற்றினாராம். நடுநடுவே வீட்டுக்கு போன் போட்டுக் கேட்டாலும் இல்லை என்கிற செய்திகள் கலக்குகிறதாம். குழந்தையின் தாய் எல்லா தெய்வங்களுக்கும் வேண்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தாராம் கண்ணீருடன். மனதுக்குள் என்னென்னவோ கெட்ட எண்ணங்கள் ஓடுகின்றனவாம். ஒரு மணி நேரம் அலைந்து திரிந்து களைத்து வீடு திரும்பினால் பின்னேயே வந்த வேனில் இருந்து சிரித்தபடி வந்து இறங்குகிறதாம் குழந்தை ஜாலியாக.

“போன உயிர் அப்போ தாங்க திரும்பி வந்தது” என்று சொல்லும்போது அந்தத் தாயின் கண்களில் இப்போதும் கண்ணீர். “ஏண்டி கண்ணம்மா! நீயே எங்களுக்கு ஒண்ணே ஒண்ணுன்னு கருவேப்பிலைக் கொத்தா இருக்கற. உனக்கு ஏதாவது ஒண்ணுன்னா எங்களால தாங்க முடியுமாம்மா?” என்றபடி அக்குழந்தையை என் முன்னிலையிலேயே இழுத்து அணைத்து நெகிழ்ந்தார் அக்குழந்தையின் தந்தை.

அந்தப் பெற்றோருடைய பாசத்தை நான் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அதை வெளிப்படுத்திய விதத்தில் அன்பைத் தவிர அதிகமாக ஓர் அலட்டல் தன்மை இருந்ததோ என்று படுகிறது.

இவர்கள் என்றில்லை. ஒற்றைக் குழந்தை வைத்திருக்கும் பல பெற்றோர்களிடம் இது போன்ற அதீத கோழைத்தனத்தைக் காண முடிகிறது. அதுவும் சமீப காலங்களாகக் கடந்த பத்து வருடங்களுக்குள் பெற்றோராக ஆகிய தலைமுறையிடம் அதிகமாக இந்த வியாதி காணப்படுகிறது.

நம்முடைய தலைமுறையின் இளைய வயதில் (ஜஸ்ட் இருபது வருடங்களுக்குமுன்) நம் பெற்றோர் குறைந்த

வசதிகளுடன் இரண்டு மூன்று குழந்தைகளை அநாயாசமாக அலட்டலின்றி வளர்த்தார்கள். நம்மைத் தனியாகத்தான் பள்ளிக்கு அனுப்பினார்கள். நம்மில் பலரும் தொலைதூரப் பள்ளிகளுக்குக் கூட நண்பர்களுடன் சும்மாளமிட்டபடி நடந்துதான் போனோம். பள்ளிவிட்டுத் திரும்பும் நேரம் கொஞ்சம் முன்னே பின்னே ஆனால் நம் பெற்றோர் கவலைப் படாமலா இருந்திருப்பார்கள்? ஆனால் அவர்கள் தம் கலவரத்தை வெளிக்காட்டிய விதம் வித்தியாசமாக இருந்தது. நண்பர்களுடன் அதிக பட்சமாக ஆட்டம் போட்டுவிட்டு மிகத் தாமதமாக வீடு திரும்பினால் நன்கு உதை விழும். அது மறுநாள் முதல் சீக்கிரம் வீடு திரும்ப வைத்தது நம்மை.

அது மட்டுமல்ல. இரண்டு மூன்று குழந்தைகளாக நாம் இருந்தபோது வீட்டுக்கு அடிக்கடி யாராவது விருந்தாளிகள் வந்தபடி இருந்தார்கள். தாத்தா, பாட்டி, சித்தப்பா, சித்தி, மாமா, அத்தை அவர்கள் பிள்ளைகள் என்று பலரையும் பார்த்தபடி வளர்ந்தோம். நம் பெற்றோர்கள் இத்தனை பேருக்கும் மத்தியில் நம்மையும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். நமக்குள்ளும் 'இந்த உலகம் பெரியது. பெரியவர்கள் சிறியவர்கள் என்று பலர் இருக்கிறார்கள். பெரியவர்களானால் தான் பொறுப்புகள் கிடைக்கும். அவர்கள் மத்தியில் நாம் ஒரு கொசுறு. பெரியவர் ஆனால் இன்னார் போல் ஆக வேண்டும்' என்பது போன்ற எண்ணங்கள் வளர்ந்ததால் கர்வம், பிடிவாதம் முதலான விஷயங்கள் நம்மை அளவு மீறி ஆக்ரமிக்கவில்லை. அதைவிட முக்கியம் பெரியவர்கள் மூத்தவர்கள் மீது மனம் நிறைய மரியாதை இருந்தது.

இன்றைய நாளில் நடுத்தர மேல் நடுத்தரப் பெற்றோர்கள் வசதி இருந்தும் ஒரு குழந்தைக்கு மேல் பெற்றுக் கொள்ளவே பயப்படுகிறார்கள். அதை வளர்ப்பதற்காக

மட்டுமே தமது பிறப்பு என்று கங்கணம் கட்டியதுபோல் தம்முடைய பெற்றோர், உடன்பிறப்புகள், உறவுக் கூட்டம் சகலத்திலிருந்தும் தனிமைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். குழந்தைக்கு அடுத்த வாரம் மாதாந்தரப் பரீட்சை இருந்தால் இந்த வாரத்தில் உறவினர் வருவதைத் தவிர்க்க எண்ணுகிறார்கள்.

சமீபத்தில் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் மறுநாள் ஆபரேஷன் செய்யப்பட வேண்டிய பக்கத்துப் படுக்கை முதிய பெண் ஒருவர் தனித்திருப்பதைக் காண நேர்ந்தது. முதல் நாள் வரை அவருடன் இருந்த அவருடைய மருமகளைக் காணவில்லை. முதிய பெண்ணின் பேரனுக்கு வாராந்திரத் தேர்வு இருக்கிறதாம். அவனுடைய அம்மா பக்கத்திலிருந்து படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை என்றால் முதல் மதிப்பெண்ணைத் தவற விட்டுவிடுவானாம் மூன்றாம் வகுப்பில் இருக்கும் அவன். எனவே மருமகள் ஊருக்குப் போய் விட்டாளாம்.

“பரவாயில்லை. நர்ஸ் இருக்கிறாளே நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வாள். பேரனின் படிப்பு முக்கிய மல்லவா?” என்று அப்பெண் சிரித்த முகத்துடன் சொல்ல முயன்றாலும் அவருடைய கண்களின் ஓர ஈரம் என்னைப் படுத்தாமல் இல்லை.

இன்றைய ஒற்றைக் குழந்தைகள் பலவும் தம் தாத்தா, பாட்டி உள்ளிட்ட உறவினர்களை வருடத்தில் ஒருமுறை பார்த்தாலே அதிகம் என்கிற அளவுக்கு அம்மா, அப்பா, பள்ளி, டியூசன், கம்ப்யூட்டர், அமெரிக்கக் கனவு என்று அதன் உலகத்தைச் சுருக்கிவிட்டார்கள். இவ்வளவு ஏன்? இன்றைய ஒற்றைக் குழந்தைகள் யாருக்காவது உளப் பூர்வமான நெருங்கிய நண்பர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் நிஜத்தின் அதிர்ச்சி தான் நம்மைத் தாக்குகிறது. கொடுக்கல், வாங்கல், விட்டுக்

கொடுத்தல், தியாகம் முதலான எந்த நல்ல விஷயமும் ஊட்டப்படாமல் இவர்கள் வளர்க்கப்படுகிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

நம்முடைய இளவயதில் 'உனக்கு தம்பிப் பாப்பா வேண்டுமா தங்கை வேண்டுமா' என்று கேட்கப்பட்டபோது 'தம்பிதான் வேண்டும் நானும் அவனும் சேர்ந்து சம்பாதித்துக் கார் வாங்குவோம், வீடு கட்டுவோம்' என்றோ, 'தங்கச்சி பாப்பாதான் வேண்டும். அதுக்கு நகை எல்லாம் போட்டு பெரிய காரில் ஊர்வலம் கூட்டிப் போய் கல்யாணம் செஞ்சு வைப்பேன்' என்றோ பெரிய மனுஷத் தனமாகப் பேசி பாராட்டு பெற்றோம்.

இன்றைய ஒற்றைக் குழந்தைகள் பலரிடம் 'உனக்குத் தம்பி வேண்டுமா தங்கை வேண்டுமா' என்று கேட்கப்படும் போது 'ஒருத்தரும் வேண்டாம், வீட்டுக்கு நான் மட்டும் போதும்' என்று சொல்லும் சுயநலத்தை யார் ஊட்டியது? இப்படிச் சொல்லும் குழந்தையிடம் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் தவறு என்று கண்டிப்பதற்குப் பதில் வாரி அணைத்துப் புளகாங்கிதம் அடையும் பெற்றோர் அதன் மீது பாசம் காட்டுகிறார்கள் என்று எப்படி அர்த்தம் கொள்ள முடியும்?

இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வளர்க்கப்படும் குழந்தைகள் எவ்வளவு சுயநலமிகளாக ஆகிறார்கள் தெரியுமா? எல்லாமே தன்னைச் சுற்றித்தான் நிகழ வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பு எவ்வளவு அதிகமாகிவிட்டது! அதற்குப் பெற்றோர்களும் வளைந்து கொடுக்கக் கொடுக்க ஒற்றைக் குழந்தைகளில் பல தம் பெற்றோரையே மதிப்பது கிடையாது. அந்த அளவுக்குத் தம் மதிப்பை இறக்கிக் கொண்ட தவறு பெற்றோர்களுடையதுதான்.

கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்ட குழந்தைக்கு வருவோம். அது காணாமல் போகவே இல்லை.

பெற்றோர் தாமாகவே கொண்ட கற்பனை பயத்தில் தாமும் பதறி குழந்தையையும் பதற வைத்தார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். குழந்தை தனக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட வழியில் ஒரு தடுப்பு கண்டால் சுயமாக மாற்றுவழி பற்றி யோசிக்கும் திறமையை ஊக்குவிக்காமல் அடியோடு அழிக்கும் செயலைத்தான் அதன் பெற்றோர்கள் செய்திருக்கிறார்கள்.

குறைந்த பட்சம் தம் பயத்தையும் பதற்றத்தையுமாவது குழந்தையின் முன் காட்டாமல் இருந்திருக்கலாம் அல்லவா? பெரியவர்கள் மத்தியில் பேசிக் கொள்ளும் போது தம் பேதைமையை வெளிப்படுத்தி தம்மைத் தாமே மெச்சிக் கொள்ளும் பைத்தியக்காரத்தனத்தைத் செய்து கொள்ளலாமே.

இப்படியெல்லாம் கோழைத்தனமான பதற்றம் காட்டினால் அந்தக் குழந்தையின் மனதில் 'ஆஹா! நம் பெற்றோருக்குத் தான் நம் மீது எவ்வளவு பாசம்' என்கிற எண்ணத்தை விதைக்க முடியும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள் என்றால் அது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பதை அடுத்த அரைமணி நேரத்துக்குள் அக்குழந்தை நிரூபித்துக் காட்டியது.

அது செய்ய முயன்ற விஷமம் ஒன்றுக்காக அதன் பெற்றோர் மறுப்பு தெரிவித்தபோது சொன்னது :

“இப்படி எல்லாம் சொன்னீங்கன்னா நாளைக்கு ஸ்கூல்ல இருந்து வரும்போது வேற வேன்ல ஏறிடுவேன்!”

4. குழந்தையை அடிக்கலாம்

ஓர் இஸ்ரேலியத் தாயையும் ஓர் இந்தியத் தாயையும் இந்த முறையில் ஒப்பிடுவார்கள்- இஸ்ரேலியத் தாயானவள் தவமும் தன் குழந்தையை அறையின் ஓர் மூலையில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு மறுமூலையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு வா வா என்று அழைப்பாளாம். அது நடக்க முடியாமல் விழுந்து எழுந்து, விழுந்து எழுந்து, அழுதபடி தன் அருகே வந்து சேரும்வரை ஊக்க உரைகள் சொல்லியபடியே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாளாம். அது கைகளை அடைந்தவுடன் வாரி எடுத்து முத்தமாரி பொழிந்து பாசமழையில் நனைப்பாளாம்.

இந்தியத் தாயோ குழந்தை முதன்முறையாகக் கீழே விழுந்த உடனே ஓடிப் போய் குழந்தையை எடுத்து சமாதானப்படுத்துவதற்காக 'இந்தத் தரை தானே உன்னை அடித்தது, வா நாம் இதை அடிச்சிருவோம்' என்று தரையை நான்குமுறை அடிப்பாளாம்.

இதனை இன்னும் கொஞ்சம் இழுத்து இன்றைய தமிழ்த் தாயாய் இருந்தால் என்ன செய்வாள் என்று பார்க்கலாமா... ஒன்று குழந்தையை இறக்கவே மாட்டாள். அப்படியே இறக்கினாலும் விழுவதாகத் தடுமாறினாலே ஓடிப் போய் எடுத்துவிடுவாள். அதையும் மீறி குழந்தை விழுந்து விட்டாலோ தரையை அடிப்பதுமில்லாமல் குழந்தையிடம் தன்னையும் அடிக்கச் சொல்லி அடிவாங்கிக் கொள்வாள்.

இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றல்ல. கடந்த சில வருடங்களாக நாம் கண்கூடாகக் கண்ட, கண்டுவந்த காட்சிகள்தாம்.

குழந்தைகள் என்றால் குறும்பும் சேட்டையும் இருக்கத் தான் செய்யும். இருக்க வேண்டும். ஆனால் குறும்பு, சேட்டை முதலான வார்த்தைகளுக்கான சரியான அர்த்தம் நிறைய பெற்றோருக்குப் புரியாமல் போய்விட்டதோ என்று தோன்றுகிறது! பெரியவர்களிடம் மரியாதையின்மையும், பொறுப்பற்ற அலட்சியப் போக்கும், பெரிய தனமான திமிர்ப் பேச்சும் குறும்பு என்பதன் இலக்கணத்துக்குள் வராதே. எனக்குத் தெரிந்த பல குடும்பங்களில் சிறு பையன்கள் (4 முதல் 7 வயதுக்குட்பட்டவர்கள்) தங்கள் தாயை 'போடி' என்று சொல்லி கேட்டு அதிர்ந்திருக்கிறேன். அதனைக் கேட்ட தாய்மார்களும், 'பாருங்களேன்! ஸ்கூலுக்குப் போக ஆரம்பித்ததிலிருந்து இப்படித்தான் கெட்டுப் போனான்' என்று கவலையுடன் சால்ஜாப்பு சொன்னார்களே ஒழிய யாராவது அவனை அருகே இழுத்து பட்டென்று வாயில் ஒரு போடு போட்டார்களில்லை.

இன்றைய நடுத்தர வயதுத் தலைமுறை மூத்த பெரியவர்களின் தலைமுறையை விட்டு ரொம்பவே ஒதுங்கி வந்துவிட்டது. வேலை காரணமோ, தனிக்குடித்தன மோகம் காரணமோ இரண்டு தலைமுறைகளுக்குமிடையே ஒத்துப் போகாத தன்மை காரணமோ அதை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. ஆனால் இந்தப் பிளவால் குழந்தை வளர்ப்பு விஷயத்தில் பெரிய தலைமுறையின் அனுபவ மொழிகளை அறிவுரையாய்ப் பெறும் நல்ல வாய்ப்பை நடுத்தர வயதுத் தலைமுறை இழந்துவிட்டிருப்பது உண்மை. பெரியவர்கள் பேரன் பேத்திகளிடம் செல்லமாய் இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் குட்டிக் கதைகள் மூலம் நன்னெறி, பக்தி, பெரியவர்களுக்குத் தர

வேண்டிய மரியாதை முதலான ஒழுக்கம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களைப் பக்குவமாய் ஊட்டி விடுவார்கள். இன்றைய குழந்தைத் தலைமுறைக்கு இந்த வாய்ப்பு அறவே மறுக்கப் பட்டுள்ளது என்பதே கசப்பான உண்மையாகும்.

சரியோ தவறோ இப்போதெல்லாம் ஒரு குழந்தை போதும் என்று நினைக்கிற மனோபக்குவத்துக்கு இளைய தலைமுறை வந்து விட்டிருக்கிறது. ஒற்றைக் குழந்தைக்கு நிறைய செய்யலாம் என்கிற தப்பான கற்பனையில் அளவுக் கதிகமாகப் பாசம் காட்டி வேண்டியதெல்லாம் பெற முடியும் என்கிற இறுமாப்பினைக் குழந்தையிடம் வளர விடுகிறார்கள். குழந்தை தவறு செய்தால்கூட, கண்டித்தால் 'பாவம் தனியாக இருக்கிறான், ஏங்கிப் போகிறான். இவனுக்கு ஏதாவது ஒன்றாகிவிட்டால்' என்பது போன்ற ஏடாகூடக் கற்பனைகளை முன்னிறுத்தி கண்டிக்காமல் விட்டு அவனைக் கெடுப்பது தெரியாமல் கெடுக்கும் பெற்றோர்கள் 'என்ன செய்யறதுன்னே தெரியலைங்க, சின்னப் பிள்ளைல தங்கமா இருந்தான். இப்போ கழுதை யாய்ப் போயிட்டான்' என்று கண்கலங்குகிறார்கள்.

இதிலே இரண்டு பேரும் வேலைக்குப் போகும் பெற்றோர்கள், பிள்ளையைப் பகல் முழுதும் கிரீச்சிலே விட்டுவிட்டு மாலை களைத்துத் திரும்புகையில் கூட்டி வந்து, தம் குற்ற உணர்வை மறைக்க எக்ஸ்ட்ரா செல்லம் காட்டி, அவன் தவறு செய்தால்கூடத் தெரிந்தும் கண்டிக்க முடியாமல்... யாருக்காக சம்பாத்தியம்? நல்ல பிள்ளை கெட்டுப் போய் ஊதாரியாய்ச் செலவு செய்வதற்காகவா?

பிள்ளைகளுக்கு அதீத செல்லம் கொடுக்கும் பெற்றோர்களைப் பற்றி மனோதத்துவ நிபுணர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் தெரியுமா? எனக்குத்தான் சின்னப் பிள்ளையில் இதெல்லாம் கிடைக்கவில்லை, என் பிள்ளைக்காவது கிடைக்கட்டுமே என்று எண்ணுவதன் ஆழ்மன உண்மை-

தன் பெற்றோர்களின் கண்டிப்புக்குப் பழி வாங்குவதாக எண்ணிக் கொண்டு தன் பிள்ளைகளுக்கு செல்லம் என்ற பெயரில் விஷம் ஊட்டும் நோக்கமே என்கிறார்கள்.

பெற்றோர்களே! ஒரு கணம் யோசியுங்கள். உங்கள் பெற்றோர்கள் உங்களிடம் கண்டிப்புடன் இருந்ததனால் நீங்கள் என்ன கெட்டுப் போனீர்கள்? எதை இழந்து விட்டீர்கள்? இப்போது நீங்கள் அறியாத்தனமாகச் செய்யும் செய்கை உங்கள் விவரமறியாத பிள்ளையின் எதிர்காலத்துடன் விளையாடும் துரோகம் அல்லவா?

நண்பர் ஒருவர் தன் மனைவி, ஒரே குழந்தை(ஐந்து வயது)யுடன் என் வீட்டிற்கு முதன்முறையாக உணவுக்கு வந்திருந்தார். வெண் பொங்கல் பரிமாறப்பட்டது. அந்தச் சிறுவன் தன் அருகிலிருந்த அம்மாவை ஒர் அடி அடித்து 'மிளகை எல்லாம் பொறுக்கிக் கொடுத்தால்தான் சாப்பிட வேன்...' என்று குரலெடுத்து அழ ஆரம்பித்தான். அந்தப் பெண் பொறுமையாக, 'சரிடா கண்ணு... அதுக்குப் போய் அழனுமா, அம்மா எதுக்கு இருக்கேன். இதுகூட செய்ய மாட்டேனா?' என்று அவன் தட்டிலிருந்து அவ்வளவு மிளகையும் எடுத்து பிரித்து அவனிடம் தட்டை நீட்டினார். அவன் ஒரு கை சாப்பிட்டான். அந்த நேரம் பார்த்து அவன் அப்பா சாம்பாரை எடுத்து தன் தட்டில் ஊற்ற வரும்போது இரண்டு சொட்டுகள் (கவனிக்கவும்) இரண்டே இரண்டு சொட்டுகள் சிறுவனின் தட்டில் பட்டுவிட்டன. அவன் ஓ என்று அழ ஆரம்பித்து தட்டைத் தள்ளி விட்டான். நண்பரோ பதறிப் போய் 'சாரிடா கண்ணா! சாரி! தெரியாமப் பட்டுருச்சு' என்று அவனை சமாதானப் படுத்த முயற்சித்தார், அந்த சாம்பார் துளிகளைத் துடைத்தபடியே. அவன் பட்டென்று அப்பாவை அடித்துக் கொண்டிருந்தான். 'ஒரு சொட்டு குழம்புகூட அவன் தட்டில் விழுந்திடக் கூடாது சார். ரகளைதான்' என்று என்னிடம் சிரித்தபடியே சொன்னார்.

நான் அவர்கள் இருவரையும் அந்த இடத்திலேயே கண்டித்தேன். “நீங்கள் பெற்றவர்கள், பெரியவர்கள், அவனிடம் நடக்காத ஒரு தவறுக்கு இப்படி விழுந்து விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டீர்கள் என்றால் அவனுக்கு உங்கள்மேல் என்ன மரியாதை வரும்? அவன் உங்களோடு உங்கள் வயதுப் பெரியவர்கள் யாரையுமே மதிக்காமல் போய் விடுவான். அதற்கு உதாரணம், இப்போது என் வீட்டிற்கு முதன் முறையாக வந்திருக்கிறான். புதிய இடம் புதியவர்கள் என்கிற கூச்சம்கூட இல்லாமல் இவ்வளவு ‘பிலிம்’ காட்டுகிறான் என்றால் அதற்கு நீங்கள் அல்லவா காரணம். பாவம் அவனுக்கு என்ன தெரியும். சொல்லிக் கொடுக்கப்படாத நற்குணங்கள் அவனுள் எப்படி கிளை விடும்?” என்று கூடியவரை கனிவுடன் தான் சொன்னேன். அவர்கள் என்னுடனான நட்பையே முறித்துக் கொண்டார்கள். அந்தச் சிறுவன் மூன்றாம் வகுப்பு முடிக்கும் முன் நான்கு முறை பள்ளிகள் மாற்றப்பட்டான். கடைசியாக மாற்றப் பட்டது ஆசிரியரையே அடித்துவிட்டான் என்பதற்காக.

குழந்தையைப் பொறுத்தவரையில் முதலில் பெரியவர்கள், பெற்றோர்கள் (தாத்தா, பாட்டிகள்தான் இப்போது கிடையாதே) அவர்களை மதிக்கக் கற்றுத் தராமல், பெற்றோர்கள், தம் நடத்தையினால் தங்களையே தாழ்த்திக் கொண்டு (குழந்தையை ஏதோ வாராது வந்த மாமணி போல் வரித்துக் கொண்டு) செய்கின்ற கோமாளித்தனங்களால் தவறான பல பாடங்களைப் பயிற்றுவிப்பது பாவமல்லவா?

இரண்டு அல்லது மூன்று வயதுக்கு மேல் குழந்தைகளை கண்ணு, ராசா, குட்டி, பிங்கி என்பது போன்ற அடைமொழி தவிர்த்து பெயர் சொல்லி கம்பீரமாக அழையுங்கள். ‘என்னம்மா செல்லம்’ என்பது போன்ற

கொஞ்சு மொழிகள் ஏதாவது ஓர் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் ஓகே; வழக்கமாக்காதீர்கள். குழந்தை அதன்பின் அதனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பவர்களை அலட்சியம் செய்ய ஆரம்பிக்கும். இயல்பாய் 'டேய்' என்னும் பெரியவர்களைக் கூட, எதிரிகளாய் எண்ண ஆரம்பிக்கும். குழந்தைகளை நீங்க நாங்க என்று சொல்லும் பைத்தியகாரத்தனம் எவரிடமாவது இருந்தால் தயவு செய்து விட்டுவிடுங்கள்.

'செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்'

- என்ற வள்ளுவர் வாக்கு குழந்தை வளர்ப்புக்கும் பொருந்தும். அதாவது செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்வதும் தீது விளைக்கும்(அதீத செல்லம் கொடுத்தல்). செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் இருத்தலும் கெடுதி பயக்கும் (கண்டித்தல்).

ஆம். குழந்தை மனம் என்பது வெள்ளைத் துணி போல. அதில் எந்தக் கறையும் சட்டென்று ஓட்டும். கெட்ட பழக்கங்களும் அப்படித்தான் பழகுகின்றன குழந்தைகள். அவர்களுக்கு அப்போது தெரிவதில்லை. ஆனால் பெரியவர்களுக்குத் தெரியுமே ! கண்டிப்பது அவர்களின் கடமை அல்லவா?

ஆனால் கண்டிப்பது குறித்து கவனமாய் இருங்கள். குழந்தை தவறு செய்யும் அதே கணத்தில் கண்டியுங்கள். 'ஒரு வயதுக் குழந்தைக்குக் கூடத் தெரியும் தன்மீது பாய்கின்ற கண்டனக் கணை' தான் செய்த தவறுக்கா அல்லது எங்கோ யார் மீதோ காட்டமுடியாத கோபத்தின் எதிரொலி தன் மீது செலுத்தப்படுகிறதா' என்று. கணவன் மனைவி சண்டை, ஆபீஸருடனான சண்டை, தெருச் சண்டை போன்றவற்றின் கையாலாகாமல் போன எச்சத் தைக் குழந்தையிடம் (அது அப்போது செய்கின்ற இயல்பான குறும்பில் எரிச்சலாகி) காட்டாதீர்கள். அப்புறம்

குழந்தை உங்கள் கோபத்தையும் மதிக்காமல் போய்விடும். தான் செய்த தவறுக்காகக் கண்டிக்கப்படும் எந்தக் குழந்தைக்கும் கண்டித்தவர் மேல் பயத்தைவிட மரியாதைதான் கூடுகிறது. இது உளவியல் கூறும் உண்மை.

எல்லாக் குழந்தைகளும் கண் வீச்சிலோ, கண்டிப்புப் பேச்சிலோ சரியாகி விடும்தான். இடமறிந்து காலமறிந்து சரியாக அந்தக் கண் வீச்சோ கண்டிப்புப் பேச்சோ அமைய வேண்டும். இது எல்லாப் பொழுதும் சாத்தியமில்லை. எனவே சில சமயங்களில் கைகளாலும் பேச வேண்டும்.

குழந்தையை சரியான நேரத்தில் சரியான காரணத்துக்காக அடிப்பதென்பது பென்சிலின் ஊசி போடுவதற்குச் சமம் என்றால் தவறான நேரத்தில் தவறான காரணத்துக்காக அடிப்பது பெத்தடின் ஊசி போடுவதனை ஒக்கும்.

சில வீடுகளில் ஏகமாய்ச் செல்லம் கொடுத்து, கெடுத்து அதன் விளைவாகவே ஏதாவது பொது இடத்தில் முக்கியமானோர் முன்னிலையில் அம்மாவோ அப்பாவோ இருவருமே கேவலமாய் அவமானப்பட்டபின் அந்தக் கோபத்தைக் காட்ட குழந்தையைப் போட்டு அடிஅடி என்று அடிப்பார்கள். குழந்தைகளை அடிக்கும்போது கீழ்க்கண்ட விஷயங்கள் முக்கியம்.

- ❖ பெற்றோர்கள் இருவருமே ஒரே சமயத்தில் அடிக்காதீர்கள்.
- ❖ ஒருவர் அடிக்கும்போது மற்றவர் குழந்தையைக் காப்பாற்ற குறுக்கே புகாதீர்கள். 'பார்த்தாயா நீ தவறு செய்து தண்டனை பெறும்போது நான்கூட உன் உதவிக்கு வரமுடிவதில்லை' என்கிற உணர்வை மட்டும் அப்போது வெளிப்படுத்துங்கள்.
- ❖ அளவுக்கு மீறி அடிக்காதீர்கள்.

❖ அடி விழுவது அவன் செய்த தவறுக்காக மட்டுமே என்று குழந்தை உணர வேண்டியது அவசியம். 'உன்னால் எனக்கு எவ்வளவு அவமானம்?' 'இனிமே ஒழுங்கா என் பேச்சைக் கேட்பியா?' என்பது போன்ற தன்னிலை முன்னிறுத்தும் வசனங்களை அடிக்கும் போது தவிர்க்கவும்.

❖ குழந்தையை அடித்துவிட்டு எந்த பெற்றோரும் சந்தோஷமாய் இருக்க முடியாதுதான். ஆனால் குழந்தையை அடித்ததனால் ஏற்பட்ட மனவருத்தத்தைக் குழந்தையிடமே காட்டாதீர்கள். இது குளிர் காய்ச்சலுக்கு மருந்து சாப்பிட்ட கையோடு கோகோ கோலா குடிப்பதற்குச் சமமான தவறாகும்.

❖ எல்லாவற்றையும்விட முக்கியம் அடித்த பிறகு சமாதானம் செய்வதாகப் பேர் பண்ணி அல்வா வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டாம். எந்தத் தவறுக்கான தண்டனையோ, அந்தத் தவறு திருத்திக் கொள்ளப்பட்டால் மட்டும் பரிசாக ஏதாவது வாங்கிக் கொடுங்கள்.

குழந்தைகளை அடிப்பது விஷயத்தில் இந்நாளைய பெற்றோர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு என் நண்பர் குழந்தை மனோதத்துவ நிபுணர் (Child Counsellor) ஓர் உதாரணம் சொல்வார். ஒரு பெண் தன் குழந்தை மற்றும் கணவருடன் அவரிடம் வந்து சொன்னாராம். "டாக்டர்! எங்க பையனை நாங்களும் அடித்துத்தான் பார்க்கிறோம். அந்த நேரத்தோட சரி. எங்க ரெண்டு பேர் பேச்சையும் கேட்கறதே இல்லை. நேத்துகூடப் பாருங்க, இவர் அவனை வெளுத்து எடுத்திட்டார். இப்ப வரைக்கும் மூடு அவுட்டாகித்தான் இருக்கார். அப்படியும் திருந்தறான் இல்லை" என்று ஒரே புலம்பலாம். அந்தப் பையனுக்கு ஆறு வயது இருக்குமாம். பேசிப் பார்த்ததில் சராசரியை விட அதிக ஐக்கியுவோடு இருந்தானாம். அவனை அருகே

அழைத்து 'உங்க அப்பா அம்மா உன்னை அடிப்பாங்களா'ன்னு கேட்டாராம். அவன் ரொம்ப யோசிச்சுட்டு 'எப்பாவாவது அடிப்பாங்க'ன்னானாம். 'கடைசியாக உங்கப்பா எப்போ அடிச்சார்'னு கேட்டாராம். அவன் 'ஞாபகமில்லை'ன்னானாம். அவன் அம்மா குறுக்கிட்டு 'நேத்து எவ்வளவு அடி வாங்கின அதுக்குள்ள மறந்திட்டியா'ன்னு கேட்டாங்களாம். 'எப்போம்மா?'ன்னு அவன் திருப்பிக் கேட்டானாம்.

இப்படித்தான் அடிக்கிறார்கள். அடிபட்டவனுக்கு அடியே நினைவில் இல்லை. பிறகு எப்படி எதற்காக அடிபட்டோம் என்பது நினைவில் வந்து திருத்த முடியும்? மாறாக அடித்தவர் அதாவது அடித்ததாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெற்றோர் அதையே நினைத்து உருகி மருகி...

பெற்றோர்களே! நீங்கள் ஒழுக்கம், நாகரிகம், பண்பாடு, கலாசாரம் தெரிந்த வாரிசுகளை சொத்து இல்லாமல்கூட விட்டுச் செல்லுங்கள். ஏனென்றால் இந்த உலகத்துக்கு அவர்களே சொத்துகளாய் இருப்பார்கள். கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து ஊதாரி ஒழுங்கின வாரிசுகளிடம் விட்டுச் சென்று அவர்களையும் சமூகத்தையும் பாழ்படுத்தாதீர்கள்.

'மாலைப் பொழுதில் நறு மஞ்சளரைத்தே குளித்து வேலை மெனக்கெட்டு விழித்திருந்து - சூலாகிப் பெற்றாள் பெயரிட்டாள் வளர்த்தாள் பெற்ற பிள்ளை பித்தானால் என்செய்வாள் பின்'

என்ற சித்தர் பாடலுக்கா இலக்கணம் வகுக்க வேண்டும்? யோசியுங்கள்!

5. தவறு செய்யலாம்

நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். என்னுடைய சொந்த சோகம் ஒன்றைப் பகிர்ந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தேன் அவரிடம். அவருடைய மகன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். என்னைப் பார்த்ததும் அருகில் ஓடிவந்து என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அங்கிள்! நான் ரைம்ஸ், ஜோக்ஸ் எல்லாம் சொல்வேன். சொல்லவா?” என்று கேட்டான்.

எனக்கு அப்போது அதற்கெல்லாம் மூடு இல்லை.

அதைப் புரிந்துகொண்ட நண்பர் தன் மகனிடம், “கண்ணா! இப்போதில்லை; இன்னொருமுறை,” என்றார் கண்டிப்பான குரலில். அவனும் தந்தையை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு, “சாரி அங்கிள்” என்று கூறிவிட்டு நகர்ந்தான். அவனுடைய பார்வையில் மிரட்சியோ பயமோ இல்லை.

எனக்குச் சொந்த சோகம் மறந்து போனது.

“என்ன மந்திரம் போட்டிங்க சார்? பொதுவா இவன் வயதுக் குழந்தைகள் உறவினர்கள் நண்பர்கள் மத்தியில் பெற்றோர் பேச்சைக் கேட்கவே மாட்டார்களே. இவன் உங்க சொல்லை ஒரே முறையில் கேட்டுப் பணிந்து போய் விட்டானே எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

அவர் புன்னகைத்தார். பதில் சொல்லவில்லை.

“வெளியார் வந்திருக்கும்போது உங்க பேச்சைக் கேட்கவில்லையென்றால் அவர்கள் போன பிறகு அடி வெளுத்து விடுவீர்களோ?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை. நீங்க போன பிறகு அவனை அழைத்துப் பேசுவேன். அவனுக்கு எதற்காகத் தடை சொன்னேன் என்று விளக்குவேன்” என்றார்.

எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

தொடர்ந்து அவர் விளக்கிய விஷயம் ஒவ்வொரு பெற்றோரும் அறிய வேண்டிய ஒன்று.

குழந்தைகள் ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பெற்றோருடைய ஒப்புதலுடன்தான் செய்யத் தொடங்குகின்றன. நாளாவட்டத்தில் தானாகச் செய்யத் தொடங்கும் போது அந்தச் செயல்களுக்கு பெற்றோரின் ஒப்புதலை எதிர் பார்க்கின்றன.

இந்த இரண்டு நிலைகளும் குழந்தையின் வளர்ப்பு கட்டத்தில் மிக முக்கியமானவை. முதலாவது கட்டத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் குழந்தைகளுக்குக் குழப்பமின்றித் தெளிவாகச் சொல்லித் தர வேண்டிய கடமை பெற்றோருக்கு உள்ளது. இரண்டாவது கட்டத்தில் குழந்தையின் சுய செய்கைகளுக்கு ஒப்புதல் எதற்காக அளிக்கப்படுகிறது அல்லது எதற்காக மறுக்கப்படுகிறது என்பதை அதற்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

உதாரணமாக, நண்பரின் மகன் வீட்டுக்கு முன்பு எப்போதாவது யாராவது வெளியாள் வந்திருக்கும்போது அவரிடம் ரைம்ஸ் சொல்லிக் காட்டப் பணிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதற்கு நிறைய பாராட்டுகள் கிடைத்திருக்கலாம். எனவே வீட்டுக்கு அப்பாவின் நண்பர்கள் வந்தால்

ரைம்ஸ் சொல்லிக் காட்டுவது வந்தவர்களுக்கு சந்தோஷம் அளிக்க வல்லது அல்லது பாராட்டு கிடைப்பதால் தனக்கும் அது சந்தோஷம் அளிக்கிறது என்று அவன் மனத்தில் பதிந்து போயிருக்கும்.

ஆனால் நான் போயிருந்தபோது அந்தச் செயல் செய்ய அவனுக்கு அப்பாவிடம் இருந்து அனுமதி மறுக்கப்பட்டது ஏன் என்று அவன் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பான். நான் போன பிறகு அப்பா அவனை அருகே அழைத்து, 'வந்திருந்த அங்கிளுக்கு மூடு சரியில்லாமல் இருந்தது; அந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் நீ ரைம்ஸ் பாடினால் அவர் ரசிக்காமல் போகலாம்' என்று விளக்கிச் சொல்லும்போது அவனுக்குப் பின்னாளில் எதையும் செய்யும்போது எதிராளியின் மூடு பார்த்துச் செய்ய வேண்டும் என்கிற கருத்து மனத்தில் பதியும்.

கூடவே தன்னை மதித்து இந்த விளக்கம் தந்ததற்கும், தான் பாராட்டு பெறாது அவமானப்படாமல் காத்ததற்கும் அப்பாமிது மரியாதை கூடும். அப்பாவை நம்பி அவருடைய எந்த ஆணையையும் ஏற்றுப் பணியலாம். அவற்றுக்குச் சரியான காரணம் இருக்கும். அது இப்போது புரியா விட்டாலும் பின்னாளில் புரியும் என்கிற முடிவுக்கும் வருவான்.

இந்த இடத்தில் தான் பெற்றோர்கள் கவனமாய் இருக்க வேண்டும். வீட்டில் சாதாரணமாகக் குழந்தைகள் செய்யும் விஷமங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பவர்கள் அதே விஷமங்களை விருந்தினர் மத்தியில் செய்யும்போது கண்டனம் தெரிவிக்கிறார்கள். சில விருந்தினர்கள் முன்பு அவர்களே குழந்தைகளைத் தூண்டிவிட்டு ரசிக்கிறார்கள். எப்போது மறுப்பார்கள் எப்போது ஆதரிப்பார்கள் என்பதில் காரணம் சொல்லாமல் குழப்பநிலை காட்டும்

பெற்றோரைக் குழந்தைகள் நாளாவட்டத்தில் அலட்சியப் படுத்தத் தொடங்குகின்றன. அதன் பிறகு அவர்களின் கோபப் பார்வை, இங்கித சமிக்ஞை ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் தம் போக்கில் தமக்குத் தோன்றியதைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும் குழந்தைகளால் தம் மானம் போவதாகப் பெற்றோர்கள் பின்னாளில் அங்கலாய்ப்பது அர்த்தமற்ற செயலாகிவிடும்.

குழந்தைகள் தன்னார்வத்தில் செய்கின்ற சில செயல்கள் தவறாக முடிவதும் அது அவர்களுக்கே தெரிவதும் உண்டு. உதாரணமாக அம்மா தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் எதையோ தேடி அடுக்களையில் உருட்டும்போது கத்தியோ அரிவாள்மனையோ கேஸ் அடுப்பின் ரப்பர் டியூபில் விழுந்து கொஞ்சம் வெட்டிவிடலாம். பிரிட்ஜில் எதையோ எடுக்கையில் கைபட்டு சொலினாய்ட் அட்ஜஸ்ட்மென்ட் குறைந்து போய் விடலாம். அப்பாவின் எலக்ட்ரிக் ஷேவர்கை தவறி விழுந்து உள்ளே உடைந்து போய்விடலாம். அவருடைய ஆபீஸ் பைலின் உள் காகிதத்தில் மை கொட்டி விடலாம்.

இந்த மாதிரியான சிறு தவறுகள் நடந்துவிட்டால் அதைக் குழந்தைகள் பெற்றோரிடம் சொல்லப் பயப்படும். அந்த பயத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பவை பெற்றோரின் முற் செயல்களே.

எப்போதாவது குழந்தை அந்த மாதிரி நடந்ததை மறதியில் சொல்லாமல் விட்டிருந்து பெற்றோர் தாமாகவே கண்டுபிடித்து அறிய வரும்போது அதனை 'திருட்டுக் கழுதை' என்று பட்டம் கட்டி அடி அடியென்று அடித்திருப்பார்கள். அல்லது குழந்தை தயங்கித் தயங்கி தானாகவே முன்வந்து சொல்லும்போது, "சனியனே! உன் கரிக்கையை வச்சிக்கிட்டு சும்மாயிருக்கவே முடியாதா? இனிமே

செய்வியா? செய்வியா?” என்று சொல்லிச் சொல்லி அடித்திருப்பார்கள்.

இப்படி ஓர் அனுபவத்திற்குப் பிறகு குழந்தைக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது, அதன் பின்பான தவறுகளைப் பெற்றோரிடம் சொல்வதற்கு? அதன் கூரிய மூளை நடந்துவிட்ட தவறுகளை எப்படி மறைப்பது என்றுதான் யோசிக்கும். திறமையாக மறைத்தும் விடும். இதன் பின் விளைவுகள் எவ்வளவு மோசமானவை தெரியுமா?

குழந்தை மறைத்த தவறின் காரணமாக ஏதாவது பெரிய அளவில் விபத்தோ இழப்போ ஏற்பட்டு தாயோ தந்தையோ பாதிக்கப்படுகின்ற பட்சத்தில் அது மன நோயாளியாகக் கூட ஆகிவிடும் சாத்தியம் இருக்கிறது.

அப்படி ஏதும் தீய விளைவுகள் ஏற்படாதவரை அது மனதினுள் தன் தவறை மறைக்கும் திறமைக்கு ஷொட்டுக் கொடுத்தபடி வளரும். பின்பு அதையே வாழ்க்கை நெறியாக்கிக் கொண்டு சமூக ரீதியிலான தவறுகளையும் தனக்குள் நியாயம் கற்பித்துக் கொண்டு செய்ய ஆரம்பிக்கும். அகப்பட்டுக் கொள்ளாதவரை திருடனில்லை என்கிற கொள்கையைக் கோட்பாடாகக் கொண்டுவிடும் குழந்தைகளால் எதிர்கால சமூகத்துக்குத்தானே பாதிப்பு?

பெற்றோர் இவ்விஷயத்தில் பிள்ளைகளிடம் கண்டிப்பு காட்டுவது தவறு. மாறாக குழந்தைகளிடம் தம்மை மீறிய தவறேதும் நடந்துவிட்டால் தாமாகவே முன்வந்து பெற்றோரிடம் சொல்கின்ற தைரியத்தை வளர்க்க வேண்டும்.

“அப்பா! உங்க எலக்ட்ரிக் ஷேவரை எடுத்துப் பார்த்தேன். அது கை தவறிக் கீழே விழுந்தது. உடைஞ்சிடுச்சா என்று தெரியலை பாருங்க” என்று சொல்கின்ற குழந்தையிடம்,

“நல்லவேளையாகச் சொன்னாய். இப்படித்தான் உடைந்த ஷேவரை பிளக்கில் மாட்டி ஒரு ஆளுக்கு ஷாக் அடிச்சு கையே விளங்காமல் போயிடுச்சு. நீ சரியான நேரத்தில் சொன்னதால் உங்கப்பா தப்பிச்சேன்.”

என்று ஒப்புக்கொண்டு சொன்ன செயலுக்கு பாராட்டு தெரிவித்த பிறகு, தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத பொருள்மீது கை வைத்தது தவறல்லவா, அதனால் ஏற்பட்டுள்ள ரிப்பேருக்கான பண விரயம் தேவையற்றதல்லவா, அந்தப் பணம் இருந்திருந்தால் வேறு ஏதாவது செய்திருக்க இயலும் அல்லவா போன்ற விஷயங்களைக் குழந்தைக்கு விளக்க முயன்றால் அது பசுமரத்தாணி போல் அதன் மனத்தில் பதியும். இரண்டாவது முறை அதே தவறை ஒருபோதும் செய்யாது.

அத்தகைய குழந்தைதான், வாழ்க்கையில் தவறுகள் இயற்கை; அவற்றை மறைக்காமல் ஒப்புக்கொண்டு திருந்தி வாழ்வதே வாழ்க்கை என்கிற நியதியில் வளரும். பின்னாளில் டென்ஷன், பிளட்பிரஷர், டிப்ரஷன் போன்ற எந்த மனநோயும் இன்றி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளும்.

தேவையெல்லாம் பெற்றோரின் பொறுமையும் / கொஞ்சம் பொறுப்புணர்ச்சியும் மட்டுமே!

6. புலம்பும் பெற்றோர் யோசிக்கலாம்

நாம் ஒன்றும் கலீல் ஜிப்ரான் சொல்வதைப் போல், “எம் குழந்தைகள் எம்முடையவை அல்ல; அவை எம் வழியே வந்தவையே தவிர, எங்களிடமிருந்து வந்தவை அல்ல. அவர்களுடைய உடம்பைத்தான் நாங்கள் உருவாக்கினோம்; ஆன்மாவை அல்ல. நாங்கள் என்கிற வில்லி லிருந்து எதிர் காலத்திற்குச் செலுத்தப்படும் அம்புகளே அவர்கள்” என்று நம் குழந்தைகள் பற்றி தத்துவார்த்தமான கருத்துக் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர்.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தாய் என்றும் இவள் தந்தை என்னோற்றான் கொல் என்றும் உணர்வு பூர்வமாய்க் கொப்பளிக்கும் குடும்பப் பிணைப்புக்குச் சொந்தக்காரர்கள்.

‘என் மகன், என் மகள்’ என்கிற இதயத் துடிப்புக்கு உரியவர்கள். பிள்ளைகளின் படிப்புக்காக வீடு மாறுபவர்கள், டி.வி.யை விற்பவர்கள், பக்கத்து வீட்டாருடன் சண்டை போடுபவர்கள். அவர்களின் உடல் நலத்துக்காக போலியான பொய்யான விளம்பரம் என்று தெரிந்தும் போஷாக்கு பாணங்கள் வாங்கித் தருபவர்கள்.

எல்லாம் செய்தும்... எல்லாம் செய்தும்...

பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் ஒட்டுதலாக இருப்ப தில்லை என்கிற பெற்றோரின் குமைச்சல்கள் சமீபகாலங்

களில் அதிகரித்த வண்ணமே உள்ளன. நாங்கள் எங்கள் குழந்தைகள் விஷயத்தில் எந்தவித எதிர்பார்ப்புமே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா என்கிற ஏக்கம் நிறையப் பெற்றோரிடம் உள்ளது.

பிள்ளைகளிடம் பிரியமும் பாசமும் காட்டி அன்பைக் கொட்டி வளர்ப்பதில் பொதுவாக எந்த பெற்றோரும் குறைவைப்பதில்லை. ஆனால் அவர்களையும் அறியாமல் செய்கின்ற சில சின்னஞ்சிறு விஷயங்கள் குழந்தைகள் மனதில் வேறு வகையான தீர்மானங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதைப் பெற்றோர் அறிய வேண்டாமா?

அத்தகை சின்னஞ்சிறு தவறுகளைத் தவிர்த்தால் என்னென்ன நன்மைகள் விளைய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்று பார்க்கலாமா?

Parent Ego state என்பது சிறுவயதில் ஒன்றுமே தெரியாத நிலையில் பெற்றோர்களும் பெரியவர்களும் கட்டளையாகச் சொல்லி குழந்தைகள் பதில் சொல்லாமல் ஏற்ற விஷயங்களின் தொகுப்பு. இந்த கட்டளைகள் மனிதன் இறக்கும்வரை அழிவதே இல்லை என்பதே இவை எந்த அளவுக்கு அழிப் பதிந்தவை என்பதற்கு சான்று.

ஒரு விநோதம் என்னவென்றால் பல சமயங்களில் பெற்றோர் நேரடியாக தெளிவாகச் சொல்லாததால் வேறு வகையாகப் பதிவதும் உண்டு. சின்னக் குழந்தைகளுக்குப் பல விஷயங்கள் புரியாது. ஆனால் பெற்றோர் சொல்வதைப் பதிய வைத்தே தீரும். புரியாத விஷயங்களை நேரடிக் கட்டளையாகப் பதிந்து கொள்ளாமல் 'ஓஹோ இதைத்தான் சொல்ல வருகிறார்களோ' என்று உணர்வதைப் பதிந்து கொள்ளும்.

அதனால்தான் குழந்தையிடம் பேசும்போது தெளிவாகப் பேச வேண்டும். கவனத்தை அதன்மீது வைத்துப்

பேச வேண்டும். அதற்குப் புரிகிறது என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

குழந்தை பெரியவர்களின் முன்னிலையில் தான் அறிந்த வற்றை எல்லாம் பேச முற்படும்போது அதனைத் தவிர்க்க நினைத்தால் பக்குவமாகக் கையாண்டு வேறு இடத்திற்குக் கவனம் திருப்ப வேண்டும். “ஷ்! என்ன பேசற நீ? வயசுக்கு ஏத்தா போல இரு. அதிகப்பிரசங்கி!” என்று அதட்டுவதைப் பலர் தவறாக நினைப்பதில்லை. ‘முக்கியத்துவம் பெற முயலாதே’ என்கிற கட்டளையாக அதன் Parent-ல் போய்ப் பதியும் இச்செயல். ஏனென்றால், இதே பேச்சுகளைத் தன் பெற்றோர் தனிமையில் இருக்கையில் ரசித்தது அதற்குத் தெரியும். மற்றவர் முன்னிலையில் பேசும்போது கோபிக்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு இதுதானே பொருள் என்று எடுத்துக்கொள்ளும். இக்குழந்தை பெரியவனான பிறகும் சபையில் பேச எழுந்தால் நாக்குழறும், கால் நடுங்கும்.

“பாருடா, அப்பா வீட்டையும் என்னையும் கவனிச்சுக் கவே மாட்டேங்கறார். நீ தாண்டா எனக்கு எல்லாம். என்னை நல்லா வச்சுப்பியா?” என்று அம்மாக்கள் சொல்வது குழந்தையை ‘நாம் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இருக்கக் கூடாது’ என்று அர்த்தம் கொள்ள வைக்கும். சீக்கிரமே பொறுப்பு உணர்வைக்கும். அவ்வாறு அவசர கதியில் பொறுப்புக்கு வரும் பிள்ளைகள் அப்போதைக்கு பெருமையாய் உணரும். நாற்பது வயதுக்கு மேல் தன் பெற்றோரை மதிக்காது. தன்னை ஏமாற்றி தங்கள் சுய நலத்துக்காக தன் இளமையைப் பாழாக்கிய பாவிிகள் என்றுதான் பெற்றோரை அடையாளம் காணும்.

பேபி, பிங்க்கி, சக்கி, குட்டி போன்ற செல்ல அடை மொழிகளால் வளர்ந்துவிட்ட குழந்தைகளை அழைத்து, ‘நாம் வளரவே கூடாது. அப்போது தான் பெற்றோரின்

செல்லம் குறையாமல் இருக்கும்' என்கிற முடிவுக்குக் குழந்தைகளைக் கொண்டு வராதீர்கள். இத்தகைய குழந்தைகள் வளரும் போது இயற்கையாக ஏற்படும் அறிவு முதிர்ச்சிகளையும் அதிர்ச்சியுடனேயே வேண்டா வெறுப்பாய் எதிர்கொள்ளும். பிற்காலத்தில் தனக்குத்தானே அடங்காத குழப்பவாதியாக உருவெடுக்கும்.

பையனைப் பெண்ணாக பாவித்தும் பெண்ணை என்னடா என்றும் கொஞ்சுவதும் தான் பிறந்த விதமே தவறோ அதில் பெற்றோருக்குச் சம்மதமில்லையோ என்கிற குழப்பத்துக்கு குழந்தையை ஆளாக்கும்.

உடல்நலமில்லாத நாட்களில் அதீதமான அன்பையும், பாசத்தையும் பொழிவது; மற்ற நாட்களில் சாதாரணமாக இருப்பது ஆகிய செயல்கள், 'உடல்நலம் பெற்றோர் செல்லத்துக்கு எதிரானது' என்று கருத்து கொள்ள வைக்கும். அதிலும் குறிப்பாக வீட்டில் மற்ற குழந்தைகளை முற்றிலும் ஒதுக்கிவிட்டு உடல்நலமற்ற குழந்தையை முழுவதும் கவனிப்பது மற்ற குழந்தைகளுக்கு ஏதாவது ஒருவிதத்தில் மனோவியாதியை உண்டு பண்ணியே தீரும். உடல்நலம் குன்றுவதும் வாழ்வில் ஒரு பகுதிதான் என்கிற பதிவை ஏற்படுத்துவது போல் எந்தப் பெற்றோரும் நடந்து கொள்வதில்லை. அதனால்தான் எவ்வளவு வயதானாலும் உடல் நலமின்றிப் போய்விட்டால் மனிதன் தன் சொந்த மனபலம் சகலமும் இழந்து பலகீனமாக உணர்கிறான்.

இத்தகைய பதிவுகள் ஒருபுறமிருக்க குழந்தையின் இயற்கை ஒரே நாளில் உருவாகிற விஷயம் அல்ல. அதன் தீர்மானங்களும் ஒரே நாளில் ஏற்படுபவை அல்ல. எல்லா நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் குழந்தை உடனடி முடிவுகளை எடுப்பதில்லை. குறிப்பாக பெற்றோரின் முதல் தவறிலிருந்து குழந்தை எதையும் உணர்வதில்லை. அதனால்தான் முதன் முறையாக அப்பாவோ அம்மாவோ அடிக்கும்போது கூட

அவர்கள் மீதே விழுந்து அழுகிறது. அவர்கள் கோபத்தில் உதற நினைத்தாலும் குழந்தை விடுபடுவதில்லை. ஆனால் அதே நிகழ்ச்சிகள் தொடரும் போதுதான் 'ஓஹோ! இவர்கள் நிஜமாகவே என்னை வெறுக்கிறார்கள்' என்கிற முடிவுக்கு வரும். அடிவாங்கும் குழந்தை அழாமல் ஒரு பார்வையோடு ஒதுங்குகிற நாள் அதன் மனதில் விஷ வித்து பதிந்து போகும் நாள் என்பதைப் பெற்றோர் உணர்வது நல்லது.

நல்லபடியான குழந்தை வளர்ப்புக்கென்று சில அடிப்படை வரையறைகள் உள்ளன.

முதலாவது, குழந்தையின் மதிப்பை உணருதல். குழந்தைக்கு தன் மதிப்பு தெரிய வருவதே பெற்றோர் மூலம் தான். அதனை அதீத மரியாதையுடன் வாங்க நீங்க என்று ஏற்றிச் சீரழிப்பது அல்லது அலட்சியப்படுத்தி அதனுள் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுத்துதல் இரண்டுமே தவறு.

இரண்டாவது, குழந்தையிடம் நிபந்தனையற்ற அன்பு காட்டுதல். அதனை நிபந்தனை இன்றி ஏற்றுக்கொள்ளுதல். என் பிரியமான பிள்ளை முதல் மதிப்பெண் எடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது இயற்கை. முதல் மதிப்பெண் எடுத்தால் தான் பிள்ளை என் பிரியத்துக்குரியது என்று பெற்றோர் நினைப்பதாக குழந்தையை உணர வைத்துவிடக் கூடாது.

பெற்றோர்களிடம் புதிதாகப் பரவி வரும் இந்த 'பர்ஸ்ட் ரேங்க் வியாதி' பற்றி ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சியே செய்யவேண்டும். கடந்த பத்தாண்டுகளில் ஊனைக் கொடுத்து உயிரைக் கொடுத்து தம் பிள்ளையை பர்ஸ்ட் ரேங்கில் வளர்த்துவிட்ட பெற்றோரில் ஒரு சதவீதம் பேராவது அந்தப் பிள்ளைகளின் அருகே இருந்து வாழும் சந்தோஷம் அடைந்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை

என்பதுதான் பதிலாக இருக்கும். இவர்களையும் மறந்து எங்கோ கொடிநாட்டிக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளையைப் பறிகொடுத்துப் பெருமையுடன் மட்டுமே வெற்று வாழ்க்கை வாழ இந்த முயற்சி தேவைதானா என்று ஏன் பெற்றோர் உணர்வதில்லை?

முன்றாவது வரையறை, குழந்தைகளிடம் நேர்மையாக இருத்தல். கூடியவரை பொய் சொல்லாதிருப்பதும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசாதிருப்பதும் நல்லது.

நான்காவது முக்கியமானது. சொல்வதை நேரடியாகத் தெளிவாகச் சொல்வது. 'அப்பா இன்னிக்கு நான் விளையாடப் போகட்டுமா' என்று கேட்கும் மகனிடம் சரி அல்லது கூடாது என்று உறுதிபடக் கூறவேண்டும்.

'வரவர உன் எண்ணம் விளையாட்டில்தான் அதிகமாக இருக்கு' என்று ஆரம்பித்து கொஞ்சம் லெக்சர் அடித்து விட்டு 'சரிசரி இன்னியோடு கடைசி போயிட்டுவா' என்று கூறப்படும் பதிலில் வெளிப்படுவது பெற்றோரின் சம்மதமா, விருப்பமின்மையா அல்லது தம் முடிவின் மீதே திருப்தியின்மையா என்று குழந்தை குழம்பாதா? பெற்றோரின் முடிவெடுக்கும் திறன்பற்றி அது என்ன முடிவுக்கு வரும்?

ஐந்தாவது, குழந்தையிடமும் உதவி வேண்டுதல். சில பல விஷயங்களில், 'இங்கே வாயேன். எனக்கு உதவி பண்ணேன். நாம் இருவரும் சேர்ந்து இந்த வேலையை முடிக்கலாம்' என்று கூட்டுச் சேர்த்துக் கொள்வது அதன் ஆளுமையை மெருகூட்டுவதாகும்.

இதில் முக்கியமானது அந்தச் சாதனையை அவன் மற்றவர்களிடம், குறிப்பாக விருந்தினரிடம் பறைசாற்ற அனுமதிக்க வேண்டும். "இந்தப் படத்தை நானும் அப்பாவும் சேர்ந்து மாட்டினோம்" என்று அவன் சொல்லும் போது "அப்படியா?" என்று அவர்கள் ஆச்சர்யப்படும்

வேளையில் 'கிழிச்சான், ஏண்டா ஒரு ஆணி எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டால் ஆச்சா?' என்று அவன் பங்கைக் கேவலப்படுத்துவது போல் பேசுவது தந்தையை அவன் வாழ்நாளில் முதல் துரோகி என்று எண்ண வைக்கும்.

குழந்தைகளுக்கு அதைச் செய்யாதே இதைச் செய்யாதே என்கிற எதிர்மறை செய்திகள் எத்தனையோ தருகிறோம். அந்த அளவுக்கு எதை எல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்கிற செய்திகள் தருவதில்லை. அவர்கள் செய்கின்றவைகளில் பெரியவர்களின் மறுப்பு வராத விஷயங்கள் எல்லாம் செய்யத்தக்கவை போலும் என்கிற முடிவுக்குத் தான் வரவேண்டி உள்ளது. அந்த மாதிரியான மறுப்புகளும் பெரியவர்களிடமிருந்து எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை.

குழந்தை செய்தித் தாளைக் கிழிக்கும்போது பார்த்தும் பார்க்காமலும் இருக்கிறோம். அதுவே பின்னாளில் அலுவல் சம்பந்தமான காகிதத்தைக் கிழித்தால் 'இனிமேல் பேப்பரைக் கிழிப்பியா? கிழிப்பியா?' என்று அடிக்கிறோம். அது என்ன முடிவுக்கு வரமுடியும்? அடுத்த முறை கையில் காகிதமும் அதைக் கிழிக்கும் உத்வேகமும் வரும்போது ஒப்புதலுக்காக சுற்றிலும் யாரும் இருக்கிறார்களா என்று பார்க்கும். இதையும் பார்த்து கைகொட்டிச் சிரிக்கும் பெற்றோர் இருக்கிறார்கள். திருட்டுப் பயலே என்று எடுத்துக் கொஞ்சுகிறார்கள். முதன்முறை அது காகிதத்தைக் கிழிக்கும்போதே அருகே அழைத்து அதற்கான மறுப்பை உரிய விதத்தில் அதன் மனதில் பதிய வைக்கும் செயலை மட்டும் யாருமே செய்வதில்லை என்பதுதான் பரிதாபம்.

இப்படி எல்லாம் அலட்சியமாக வளர்க்கப்பட்டாலும் கூட குழந்தைக்கு தன் பெற்றோர் தன்னை நேசிக்கிறார்கள் என்கிற உணர்வு இருந்தால் போதும். அவர்களைக் குஷிப்படுத்த என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யும்.

உலகின் பல சாதனையாளர்களும் தம் வெற்றியைத் தன் தாய்க்கோ தந்தைக்கோ சமர்ப்பிப்பதாக உளப் பூர்வமாகச் சொல்வதற்குக் காரணம் இதுவே.

வளரும் பருவத்திலே தன் சின்னச் சின்ன சாதனைகளைக் குழந்தை தன் பெற்றோரிடம் வந்து சொல்லும் போது அதற்குப் பெற்றோர் காட்டுகின்ற பதில் குறிப்பு குழந்தையின் மனதில் மிகப் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதைப் பல பெற்றோர் உணர்வதே இல்லை.

❖ அப்பா! மன்த்லி டெஸ்ட்ல நான்தான் ஃபர்ஸ்ட் என்கிற பையனிடம் இதிலேயே பூரிச்சுப்போய் பப்ளிக் எக்ஸாம்ல கோட்டை விட்டுவிடாதே என்கின்ற பெற்றோரும்,

❖ தம் சந்தோஷத்தை வெளிக்காட்டினால் குழந்தை தலைக்கனம் வந்து கெட்டு விடுவான் என்று அலட்சியமாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளும் பெற்றோரும்,

❖ எனக்கென்னவோ உன்னை டாக்டராக்கிப் பார்க்க கணும்னு ஆசை. நீ பர்ஸ்ட் க்ரூப் தான் எடுப்பேன்னு சொல்ற. ம்! ஏதோ படி என்று புலம்பும் பெற்றோரும்,

❖ எல்லாப் பாடங்களிலும் நூற்றுக்கு நூறு என்கிற ரேங்க் கார்டு காட்டும் பையனிடம் ஹேண்ட் ரைட்டிங்குக்கு 'குட்'தான் போட்டிருக்காங்க. 'வெரி குட்' வாங்க வேண்டாமா என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்ளும் பெற்றோரும்,

❖ அம்மா! நான் பேச்சுப் போட்டியில் பர்ஸ்ட் வந்தி ருக்கேன் என்கிற மகனிடம் நீ பர்ஸ்ட் வர்றதுக்காக நான் எவ்வளவு தூரம் சாமி கும்பிட்டேன் தெரியுமா

என்று அவனுடைய சுய சாதனையில் பங்கு திருட முயலும் பெற்றோரும்,

* மாவட்ட அளவில் கிரிக்கெட் டீமின் தகுதிச் சுற்றில் வென்று வந்த பையனிடம் உன் வயதில் சச்சின் டெண்டுல்கர் இன்டியன் டீமுக்கு வந்தாச்சு என்று பதில் தரும் பெற்றோரும்,

தம் குழந்தைகளின் எதிர்காலம், அவர்களுடைய ஆளுமை, குணநலன், படிப்பு, வாழ்க்கை முறை, பதில் அன்பு போன்ற எந்த விஷயத்திலும் எதிர்பார்ப்பு கொள் கின்ற தார்மிகத் தகுதியை இழந்து விடுகிறார்கள் என்றால் மிகை இல்லையே?

7. மீண்டும் இணையலாம்

மனித உறவுகளில் விரிசல்கள் ஏற்பட்டு பிரிவினைகள் உண்டாவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் மிகச் சிறியதொரு பொறியில் ஏற்பட்ட பெருந்தீ யாகத்தான் இருக்கும். நம்மில் பலரும் அடிதடி என்றிறங்கிப் பிளவுபடுவதில்லை. உறவிலும் சரி, நட்பிலும் சரி ஏதோ பிணக்கு. ஏதோ தவறான புரிதல். எப்போதோ யாரிடமோ சொன்ன கமெண்ட் அல்லது முகத்துக்கு நேரே சொன்ன சூடான வார்த்தைகள் - இவைதாம் மாதக்கணக்கான, ஆண்டுக்கணக்கான சில சமயம் பரம்பரையாக ஆகிவந்த உறவையும் நட்பையும் பிரித்துவிடுகின்றன.

இந்த வேளையில் மற்றொந்த உணர்வையும்விட சினம் என்பது முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. சினம் என்பது ஒரு வித்தியாசமான பாணம். அதைச் சரிவர எய்வது லேசான விஷயம் அல்ல. To be angry is easy; But to be angry with the right person for the right cause at the right moment to the right degree is not so easy என்பார்கள்.

உடலின் சர்க்கரை அளவின் சமநிலையில் பிரச்னை ஏற்பட்டு விட்டால் எந்த அளவு எந்த நேரத்தில் இன்சலின் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டாமல் குத்துமதிப்பாக கண்ட நேரத்திலும் இன்சலின் போட்டுக் கொள்வோமா? சினமும் கிட்டத்தட்ட இன்சலின் மாதிரிதான். உறவின் சமநிலையில் பிரச்னை ஏற்படும்போது (எதிராளியின் அல்லது பல சமயங்களில் நம்முடைய

சொந்தத் தவறுகளின் காரணமாக) அதன் பாதிப்பை வெளிப்படுத்த, மீண்டும் அப்படிப்பட்ட நிலை வரக்கூடாது என்கிற அக்கறையில் மட்டுமே சினம் ஏற்பட வேண்டும்.

குழந்தையைப் பாருங்கள். அது கோபப்படும்போது பாருங்கள். அது கூட அழகாக இருக்கும். அது சந்தோஷமாக சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போதும் அழகு; அதனிடமிருந்து பொம்மையைப் பறிக்க முற்படுங்கள். அது எதிர்ப்பு காட்டும்போதும் அழகு; மீறிப் பறியுங்கள். அது கோபப்படும் போதும் அழகு; தரமாட்டேன் என்று விலகுங்கள். இயலாமை உணர்ந்து அழும்; அப்போதும், அழகு; மீண்டும் கொடுங்கள் கண்ணீருடன் சிரிக்கும் அப்போதும் அழகு.

Child is the father of man என்பார்கள். குழந்தைகளிடம் இருந்து படித்துக் கொள்ள வேண்டிய பல அற்புத விஷயங்களில் இதுவும் ஒன்று. அது கோபப்பட்டாலும் அழுதாலும் சிரித்தாலும் அந்த நேர, அந்தக் குறிப்பிட்ட உணர்வு தூண்டப்பட்ட ஒரே காரணத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு அந்த உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது. எனவேதான் அதில் தெய்விக அழகு பீறிடுகிறது.

இயற்கையின் ஒவ்வொரு உணர்வு வெளிப்பாடுமே அழகானவைதான். சந்தோஷமும் அதன் வெளிப்பாடான சிரிப்பும் மட்டுமே அழகு என்று எண்ண வேண்டாம். (அந்த சந்தோஷச் சிரிப்பு கூட அடுத்தவரின் துன்பம் பார்த்து ஒருவருடைய முகத்தில் ஏற்பட்டால் அசிங்கமாகத் தான் இருக்கிறது. சினிமா வில்லன்களின் சிரிப்பை ரசிப்பவர்கள் இருக்க முடியாதல்லவா?) எல்லா உணர்வு வெளிப்பாடுகளுமே உண்மையாகவும் முழுமையாகவும் இருக்கும் பட்சத்தில் அந்தந்தக் கோணத்தில் பேரழகே.

சினத்துக்கு வருவோம். குழந்தையின் சினம் அழகாய் இருக்க பெரியவர்களின் சினம் ஏன் அசிங்கமாக உள்ளது?

அதில் சினம் கொள்ள வேண்டிய காரணம் தவிர வேறு சில பழைய விஷயங்களும் வெளிப்படுவதால்தான்.

உதாரணமாக உழைத்துக் களைத்து அலுவலகத்திலிருந்து கணவன் திரும்பி வந்து காப்பி கேட்க, மனைவி தரும்போது கொஞ்சம் அவனுடைய சட்டையில் சிந்தி உடம்பில் பட்டுவிடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். “ஆ... சுடுது... என்ன நீ... காப்பி என் வாய்க்குக் கேட்டேனா உடம்புக்குக் கேட்டேனா?” என்கிற அளவுக்கு மேல் கோபப் பட அச்செயலில் ஒன்றுமே இல்லை. அந்த அளவுக்கு மட்டும் கணவன் கோபப்படட்டும். மனைவி, “சாரி... சாரி...” என்று மன்னிப்புக் கேட்பாள். “ரொம்ப சுட்டுடுச்சா?” என்று தடவிக் கொடுப்பாள். ஊதி விடுவாள். பர்னால் போடவா இங்கக் கொட்டவா என்று பதறுவாள். சட்டையைக் கழற்ற உதவுவாள். உடனடியாகத் துவைத்து அந்தக் கறையைப் போக்க முயலுவாள்.

சரியான விதத்தில் வெளிப்படும் சினம்கூட இவ்வளவு அழகான சூழ்நிலையை உருவாக்கும்.

இதைவிடுத்து, “அறிவிருக்கா முண்டம். எங்கேயாவது நினைப்பை வச்சுக்கிட்டு எதையும் செய்யறது. என்ன அவசரம்? இந்த இழவு கழுநீரை நான் எப்போ குடிச்சா என்ன? சனியன், உன்னால ஒரு நல்ல சட்டை போச்சு” என்கிற விதத்தில் கணவன் கோபப்படுவதன் பின்னணிகளை அலசிப் பார்ப்போம்.

முதல் ஏழு வார்த்தைகளும் அவன் அலுவலகத்தில் மேலதிகாரிகளிடம் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு திருப்பித் தர முடியாமல் புழுங்கி மனதுக்குள் ஒளித்து வைத்த கழிசடை எண்ணங்களின் வெளிப்பாடுகள். அடுத்த ஐந்து வார்த்தைகளும் மனைவியின் காப்பி சரியில்லை என்று மனதுக்குள் பொருமிக் கொண்டிருந்த பழைய நினைப்பின் பரிணாம

வளர்ச்சி. அடுத்த மூன்று வார்த்தைகள், மனைவி காப்பி தருவதையும் கணவன் வாங்கிக் குடிப்பதையும் அன்பு வெளிப்பாடாகக் கொள்ளாமல் ஏதோ தினக் கடமையாக எண்ணி வந்ததன் விளைவு. கடைசி ஆறு வார்த்தைகளும் மனைவி என்கிற உயிருள்ள ஜீவனை விட சட்டை என்கிற ஜடப் பொருள் கூட உயர்வானது. உலகத்திலேயே தான் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் மோசமான விஷயமே மனைவி தான் என்று அடி மனதில் ஊறப் போட்டிருக்கும் உணர்வின் பொங்கல்.

இதிலே அடுத்தமுறை காப்பி தரும் போது ஜாக்கிரதையாக தரவேண்டும் என்கிற முடிவைவிட இந்த வார்த்தைகளுக்குப் பதில் தந்தே ஆக வேண்டும் என்கிற முஸ்தீபுதான் பெண்ணின் தரப்பில் தீர்மானிக்கப்படும். ஒருவேளை கணவனிடம் காட்ட முடியவில்லை என்றால் குழந்தைகள், அதுவும் இல்லையா வேலைக்காரி, அதுவும் இல்லையா இருக்கவே இருக்கு பாத்திரங்கள் (ஒரு வீட்டின் பாத்திரங்கள் (கேரக்டர்ஸ்) மனதில் உள்ள நெளிசல்கள், விரிசல்களை அந்த வீட்டுப் பாத்திரங்கள் (Utencils) வெளிப்படுத்துவதால்தான் அப்படிப் பெயர் வைத்தார்களோ!)

People Quarrel when they do not know how to argue என்பார்கள். கணவன் மனைவி உறவு விரிசல்களில் இது முக்கிய பங்கு வகிக்கும் சூத்திரம்.

‘அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன், அஃதை ஆங்கோர் காட்டிடைப் பொந்தினில் வைத்தேன். வெந்து தணிந்தது காடு’ என்று பாரதி சொன்னதை சினம் என்ற பொருளில் வைத்துப் பார்த்தால் கூடப் பொருத்தமாய்த்தான் இருக்கிறது. ஏதேதோ பழைய எண்ணங்கள், தீர்மானங்கள், எரிச்சல்கள் என்று அடிமனம் என்கிற பொந்தில் பூட்டிப் பூட்டி வைத்துப் புரையோட விட்டால் அது நல்ல மனத்தையே வேகவைத்து விடுகிறது. என்னதான் பவுடர்

போட்ட முகமானாலும், லிப்ஸ்டிக் போட்ட இதழானாலும் வெளிப்படும் வார்த்தைகள் அழகிப் போன மனதிலிருந்து எழுவதால் மணம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இப்படிப் பூட்டி வைப்பதற்குப் பெயர்தான் பக்குவம் என்றால் அது நமக்கு வேண்டாமே.

எதிராளியின் தவறான செயலுக்கு உடனடியாகக் கோபப்பட்டால் அது சரியான அளவு மீற வாய்ப்பு இல்லை. அப்போது அவர் நிச்சயமாகப் புண்படுவதில்லை. சொல்லப்போனால் அவர் உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டு திருந்துவதற்கான வாய்ப்புகள் நிறைய உள்ளன. வயது, பதவி, பால் எல்லா வேறுபாடுகளையும் மீறி இந்த விதி வேலை செய்கிறது. நட்பும் உறவுகளும் நல்லிணக்கமும் வலுப்பெற உதவுகிறது.

அதை விடுத்து, அவருடைய தவறைப் பொருட் படுத்தாது மன்னிப்பதான பெருந்தன்மை உண்மையாகவே - மீண்டும் அழுத்தமாகக் கூறுகிறேன்- உண்மையாகவே இருக்குமானால் நீங்கள் மகான். நல்லது. ஆனால் போலிப் பெருந்தன்மை காட்டி அமைதியாக இருந்து விடுவது போல் வெளிக்காட்டிக் கொண்டு அடி மனதில் அந்தச் செயலைப் பூட்டி வைக்காதீர்கள். நிச்சயம் வெளிப்பட்டே ஆகும். வேறு ஒரு தேவையில்லாத சந்தர்ப்பத்தில் தேவையில்லாத அளவில் நாற்றத்துடன் வெளிப்படும்.

“நானும் பல தடவை பார்த்திட்டேன்...” என்று நீங்கள் சொல்லும்போது, அதுவரை தான் செய்த தவறுகளை எல்லாம் நீங்கள் மன்னித்து வருவதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் நண்பருக்கு இது பெரும் அதிர்ச்சியைத் தரும் வாக்கியமாக அமையும். “நீ முன்பே சொல்லியிருக்கலாமே. இப்படி யானை சிரட்டையை ஒதுக்கி வச்சிருந்த மாதிரி இருந்து இப்போது காட்டுகிறாயே” என்று எதிர்வழக்காடத் தொடங்குவார். இப்போதைய சண்டைக்கான

விஷயம் மறைந்து போய் முதலிலேயே சொல்லாத செயல்பற்றிய விவாதம் முற்றிப் பிளவுக்கு வழிகோலும்.

சினத்தை வெளிப்படுத்திப் பேசுகையில் கவனிக்க வேண்டிய இன்னொரு முக்கிய விதி : “செயலினைக் கண்டித்தல்; செய்தவனை அல்ல” என்பது.

சிறுவன் ஒருவன் தவறுதலாக பூ ஜாடியைக் கீழே போட்டு உடைத்துவிட்டால் அதற்காக அவனைப் போய் அடிப்பார்கள். இதைவிட சில அதிபுத்திசாலிகள் முல்லா மாதிரி உண்டு. முல்லா நஸ்ருதீன் ஒருமுறை தெருவில் தன் நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மகன் மண்பானையுடன் தெருக்குழாயில் தண்ணீர் பிடிக்கச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவனை அருகே அழைத்த முல்லா எல்லோர் மத்தியிலும் போட்டு அடி அடி என்று அடித்தார். “பத்திரமா தண்ணீர் பிடித்துப் போ” என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

“அவன் என்ன தப்பு செய்தான் என்பதற்காக அடித்தாய்?” என்று நண்பர்கள் கேட்டதற்கு முல்லா சொன்ன பதில் : “நான் மற்றவர்களைப் போல் அல்ல, தவறு நடந்த பிறகு கண்டிப்பதற்கு. முதலிலேயே கண்டித்து விடுவேன். அவன் அந்த மண் பானையைப் போட்டு உடைத்த பிறகு அவனை அடித்து என்ன லாபம்...”

இந்த இரண்டு செயல்களிலுமே சிறுவன் பொருட்களை பத்திரமாகக் கையாள வேண்டும் என்கிற பாடத்தை விடவும், எதாவது ஆகிவிட்டால் இந்தப் பெரிசுகளுக்குத் தெரியாமல் மறைக்கக் கத்துக்கணும் என்கிற பாடத்தைத் தான் கற்பான்.

செயலை விடுத்து ஆட்களைப் பற்றிய விமர்சனம் செய்யப்படும்போது கேட்பவருக்கு ‘இவன் என்ன என்னைப் பற்றி அளப்பது’ என்கிற ரீதியில் சிந்தனை

செயல்படத் தொடங்கி அறிவுரைகளை ஏற்க மறுப்பதோடு எதிர்காலத் தவறுகளுக்கும் 'அதான் நீங்களே சொல்லிட்டீங்களே. நான் அப்படிப்பட்டவன்தான் என்று' என்று கேடயமாக அதே வார்த்தைகளை உபயோகிக்கும் நிலைதான் ஏற்படும்.

யோசிக்க வேண்டிய இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. நம்மையும் மீறி ஏதோ ஆவேசத்தில் பேசிய பேச்சினால் உறவிலோ நட்பிலோ விரிசல் விழுந்து விட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். மிகமிக வலுவான காரணங்களின்றி விழுந்துவிட்ட விரிசல்கள் வெறும் காலப்போக்கில் தாமமாக ஒட்டியாக வேண்டும். உடம்பில் கூட ஏற்படும் கீறல்கள் நாளடைவில் சதை வளர்ச்சி கண்டு ஒட்டிக் கொள்ளவில்லையா? ஆனால் மனித உறவுகளில் மட்டும் பெரும் பான்மையான இடங்களில் இந்த விரிசல் பெரிதாகிக் கொண்டே போவதும் மீண்டும் ஒட்டுதலுக்கான வாய்ப்புகள் குறைந்து கொண்டே போவதும் எதனால்?

வேலையின்றிச் சும்மா இருக்கும்போது எப்போதோ நடந்த அந்தக் கசப்பு நிகழ்ச்சியை மீண்டும் மனத்திரையில் ஓட விட்டுப் பார்ப்பதுதான் காரணம். அதோடு நெருங்கியவர்கள், நண்பர்களிடம் 'அன்னிக்கு அவ ஏன் அப்படிச் சொன்னா? அன்னிக்கு நடந்ததை நான் அப்படியே சொல்றேன். நீங்க பார்த்து கரெக்டா சொல்லுங்க. தப்பு என்மேலேயா அவ மேலேயான்னு' என்று ஆரம்பித்து திருப்பித் திருப்பி அந்தக் கசப்பு நிகழ்ச்சிக்குப் புத்துயிர் அளித்துப் புதுப்பித்தபடி உள்ளோம். காலம் ஆற்றி வரும் புண்ணை மீண்டும் கீறி ஆழப்படுத்தும் தவறு இச்செயல்.

அதோடு எதிராளி உங்கள் கதையை முழு அக்கறையுடன் கேட்டு நியாயம் வழங்கப் போகிறார் என்று எதிர்பார்த்தால் அது முதல் தவறு. அவருக்கு கிறுக்கா பிடித்திருக்கிறது, கண் முன் இல்லாத உங்கள் உறவினர் செய்தது

சரி என்றும் நீங்கள் செய்ததுதான் தவறு என்றும் சொல்லி உங்களுடனான சுமுக உறவில் விரிசல் ஏற்படுத்திக்கொள்ள. (பல விஷயங்களில் கணவர்களே மனைவியரிடம் எதிர்க்க கருத்து சொல்லும் அக்னிப் பரீட்சைக்குத் தயாராவதில்லை.)

இவ்வளவு ஏன், நீங்கள் செய்தது சரி என்று உங்கள் மனசாட்சியே ஒப்புக்கொள்கிற பட்சத்தில் இன்னொருவரிடம் நியாயம் கேட்டு அவருடைய கருத்தும் உங்களுடையதுடன் ஒத்திருக்க வேண்டி எதிர்பார்க்கிற உணர்வே உங்களுக்கு ஏற்படக் கூடாதே. திருப்பித் திருப்பி பல பேரிடமும் உங்கள் முடிவைச் சொல்லி ஆதரவு தேட முயற்சிக்கிறீர்கள் என்பதே உங்கள் முடிவு தவறு என்பதற்கான அப்பட்டமான சாட்சி.

இது அவ்வளவிலும் தப்பிக்க ஒரு எளிய வழி உள்ளது. நமக்குப் பிடிக்காத பாடலையோ பிடிக்காத சினிமாவின் காட்சிகளையோ மீண்டும் மீண்டும் ரீவைண்ட் செய்து கேட்டுப் பார்த்து ரசிக்கிறோமா? நடந்து போன சில கசப்பான சம்பவங்களை மட்டும் ஏன் அவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் மனத்திரையில் ஓடவிட்டு நம்முடைய ரத்த அழுத்தத்தை நாமே கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்?

விரிசலின் ஆழத்தையும் குணமாகிச் சேர வேண்டிய கட்டத்தையும் காலம் மட்டும் தீர்மானிக்கட்டுமே.

ஓர் அறிஞர் சொன்னார் : “ஸாரி என்பதும் தேங்க்யூ என்பதும் ஆன இரு சிறிய பதங்கள், வாழ்க்கை எந்திரம் சுமுகமாக ஓடத் தேவையான கிரீஸ் எண்ணெய் போன்றவை” என்று.

முயற்சித்துப் பார்க்க முடியாத கஷ்டமான விஷயம் அல்லவே! அப்பளை செய்துதான் பார்ப்போமே, வாழ்க்கை உரசல்கள் இன்றி அமைதியாக ஓடுகிறதா என்று!

8. அடுத்தவரைப் பாராட்டலாம்

உலகெங்கும் நாடு, மொழி, இன வேறுபாடு இன்றி மனைவிகளுக்குக் கணவர்கள் மீது, மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் மீது, வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு முதலாளிகள் அல்லது மேலதிகாரிகள் மீது, பிள்ளைகளுக்கு பெற்றோர்கள் மீது என்று பொதுவாகப் பரவலாகக் காணப்படும் ஒரு குற்றச்சாட்டு, “இந்த ஆளுக்கு எதைச் செய்தாலும் பாராட்டி ரெண்டு வார்த்தை சொல்லணும்னு தோணவே தோணாது. என்ன ஜென்மமோ!” என்பது.

பேரரசன் ஒருவனுடைய நாட்டின் முக்கியத் துறவி ஒருவர் அவனிடம் பணம் பெற்று கோயில் ஒன்றை எழுப்பும் நோக்கத்தோடு அரண்மனைக்குச் சென்றாராம். அவர் ஏற்கெனவே அரசனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர் என்பதால் அரண்மனைக் காவலர்கள் யாரும் அவரைத் தடுக்காமல் அரசனுடைய தங்குமிடத்தின் உள்வரை செல்ல அனுமதித்து விட்டார்களாம். அவர், உள்ளேசென்ற போது அரசன் கடவுள் வழிபாட்டில் இருந்தானாம். கைகளை விரித்து கடவுளிடம்,

“இறைவா! எனக்கு எதிரிகளை வெல்லும் பலம் கொடு. நாடு சுபிடமாக வளம் கொடு. என்புகழ் என்றென்றும் நிலைத்திருக்க அருள் கொடு” என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தானாம். அதைப் பார்த்த துறவி ஏதும் பேசாமல் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாராம். பூஜை

முடித்துக் கண் விழித்த பேரரசன் துறவி திரும்பிச் செல்வதைப் பார்த்து பதறிப் போய் ஓடோடிச் சென்று தடுத்து நிறுத்தி விவரம் கேட்டானாம்.

துறவி சொன்னாராம் : “அரசே! நான் ஒரு பிச்சைக் காரன். எனவே உன்னிடம் என் தேவைக்குப் பணம் கேட்கலாம் என்று வந்தேன். இங்கு வந்து பார்த்தால்தான் தெரிகிறது, நீ என்னைவிடப் பெரிய பிச்சைக்காரன் என்று. இன்னும் உன்னுடைய தேவைகளையே இறைவனிடம் இறைஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் உன்னிடம் என்ன நான் பிச்சை கேட்பது. அதற்கு அந்த இறைவனிடமே நானும் நேரடியாக கேட்டுக் கொள்கிறேனே?” என்றாராம்.

பாராட்டுக்கு ஏங்குவோருக்கு இந்தக் கதையை, ஆறுதலாகச் சொல்லவில்லை. ‘நம்மை அடுத்தவர்கள் என்ன பாராட்டுவது? யார் கண்டார்கள். அவர்களும் வேறு யாரிடமோ பாராட்டுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். நம்முடைய மனசாட்சி நம்மைப் பாராட்டினால் போதாதா? அந்தத் திருப்தியுடனேயே காலத்தைக் கழித்துவிடலாமே’ என்று வியாக்கியானம் பேச முயலவில்லை. ஆனாலும் நிஜம் இதுதான். ஏற்கெனவே வேறொரு இடத்திலிருந்து தனக்கான பாராட்டுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் கவனத்தில் இருப்பவர்களால்தான் தனக்குக் கீழான ஒரு நல்ல முயற்சியை செயலைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியும். அந்த அளவுக்கு பாராட்டுக்கான ஏக்கம் எல்லோருக்குள்ளும் இருக்கிறது.

“திறந்த மனத்துடனான நிஜமான பாராட்டு ஒன்றைக் கேட்டால் போதும்; இன்னும் ஓராண்டுக்கு என் பேனா ஓடும்” என்றார் கவிஞர் பைரன். அந்தத் தேவை பசி தூக்கத்தைப் போன்ற அவசியமான ஒன்று என்பதைப் பலரும் உணருவதே இல்லை.

குழந்தை பிறந்ததில் இருந்தே அதனை யாரும் தொடாமலே இருந்தால் என்னதான் சத்தான உணவு வகைகள் புகட்டப்பட்டாலும் அது சீக்கிரம் சவலையாகி இறந்து விடும் என்பது அறிவியல் பூர்வமான உண்மை. உடல் பூர்வமான தொடுதல்தான் குழந்தையின் வளர்ச்சிக் கான ஹார்மோன்களை சுரக்கச் செய்கிறதாம். தொடுதல், வருடி விடுதல், தட்டிக் கொடுத்தல் என்பவற்றை, அதன் இருப்பை அடுத்தவர் மகிழ்வுடன் ஒப்புக்கொள்ளும் பாராட்டுப் பத்திரமாக அது உணரத் தொடங்குகிறது. இருப்பு உணரப்படுதலும் அது மதிக்கப்படுதலும் உயிருடன் இருப்பதைத் தாண்டி ஒருவர் உயிர்ப்புடன் இருப்பதற்கான அத்தியாவசியத் தேவைகள். தொடுதலும் தட்டிக் கொடுத்தலும் இருப்பு உணரப்படுவதற்கான உடல் பூர்வமான அங்கீகாரம் என்றால் மதிக்கப்படுதலும் பாராட்டப்படுதலும் உளவியல்பூர்வமான அங்கீகாரம்.

இந்த அங்கீகாரம் ஏதோ குழந்தைப் பருவத்திற்கான தேவை மட்டுமே; வளர்ந்த பிறகு பக்குவம் பெற்ற பிறகு தேவை இல்லை என்கிற தவறான கருத்து நம் எல்லோருக்குள்ளும் ஊறி இருக்கிறது. பெரிய தவறு இது. மனிதன் இறக்கும் வரையில் தேவையான ஒன்றாகும் இது. அங்கீகாரம் மறுக்கப்படும் ஜீவன்கள் தாழ்வு மனப்பான்மையுடனும், பதற்றத்துடனும், தற்கொலை எண்ணத்துடனுமே இருப்பார்கள் என்கிறது சைக்கலாஜி. அங்கீகாரமே இல்லாது இருப்பதை விடவும் கண்டனங்களும் எரிச்சலுமான திட்டுக்களும் கூட உயிர்களுக்கு சந்தோஷம் அளிக்கும் விஷயங்கள்தான் என்பதிலிருந்தே அங்கீகாரத் தேவையின் அத்தியாவசியத்தை நாம் உணரலாம்.

பாராட்டுக்கள் குறித்து எல்லோருக்கும் இருக்கும் தவறான நான்கு கருத்துக்கள் வருமாறு:

1. யாரையும் பாராட்டாதீர்கள்; அது அவர்களைக் கெடுத்துவிடும்.
2. பாராட்டுக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்; நீங்கள் அடக்கமானவராக இருக்க வேண்டும்.
3. பாராட்டுகளை எதிர்பார்க்காதீர்கள்; நீங்கள் பணிவுடையவராக இருக்க வேண்டும்.
4. உங்களை நீங்களே பாராட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்; உங்களை நீங்களே உயர்வாக நினைத்துக் கொள்வது தவறல்லவா?

இந்த நான்கு கருத்துக்களும் நம்முடைய வாழ்க்கை சந்தோஷக் காற்றை சுவாசிக்க விடாமல் தடுக்கும் இரும்புச் சுவர்கள். இவற்றை உடைத்தெறியுங்கள். அடுத்தவரை மனம் திறந்து பாராட்டுங்கள்; நல்ல நண்பர்கள் கிடைப்பார்கள். உறவுகள் பலப்படும். அடுத்தவர்கள் பாராட்டும்போது திறந்த மனத்துடன் ஏற்று நன்றி தெரிவியுங்கள். அந்தப் பாராட்டுக்கு நீங்கள் தகுதி உடையவர்தான் என்பதைத் தன்னம்பிக்கையுடன் ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். நல்லதொரு செயல் செய்து அது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் கவனத்துக்கும் வந்து அவர்கள் பாராட்டுத் தெரிவிக்க மறந்தால் அதனை மனதுக்குள் வைத்துப் புழுங்குவதைவிட வாய் விட்டு கேட்பது கூடத் தவறில்லை. அதற்கெல்லாம் முன்னோடியாக உங்கள் மனதுக்கு திருப்தியாக ஏதேனும் செய்தீர்கள் என்றால் உங்களை நீங்களே பாராட்டிக் கொள்ளத் தயங்காதீர்கள்.

இந்த இடத்தில் கவனம் வைக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றும் உள்ளது.

தன்னம்பிக்கைக்கும் திமிருக்கும் இடையில் இருப்பது மெல்லிய இடைவெளிதான். நான் நன்றாகச் செய்வேன்

என்பது தன்னம்பிக்கை; நான் மட்டுமே நன்றாகச் செய்வேன் என்பது திமிர்வாதம். இந்த வித்தியாசம் எந்நேரமும் நம் கவனத்தில் இருக்க வேண்டும்.

அடுத்தவர்கள் எப்போது சரியான காரியங்களைச் செய்வார்கள் என்று காத்திருங்கள். உடனடியாகப் பாராட்டுங்கள். அம்மாவின் சமையல், மனைவியின் அன்பு, மகள் எடுத்திருக்கும் மதிப்பெண்கள், மகனுடைய இசைத்திறமை, அலுவலக உதவியாளரின் அறிவு, கடைப் பையனின் சுறுசுறுப்பு, வேலைக்காரியின் செய்நேர்த்தி, பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் பண்பு என்று பாராட்டுவதற்கு ஏராளமான விஷயங்கள் நம்மைச் சுற்றி இருக்கின்றன.

பாராட்டுக்களில் இரண்டு வகைகள் உள்ளன. ஒன்று நிபந்தனையுடனானது. “நன்றாகச் செய்திருக்கிறாயே; வெரி குட்” என்பது அந்த வகையைச் சார்ந்தது. ஒரு செயலின் பொருட்டோ, ஒரு பயனின் பொருட்டோ சொல்லப்படும் பாராட்டு. இந்த வகைப் பாராட்டு அம்மா, அப்பா, மனைவி, கணவன் போன்ற நெருங்கிய வட்டத்தினரிடமிருந்து வருவதைக் காட்டிலும் வெளி உலகத்திலிருந்து அதிகம் எதிர்பார்க்கப்படுவதாகும். அடுத்த வகை நிபந்தனை அற்றது. “நீ எப்போதும் அழகுதான்; உன் கை நேர்த்தியே நேர்த்தி; ஐ லவ் யூ ஸோ மச்” என்பது போன்ற முழுமையான அங்கீகாரம். இது எல்லோருக்கும் நெருங்கிய வட்டத்தினரிடமிருந்து நூறு சதவீதத் தேவையாகும்.

“Come what may; my daddy is there” என்கிற கடுமையான நம்பிக்கையுடன் இருந்த சிறுவன் ஒருவன் பூகம்ப இடிபாடுகளில் புதைந்து போன பள்ளிக் கட்டடத்தினுள் ஒரு வாரம் வரை உயிருடன் இருந்து மீட்கப்பட்டான் என்கிற செய்தி இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் உலகெங்கும் பேசப்பட்ட ஒன்றாகும்.

வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்ற மனிதர் ஒருவர் சொன்னார் : “நான் தினசரி குறைந்தது இரண்டு முறை நிபந்தனையற்ற பாராட்டுகளையும், இரண்டு முறை நிபந்தனையுடனான பாராட்டுகளையும் என் குடும்ப நபர்கள் ஒவ்வொருவரின் பேரிலும் பொழிகிறேன். இன்று வரை என் குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.”

பாராட்டு என்பது உடனடியானதாக இருக்க வேண்டும். தெளிவானதாக திட்டவட்டமானதாக இருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உண்மையானதாக இருக்க வேண்டும். இல்லாததைச் சொல்லிப் பாராட்டுவது மறைமுகக் கேலியாகும் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

பாராட்டுவது; பாராட்டுப் பெறுவது போன்றவை எல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமானவை. நான் ரஃப் அண்ட் டஃப் டைப்பாக்கும் என்று முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ள முயற்சிப்பவர்கள் உண்மையில் இரக்கத்துக்கு உரியவர்களே. முரட்டுத் தனம் என்பது பலவீனமானவர்கள் தங்களை பலசாலிகளாகக் காட்டிக்கொள்ளும் போலி முயற்சியாகும். அவர்கள் உண்மையில் சிறுவயதில் அங்கீகாரத்துக்கு ஏங்கி அது கிடைக்காமல் இப்படி முரட்டுப் போர்வை போர்த்திக் கொண்டு அந்த ஏக்கத்தை மறைக்க முயல்பவர்களாவார்கள்.

உங்கள் கணவரோ மனைவியோ இந்த வகையினராக இருந்தால், அவர்களுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது என்று ஒதுக்காமல் ஒதுங்காமல், அவர்களையும் பாராட்டு மழையில் நனைய விட்டுப் பாருங்கள். அவர்களுக்குள் இருக்கும் குழந்தை விழித்துக் கொண்டவுடன் எவ்வளவு இலகுவாக மாறுகிறார்கள் என்று உணர முடியும். அத்துடன் உங்கள் வாழ்க்கையும் எவ்வளவு இலகுவாக ஆகிறது என்பதையும் அனுபவிக்க இயலும். ஆல் த பெஸ்ட்.

9. மற்றவர் நம்மைக் குறை சொல்லலாம்

பண்டிகைகளும், முகூர்த்தங்களும் நெருங்கினாலே சந்தோஷப் பரபரப்புக்குக் கூடவே சில சங்கடத் தொடர்ச்சிகளும் தவிர்க்க இயலாததாகி விடுகின்றன.

உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் ஓரிடத்தில் கூடிக் கண்டு அளவளாவி வந்த மறுநாளில் நம்மில் எத்தனை பேர் சந்தோஷமாக இருக்கிறோம்? பல சந்தர்ப்பங்களில் யாரோ சிலர் சொல்லும் சில சொற்கள், அடுத்த நாளின் அமைதியைக் கொள்ளை கொண்டு போகும் அளவுக்குக் காயப் படுத்துகின்றன அல்லவா? அடுத்த முறை இன்னாரைச் சந்திக்கவே கூடாது என்று சங்கற்பம் எடுக்கும் அளவுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்திவிடும் சம்பவங்களும் நிகழ்ந்து விடுகின்றனவே.

‘குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை’ என்கிற பழ மொழியை அறியாதவர் நம்மில் எவரும் இல்லை. அதன் அர்த்தம் இரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாகும். நாம் அடுத்தவருடைய குற்றங்களைப் பெரிதாக எண்ணினால் நமக்கென்று சுற்றம் இல்லாமல் போய்விடும் என்பது ஒரு பகுதி. நம்முடைய குற்றங்களையே பட்டியலிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சுற்றங்களை விட்டு நாமே நீங்கி விடுவோம் என்பது இன்னொரு பகுதி.

ஆனால் ‘இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே கெடுக்கும் தகைமையவர்’ (குறைகளை இடித்துக் காட்டித் திருத்தும் துணைவரைக் கொண்டவர்களை யாராலும்

அழிக்க முடியாது) என்றும், 'செவி கைப்பச் சொற் பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன் கவிசைக் கீழ் தங்கும் இவ் வுலகு' (குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் சொற்கள் காது கூசும்படியான தன்மையுடையனவாகிலும் பொறுத்துக் கொண்டு திருந்தும் பண்புடைய அரசன் அகில உலகையும் ஆள்வான்) என்றும் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியிருக்கிறாரே! அதுவும் மிகச் சரியே, தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டால்.

குறை, குற்றம் என்கிற இரண்டு வார்த்தைகளை நாம் சரியான அர்த்தத்தில் புரிந்து கொள்ளாமல் மாற்றி உபயோகித்துக் குழம்புகிறோம். 'எப்போப் பாரு குறை சொல்லிட்டே திரியறது பிழைப்பாப் போச்சு' என்று நாம் சலித்துக் கொள்ளும் பல விஷயங்கள் குறை சார்ந்தவை அல்ல. குற்றம் சார்ந்தவை.

ஏனென்றால் மனதார அலசி ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாம் குறை சொல்பவர்களை வெறுப்பதில்லை; குற்றம் சாட்டுவதையே சகிக்க மறுக்கிறோம் என்பது புரியும். இரண்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை உணர்வது கொஞ்சம் கடினம்போல் தோன்றுகிறதா? சொல்பவர்களின் நோக்கில் இருப்பது நம்மைத் திருத்தும் அக்கறையா அல்லது நம்மைப் புண்படுத்தி மகிழும் குரூரமா என்பதை அளந்தால் வித்தியாசம் புரிந்துவிடும்.

குறையின் அடுத்தபடியாக நிவர்த்தியும் நிறையும். குற்றத்தின் அடுத்தபடியாக விசாரணையும் தண்டனையும். இந்த வித்தியாசத்தை நாம் உணர வேண்டும்.

குற்றம் சாட்டப்படும் யாரும் முதலில் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில்தான் ஈடுபடுவார்கள். இது இயற்கை. தற்காப்புக்கான உடனடி அடைக்கலத்தைத் தருகிறது பொய் என்னும் மாயப்பிசாசு. அது மேலும் தவறுகள் வளரத் துணைசெய்கிறது.

குழந்தை வளர்ப்பு விஷயத்தில் கவனமாகக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு கூறாகும் இந்த அம்சம்.

உதாரணமாக, பதறிப் போய் நிற்கும் ஒரு குழந்தையும் அதன் காலடியில் உடைந்து நொறுங்கி இருக்கும் ஒரு கண்ணாடி தம்ளரும் என்கிற காட்சியைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்.

“ஏய்! நீதானே இதை உடைத்தாய்?” என்று மிரட்டிப் பாருங்கள். குழந்தையின் உடனடி பதில் “இல்லையே” என்றுதான் வரும். “பொய்யா சொல்ற? இந்த வயசிலயே உனக்கு இவ்வளவு பித்தலாட்டமா?” என்கிற அடுத்தகட்ட தடித்த வார்த்தைகளின் பிரவாகமும் அடிகளும் தொடரும். அதன் பிறகு, அழுகை, சமாதானம் என்கிற பெயரில் குழந்தைக்கு லஞ்சம், குற்ற உணர்வை மறைக்க அதற்கு ஆறுதல் என்கிற பெயரில் அடுத்த தவறுக்கான முன் மன்னிப்பு இவையெல்லாம் தவிர்க்க இயலாததாகிவிடும். இறுதியில் குழந்தைக்குத் தான் செய்தது தவறா, இல்லையா என்றே தெரிவதில்லை. ‘அவசரப்பட்டு நம்மை அடித்தது பெற்றோர் செய்த தவறு போல் இருக்கிறது; அதற்கான பிராயச்சித்தமாகத்தான் நம்மை இவ்வளவு தாங்குகிறார்கள்’ என்றுதான் அந்த நிகழ்ச்சியில் குழந்தை பாடம் கற்கிறது.

மாறாக, “என்னடா? கண்ணாடி தம்ளர் கீழே விழுந்து உடைஞ்சிட்டுதா? அதை எப்படிப் பிடித்துத் தூக்கின? நாங்களெல்லாம் தூக்கும்போது உடையறதில்லையே. ஏன் தெரியுமா? நீ அதைச் சரியாகப் பிடிக்கலைன்னு நினைக்கிறேன். இப்படித்தான் பிடிக்கணும்” என்று குழந்தைக்கு அந்தக் கண்ணாடிப் பொருளை ஹேண்டில் பண்ணத் தெரியாத குறையைப் பக்குவமாகச் சுட்டிக்காட்டுங்கள். அடுத்தமுறை அதைத் தவறவிடாது. அப்படியே தவறினாலும் அது உடைந்து போனதற்கான பொறுப்பினைத் துணிச்சலாக ஏற்கும். “நீங்க சொன்ன மாதிரி தானே

தூக்கினேன், அப்புறமும் ஏன் தவறியது?" என்று கேட்டு உண்மை அறியும் முயற்சியிலும் இறங்கும்.

குழந்தைகள் விஷயத்தில்தான் என்றில்லை.

சமையலில்கூட ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு மாதிரி வந்து விடுகிறது. என்னென்னு தெரியலை, இன்னிக்கு சாம்பா ரில் ஏதோ குறை தெரியுது. உப்பா, உறைப்பான்னு பிடி படலை' என்று குறைசொல்லும் கணவரையோ, பிள்ளை களையோ, பெண்கள் வெறுப்பதில்லை. "அப்படியா?" என்று கேட்டுத் திரும்பவும் நாக்கில் விட்டுப் பார்த்து சரிசெய்ய முயற்சிக்கிறார்கள். அதைவிடுத்து, "உனக்கு வரவர சமையலில் அக்கறையே இல்லை. நினைப்பை எல்லாம் எங்கேயோ வச்சுக்கிட்டு சமைச்சா இந்த லட்சண மாகத்தான் இருக்கும். மனுஷன் சாப்பிடறா மாதிரியா இருக்கு இதெல்லாம்? நாய் கூடச் சீண்டாது" என்று குற்றம் சாட்டுபவர்களை யாரும் மன்னிப்பதில்லை. "நாய்கூட சீண்டாதா? அதனால்தான், உங்களுக்கு வச்சேன்" என்று உள்ளூர முணுமுணுப்புக் கூட எழும்.

கணவன் மனைவி உறவிலும் இது பொருந்தும். ஒருவர் இன்னொருவரின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கும் வரை உறவில் சிக்கல் வருவதில்லை. "நீ அதற்கு லாயக்கில்லை", "நீங்கள் எதைத்தான் உருப்படியா செஞ்சு முடிச்சிருக்கீங்க" என்பன போன்ற குற்றச்சாட்டுகள் தான் இருதரப்பு வாதங்களாக நீண்டு, விவகாரங்களிலும் சில சமயம் விவகாரத்துகளிலும் போய் முடிகிறது.

நண்பர்கள் விஷயத்திலோ கேட்கவே வேண்டாம். நம்முடைய குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுபவர்களுக்கு நாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. ஏனென்றால் அவர்கள் நமக்கு நன்மையே செய்கிறார்கள். அதேபோல் நமக்கு வேண்டியவர்களின் குறைகளை நாம் சுட்டிக்காட்டாமல் விடுவதுகூட அவர்களுக்குச்

செய்யும் துரோகம் என்பதை உணர வேண்டும். நல்ல நட்புக்கு அதுதான் அடையாளம்.

எதிர்க்கட்சிகளையும் பத்திரிகை விமர்சனங்களையும் மதிக்காது ஜால்ராக்காரர்களின் புகழுரைகளில் மட்டுமே மயங்கும் அரசியல்வாதிகள் படுதோல்வி அடையும் காட்சிகள் நம் நாட்டு அரசியல் அரங்குகளில் சாதாரணம். 'குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தும் அமைச்சன் இல்லாத அரசன் அவனைக் கெடுக்க வெளிப்பகை இல்லாமல் இருந்தாலும்கூட தானே அழிவான்' (இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன் கெடுப்பார் இலானும் கெடும்) என்று வள்ளுவர் கூறியது இல்லத்து அரசர் அரசிகளுக்கும் பொருந்தும்.

குறை சொல்பவர்களை அடையாளம் கண்டாகி விட்டது; குற்றம் சொல்லித் திரியும் பிரகஸ்பதிகளை என்ன செய்வது? அவர்கள் இரக்கத்துக்கு உரியவர்கள் என்று தெரியுமா? புல்லி காம்ப்ளக்ஸ் என்றொரு மனோதத்துவ விஷயம் உண்டு. எப்போது பார்த்தாலும் யாரையாவது குற்றம் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பவர்கள் பொதுவாக இந்த காம்ப்ளக்ஸினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களே!

அடுத்தவர்களைக் குற்றம் சொல்வதென்பது ஒருவகையான நச்சரிப்புதான். அதில் எதிராளியின் மௌனம் தருகின்ற அகங்காரம் அளவிடற்கரியது. சமூக அமைப்பின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உயர்ப்புகளில் இருப்பவர்கள் (மனைவிகளுக்குக் கணவர்கள், குழந்தைகளுக்கு ஆசிரியர்கள், தொழிலாளர்களுக்கு உயர் அதிகாரிகள் முதலானோர்) இந்த காம்ப்ளக்ஸின் பிடியில் சுகம் கண்டார்கள் என்றால், அந்த அமைப்பின் அமைதி காணாமல் போய்விடும்.

அடுத்தவர்களிடம் சும்மாவேனும் குற்றம் கண்டு கொண்டே இருப்பது, தாம் உயர்ந்தவர்; தைரியமானவர் என்று காட்டிக் கொள்ளும் முனைப்பினால்தான்.

“சிலர் வீரமாக இருப்பது அவர்களின் எதிரிகள் சிறியவர்கள் என்பதால், சிலர் வீரமாக இருப்பது தப்பி ஓட முடியாத சூழ்நிலைகளால். பலர் வீரமாக இருப்பது மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால்” என்றொரு புகழ் பெற்ற சொற்றொடர் உண்டு. குற்றம் கண்டபடி இருப்பவர்களைப் பொருட்படுத்துவது தான் அவர்களின் தொடர் முயற்சிகளுக்கு வரவேற்பளிக்கும் செயலாகும். பொருட்படுத்தாது விடுவதும், நகைச்சுவையாகப் பதிலளிப்பதும், நீங்களே இதற்குத் தீர்வு சொல்லுங்களேன் என்று சரணடைவதும் அவர்களின் வாயை அடைக்கும் செயல்களாகும்.

ஏனென்றால் அவர்களுக்குத் தாங்கள் குற்றம் காணும் செயல்களுக்குத் தீர்வு தெரிவதில்லை. திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு பொழுதுபோகாத நால்வரைச் சேர்த்துக் கொண்டு பாகிஸ்தான் விஷயத்தில் இந்தியாவுக்குச் சரியாகச் செயல்படத் தெரியவில்லை என்பதாகவும், காவிரிப்பிரச்சினையில் நம் முதல்வருக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை என்றும், தங்கள் வீட்டில் மருமகள் வந்த பிறகு அமைதி போய்விட்டதாகவும் பேசுவது எளிதாக இருப்பது போல், அவற்றிற்கான தீர்வுகளை யோசிப்பதற்கு சிந்தனை இருப்பதில்லை.

இந்த வேறுபாடும் தெளிவும் இருந்துவிட்டால் தீபாவளி முதலான பண்டிகைகளின் போது, உறவினர்களும் தெரிந்தவர்களும் கூடும் சமயங்களில், தவிர்க்க இயலாமல் பறந்து வரும் விமரிசனங்கள் குறை இனமா, குற்ற இனமா என்று கண்டு, பொருட்படுத்தத் தக்கது எது, அலட்சியப்படுத்தத்தக்கது எது என்று பகுத்துக் கொள்ளும் பக்குவம் வரும். அது பண்டிகைக்குப் பிந்தைய நாளை ஆனந்தத் தொடர்ச்சியாக நிலைநிறுத்தி வைக்கும்.

முயற்சித்துப் பாருங்களேன்.

10. ஆண்களை மன்னிக்கலாம்

ஈமீபத்தில் ஒரு புள்ளி விவரம் தெரிவித்த விஷயம் பெண்களின் அடிமன வேதனையை தெரிவித்தது. “பெண் இனத்தின் மிகப் பெரிய வேதனை என்று எதனைக் குறிப்பிடுவீர்கள்?” என்ற கேள்விக்கு பெரும்பாலான பெண்கள் குறிப்பாக இளம்பெண்கள் அளித்திருந்த பதில் : “நாங்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் ஆண்கள் எங்களைச் சீண்டுவதும், மட்டம் தட்டி மனம் நோக வைப்பதும் தான்!” ஈவ் டிஸிங் என்பதும் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததுதான்.

ஈடுசொல்ல முடியாத உச்சகட்ட வேதனையான பிரசவ வேதனையைப் பெண்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. குடிகார, பொறுப்பற்ற, ஊதாரி கணவர்களுடன் வாழும் கஷ்ட வாழ்க்கையையும் கசப்பாக எண்ணவில்லை. ‘என்ன செய்வியோ ஏது செய்வியோ’ என்றபடி அரைச் சம்பளத்தைத் தந்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்கிற கணவனையும் சமாதானப்படுத்திக் குடும்ப விவகாரங்களும் வெளியே தெரியாதபடி புன்னகையால் மறைத்து குழந்தைகளையும் குடும்பத்தையும் நிர்வகிப்பதை வலியாக உணரவில்லை. வரதட்சணை, மாமியார், நாத்தனார் விஷயங்களைக் கூட வாழ்க்கையின் பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்கிற பக்குவத்துக்கும் தயாராகிக் கொள்கிறார்கள். இருப்பினும் மட்டம் தட்டப்படுகிறோமே என்கிற மனநோவு இவர்களை மிகவும் பாதித்துள்ளது.

பெண்ணைச் சீண்டுவது என்பது மனித இனத்துக்குத் தொட்டில் பழக்கம் எனலாம். அம்மா தொட்டில் ஆட்டி

னால் மட்டுமே தூங்குகின்ற, அம்மா ஊட்டிவிட்டால் மட்டுமே சாப்பிடுகின்ற முக்கிய கட்டங்களில் கூட அம்மா இடுப்பை விட்டு இறங்க மறுக்கின்ற ஆண் குழந்தைகள் பெண்குழந்தைகளை விட அதிகம்.

கொஞ்சம் விவரமறிவதற்கு முன்புகூட அம்மா சமையலறையில் வேலையாக இருந்தால் ஓரளவு சமாதானமாக இருக்கும் ஆண் குழந்தைகள் அதே அம்மா பிற பெண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் கத்தி அழுது தன்பால் கவனம் திருப்புகின்றன. இந்த விளையாட்டை தந்தைகளிடம் பெரும்பாலும் அவர்கள் முயற்சிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு யார் சொல்லித் தந்தது? அம்மாவைப் படுத்துவது ஒரு சந்தோஷம் என்கிற விஷயம் மரபணுக்களில் ஊறிப் போன சமாசாரம் ஆகிவிட்டதே.

வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தையே இப்படிக் கொண்டிருக்கும் ஆண்களால் சீண்டப்படும் போதோ மட்டம் தட்டப்படும் போதோ பெண்கள் சுய இரக்கத்தில் மருகிப் போகிறார்கள். இதற்காக அரண்டு, மிரண்டு ஒதுங்கிப் போக வேண்டியதில்லை. என்ன இருந்தாலும் இது ஆண்களின் உலகம், 'அவர்கள் மேலானவர்கள்தான் நாம் இரண்டாந்தரப் பிறவிகள் தானே' என்று தம்மைத் தாழ்த்திக் கொண்டு புலம்ப வேண்டியதில்லை.

ஏனென்றால் ஆணுக்கு தன் இருப்பின் மீது சந்தேகம் வரும்போதெல்லாம், தன் ஆளுமையினை நிரூபிக்கும் ஆவல் வரும்போதெல்லாம் சுயநம்பிக்கை மீது பிரச்னை வரும் போதெல்லாம் பெண் தேவை. திறமை உள்ளவர்கள் கவிதையாக, கலையாக பெண்ணின் பின்னணியில் வெளிப்படுகிறார்கள். வேறு திறமை இல்லாதவர்கள்தான் கிண்டல்களிலும் மட்டம் தட்டும் பேச்சுக்களிலும் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

கடவுளின் படைப்பில் மகத்தான உச்சம் பெண் பிறவி.
அவளைச் சுற்றித்தான் உலக இயக்கமே.

“பெண்களைப் பற்றியே நான் சிந்தனை
செய்கிறேன் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்;
உலகத்தில் வேறு என்ன இருக்கிறது
உருப்படியாய்ச் சிந்தனை செய்வதற்கு?”

- என்று சிற்பி ரோடின் சொன்னதும்,

“பெண்மை ஒன்றுதான் பூரண தத்துவம்
ஆண்மை என்பது பாதிப் பக்குவம்
இந்த உண்மை
குரோமோசோம்களுக்கும்
தெரியுமே!”

(பெண்ணின் குரோமோசோம் இரட்டைகள் xx என்று
ஒரே மாதிரியானவை. ஆணின் குரோமோசோம் இரட்டை
கள் xy என்று கலப்படமானவை என்பதால்) என்று
புதுக்கவிதை எழுதப்பட்டதும் ஒருபுறமிருக்க, மனோ
தத்துவரீதியில் ஆராய்ந்தாலும் கூட, எல்லா ஆண்களும்
மழலைப் பருவத்தில் பசிக்காகப் பால் வேண்டி பெண்ணி-
டம் அழுதவர்கள்தான்; குழந்தைப் பருவத்தில் எங்கே வலி
ஏற்பட்டாலும் அம்மா என்று ஓடித் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்
தான்; பள்ளிப் பருவ திருட்டுத்தனங்களில் தப்பிக்க சகோதரி
களிடம் உதவி கேட்டுப் பெற்றவர்கள் தான்; திருமணமான
பிறகு தனிக்குடித்தனம் போக நினைத்தால் கூட பெண்
டாட்டியை முன்னிறுத்தி காரணம் காட்டிக் கொள்கிறவர்
களும் தான். இவ்வளவு ஏன்- இவர்களுக்கு ஆபீஸில் லீவு
வேண்டும் என்றால்கூட மனைவியின் உடல்நலத்தைத் தான்
காரணமாக்குகிறார்கள்.

ஆக சிந்தனை, சொல், செயல் என்று எல்லாவற்றிலும்
நம் ஆண்களுக்குப் பெண்தான் மையம். என்னதான்

தம்மைச் சூரியன் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும் இவர்கள் எல்லாப் பருவத்திலும் ஏதாவது ஒரு பெண்ணைச் சுற்றி வரும் துணைக்கோள்கள்தான். ஒப்புக்கொள்ளும் பக்குவம் வர நாளாகலாம். ஏன், 'சூரியன் ஒன்றும் பூமியைச் சுற்றவில்லை. பூமிதான் சூரியனைச் சுற்றுகிறது' என்று முதன் முதலில் சொன்ன நிகோலஸ்கோபர்னிகஸின் நூலே அவர் இறந்த பிறகுதானே வெளிவந்தது. அதனை ஒப்புக்கொள்ள மனித இனத்துக்கு ஒரு நூற்றாண்டு பிடிக்க வில்லையா? வெறும் அறிவு சம்பந்தமான உண்மைக்கே அந்தப் பாடு என்றால் அறிவு, மனம், ஆணவம் மூன்றும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் என்றால் சும்மாவா?

ஒரு ஜென் கதைதான் ஞாபகம் வருகிறது. ஒருவன் ஒரு பசுமாட்டை ஒரு கயிற்றால் கட்டி கயிற்றின் மறுமுனையைக் கையில் பிடித்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தானாம். எதிரே வந்த ஜென் துறவி கேட்டாராம் : "ஏனப்பா இப்படி அந்த மாட்டின் இழுவைக்குக் கட்டுப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்" என்று.

அவன் சிரித்தபடி, "என்ன சாமி, நீங்க சரியா கவனிக் கலியா? நான் அந்த மாட்டின் எஜமான் சாமி. அதுதான் என் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது" என்றானாம்.

"அப்படியா? தெரியவில்லையே. வேண்டுமானால் ஒன்று செய். அந்தக் கயிறை விட்டுவிடு. தெரிந்துவிடும். மாடு உன் பின்னால் ஓடி வருகிறது அல்லது நீ அதன் பின்னால் ஓடுகிறாயா என்று" என்றாராம் துறவி.

பெண் இனத்தையே அடக்கி ஆள்வதாக ஆண்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது இந்த மாதிரிதான்.

நூற்றாண்டுகளாக எழுதி எழுதி முடிவாக பெண்ணைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்கிற புலம்பலுடன் திகைத்து நிற்கிறதே ஆண் இனம். பூ என்கிறான்;

புயல் என்கிறான்; ஆகாயமாய் விரிந்த அன்புரு என்கிறான்; யானையை உருவகப்படுத்த முயன்ற குருடனாய்த் தவித்த வண்ணம் உள்ளானே! இந்த ஒன்று போதாதா பெண்ணும் பிரபஞ்சமும் வேறல்ல என்கிற உண்மை ஒவ்வொரு ஆணின் எண்ணத்திலும் பயத்துடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளதைப் பறைசாற்ற.

எனவே பெண்மை தன் வீரியத்தின் வீச்சினை மறந்து கலங்கக் கூடாது. ஆண்களின் கிண்டல்களின் மட்டம் தட்டும் பேச்சுக்களின் அடிப்படை மனோதத்துவ உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். அவர்களுடைய அற்பச் சீண்டல்களில் நிலைதடுமாற வேண்டியதில்லை.

ஒரு விஷயம். மட்டம் தட்டுபவர்களைக் கண்டு ஒதுங்கிப் போவது (Ignoring) கோழைத்தனம். அவர்களுடைய சீண்டல்களுக்கு எதிர்வினையாட வேண்டியதும் (Reacting) இல்லை. அது தவறான வேகம். நாய் கடித்தது என்பதற்காக நாயைத் திருப்பிக் கடிக்கும் செயல் போன்றது. வெறும் உணர்வுபூர்வமாக மட்டும் செயல்படும் செயலாகிவிடும். அது வேண்டாம்.

வேறு என்ன செய்யலாம்? திறமையாகச் சமாளிக்கலாம். எப்படி? பதில் குறிப்பு தெரிவியுங்கள். (Responding) அது ஒரு கலை. சில சமயம் புன்னகையால், சில சமயம் பெரும் சிரிப்பால், சில சமயம் சுருக்கமான வார்த்தைகளால், சில சமயம் இனிப்பு பூசப்பட்ட கடினப் பேச்சால் நேரமறிந்து இடமறிந்து அறிவுபூர்வமாகச் செயல்படும் கலை இது. பெண்மை எனும் முழு பரிமாணத்தின் முதிர்ச்சி (maturity) யைக் காட்டும் செயல். 'சீ போடா சின்னப் பையா' என்று சொல்லாமல் சொல்லும் காரியம்.

உதாரணத்துடன் விளக்க வேண்டும் என்றால்- பெண்ணைச் சீண்டுதல் ஆண்களுக்குத் தொட்டில் பழக்கம் என்று

ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டதல்லவா? அதை சுடுகாடு வரை அவன் விடுவதில்லை என்பது போல், தன் மனைவியின் கல்லறை மீது எழுதத்தக்க வாக்கியமாக (Epitaph) ஒருவன் சொன்னான்:

Here lies my wife; Here let her lie
She is at rest, so am I

(என் மனைவி இங்கே உறங்குகிறாள்; உறங்கட்டும். இப்போது அமைதியாக இருக்கிறாள்; நானும்.)

இதனைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், “எங்களைச் சீண்டறதே இவங்க வேலையாப் போச்சு, போங்கப்பா” என்பது ஒதுங்கிக் கொள்ளும் செயல்.

“இது ஓர் ஆம்பளை எழுதினதுதானே? உண்மையைப் பச்சையா சொல்றதுன்னா, இந்த வாக்கியம் புருஷன்களோட கல்லறையில் மனைவிகள் சார்பில் எழுதுவதற்குத் தான் பொருத்தமான வாக்கியம்” என்று பொங்குவது எதிர்வினையாகும் வேகம்.

அமைதியான புன்னகையோடு, “என்ன ஓர் உன்னதமான ஒப்புதல் வாக்குமூலம்! மனைவியை எந்த அளவு இவன் பாடாய்ப் படுத்தியிருந்தால், கல்லறையில் மட்டுமே அவளுக்கு ஓய்வு கிடைத்துள்ளது என்பதை மனச்சாட்சி உறுத்தலுடன் இவன் ஒப்புக் கொண்டிருப்பான்!” என்பது தான் புத்திசாலித்தனமான ரெஸ்பான்ஸ்.

11. தொடக்கத்திலேயே மறுக்கலாம்

ஒரு கொலை நடந்ததாக பத்திரிகையில் படிக்கும் யாரும், “இந்த மாதிரி கொலைக் கேஸ்களில் எல்லாம் கொலை செய்யப்படறவன் மேலதான் தப்பு இருக்கும். அவன் ஏன் கொலையாளிக்குக் கோபம் வர்றது மாதிரியும் கொலை செய்யத் தூண்டுகிற மாதிரியும் நடந்துக்கணும்?” என்று பேசுவது இல்லை.

எதாவது ஒரு வீட்டில் பூட்டு உடைக்கப்பட்டு பெரிய அளவில் கொள்ளை போனதாக அறிய வரும்போது, “எல்லாவற்றிற்கும் அந்த வீட்டுக்காரன்தான் காரணம். அவன் ஏன் அவ்வளவு பணம் சேர்த்து வைக்கணும்” என்று கேட்பதில்லை.

இது போன்ற விஷயங்களில் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாக பாதிக்கப்பட்டவரின் சார்பாக இரக்க உணர்வு பீறிட்டு எழுகிற இந்த சமூகத்துக்கு, ஒரு பெண் அருவருப்பான பாலியல் தொடர்பு அநீதிகளுக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டால் மட்டும் ஏன் குறுக்குத்தனமான சிந்தனை எழுகிறது?

‘அந்தப் பெண்ணின் மீதுதான் தப்பு இருக்கும். இந்தக் காலத்துப் பொம்பளைங்க டிரஸ்ஸா பண்ணாங்க. காலேஜுக்குப் போறதுன்னாலும் சரி அலுவலகத்துக்குப் போறதுன்னாலும் சரி, இப்படிப் பொறுப்பில்லாம மினுக்கிக்கிட்டு போவாளுகளாம். ஆம்பளைங்க மட்டும் கட்டுப்பாடா அவங்க மேல கை வைக்காம நடந்துக்கணுமாம்’ என்று

கொஞ்சமும் கூச்சமில்லாமல் வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று பேசும் ஆண்கள் சமூகத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் இருப்பது துரதிர்ஷ்டவசமான விஷயம். அதைவிடக் கொடுமையான விஷயம் இந்த மாதிரியான அற்பத்தனமான வக்கிரமான வாதங்கள் சில பெண்கள் வாயிலிருந்தும் வருவதுதான்.

இப்படிப்பட்டோர் நிறைந்த சமூகத்தில்தான் பெண்தன் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலை கருதியோ, இன்ன பிற அவசியக் கட்டாயங்களுக்காகவோ வேலைக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது.

அதிக எண்ணிக்கையில் ஆண்கள் இருக்கும் அலுவலகங்களில் குறைந்த எண்ணிக்கையில் வேலை பார்க்கும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகள் பல தரப்பட்டவை.

ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றாக வேலை பார்க்கும் இடத்தில் கலந்து பேசிக் கொள்வது எப்படித் தவறாக இருக்க முடியும்? தினமும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது; ஆறு மணி நேரத்திலிருந்து எட்டு மணி நேரம் வரை ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டியுள்ளது; இதில் கோடு போட்டது மாதிரி அலுவலக விஷயமாக மட்டுமே பேசிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? கொஞ்சம் பர்ஸனல் விஷயங்களும் கலந்து கொள்வதை எப்படித் தவிர்க்க இயலும் என்பது மாதிரியான கேள்விகள் மேலுக்கு சரி என்றுதான் தோன்றும்.

ஒரு விஷயத்தைப் பெண்கள் நினைவில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும். மரியாதை நிமித்தமான, இங்கிதமான புன்னகையின் அர்த்தம் புரியாத அளவு அறிவிலிகள் அல்ல ஆண்கள். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட அறியாமை நடிப்புக்கு ஏதாவது அற்பப் பரிசு கிடைக்குமென்றால் அதையும் பரீட்சித்துப் பார்க்கத் தயங்காத ஆண்கள் பலர் உண்டு.

உங்களுடைய சொந்த விஷயங்களைக் கலந்து கொள்வது ஒருபுறம் இருக்க, சாதாரண பேச்சுக்களிலும்

காலை மாலை வணக்கங்களின் போதும் கூட பட்டும் படாமலுமாக பர்ஸனலாக நெருங்க எவ்வளவு முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன தெரியுமா?

“என்ன மேடம், இன்னிக்கு டிரஸ் ரொம்ப கலக்கலா இருக்கு. ஏதும் விசேஷமா?”

என்று கேள்வி விட்டு பதில் எதிர்பார்க்காதவாறு நகர்ந்து போய்விடுவது கூட ஒரு வகை தந்திர முயற்சியே. அவன் சொன்னதையே நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்ப தற்காகவும் கொஞ்ச நேரம் கழித்தாவது நீங்கள் தானாக முன் வந்து அவனிடம் பேசுகிறீர்களா என்று அறிவதற்கு மான தூண்டில் வேலைதான். அதில் பலனேதும் இல்லை என்றால்,

“என்ன மேடம், நான் சொன்ன காம்ப்ளிமெண்டுக்கு ஒரு தாங்க்ஸ் கூடக் கிடையாதா?” என்று அப்புறம் பேச்சு வளர்க்க ஒரு வாய்ப்பாவது மிஞ்சுமே.

நேரடியாக உடல் அளவிலோ மன அளவிலோ பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதுதான் ஈவ் டிஸிங் என்றில்லை. பெண் மனதில் சஞ்சலங்களையோ நிம்மதியின்மையையோ வார்த்தைகளில் விளக்க முடியாத அளவிலான இறுக்கத் தையோ ஏற்படுத்துவது கூட டிஸிங்தான். துரதிர்ஷ்ட வசமாக இது தண்டனைக்கு அப்பாற்பட்ட குற்றமாகி விடுகிறது.

இத்தகைய டிஸிங்கிலிருந்து பெண்தான் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

கலந்து பழகுகிறேன் என்ற பெயரில் உரையாடல்கள் வளரும்போது சில விஷயங்களில் கவனமாக இருங்கள்.

எக்காரணம் கொண்டும் குடும்பப் பிரச்சனைகள் அதிலும் குறிப்பாக கணவன் பற்றிய குறைபாடுகளை ஆண்

நண்பர்களிடம் கலந்து கொள்ள வேண்டாம். இந்த மாதிரி விஷயங்களைப் பெண்ணுக்குப் பெண் கலந்து கொள்வதே நல்லது. ஆண்கள் எல்லோருமே மோசமானவர்கள் அல்ல தான். ஆண்களில் நல்லவனைத் தேடும் முயற்சியில் கயவர்களிடம் கவலையை விலைக்கு வாங்குவானேன்!

கல்யாணம் ஆகாத இளவயது ஆண்கள் லேசாக அத்துமீறி உங்கள் புடைவை நகை அலங்காரங்கள் பற்றியோ கையெழுத்து, அழகு பற்றியோ பேசும் போது உடனடியாக உரையாடலில் உங்கள் கணவனைப் பற்றிப் பேச மறக்காதீர்கள். “போன வாரம் கூட அவரிடம் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அடிக்கடி அந்தப் பையனைப் பற்றிச் சொல்றியே, ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லேன். நானும் பார்க்கறேன், யார் அந்தக் கலாரசிகன்னு என்று சொன்னார் என் கணவர்” என்று சொல்லிப் பாருங்கள். அந்தப் புகழ் மொழிகள் நீர்த்துப் போவதை உணரலாம்.

உங்களிடம் வழிய முயற்சிப்பது கல்யாணம் ஆன ஆணாக இருந்தால் பேச்சு வாக்கில் அவருடைய மனைவி குழந்தைகள் பற்றிய ஞாபகத்தை ஏற்படுத்திய வண்ணம் இருங்கள். அடுத்த பெண்ணைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தன் மனைவி மக்களை ரொம்ப செளகரியமாக மறந்து போகும் ஆண்களை இச் செயல் மிதப்பிலிருந்து இறக்கி தரையில் நடமாட வைக்கும்.

அலுவலகத்தில் ஏதாவது விழா போலவோ சிறப்பு விருந்தினர் வருகை போலவோ நிகழ்ச்சிகள் அமையும் போது, அழகோ இனிய குரல் வளமோ வேறு ஏதாவது கலைத்திறமையோ கொண்ட பெண்களுக்கு ஏற்படும் தர்ம சங்கடமும் கூட இந்த டிஸிங் ரகத்தைச் சேர்ந்ததுதான்.

அவர்களின் விருப்பத்தையோ சம்மதத்தையோ கேட்காமலேயே வரவேற்புக் குழு கலைக்குழு போன்றவற்றில்

பெயரைச் சேர்த்து விடுவார்கள். 'ஐயோ எனக்கு இதெல்லாம் பழக்கமில்லை சார்' என்று தயங்குவதைக் கண்டு கொள்ளவே மாட்டார்கள். 'எல்லாம் உங்களால் முடியும். நான் இருக்கேன் தெரியமா பண்ணுங்க' என்று மூத்த மேலதிகாரி நிலையில் உள்ளவர் சொல்லும் போது, அதை ஏற்று செய்யத்தான் வேண்டியிருக்கும்.

ஒத்திகை, அது, இது என்று ஏற்படுகின்ற மேற்படி சிரமங்கள் எல்லாம் சகித்துக் கொண்டு ஒருமுறை இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சி நடத்திக் காட்டி விட்டால் அதோடு முடிகிற விஷயமில்லை. வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர்கள் தங்கள் இயலாமையைத் தெரிவித்தாலும் 'ஜி.எம். சொன்ன கேட்பீங்க. நாங்க சொன்னா கேட்பீங்களா?' என்பது போன்ற மட்டரகமான வசனங்கள் கேட்க வேண்டிவரும்.

அதன் பிறகு இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சிகளுக்கு இன்னார்தான் பொறுப்பு என்று முத்திரை குத்தி விடுவார்கள். இதெல்லாம் கூட சகித்துக் கொள்ள முடிகிற கஷ்டம்தான். எப்போதாவது அலுவலக வேலையில் தடங்கலோ தவறு தலோ ஏற்பட்டால் கூட 'அந்தம்மா சும்மா பாட்டு டான்ஸ் ஃபங்க்ஷன்னு மைக் பிடிக்கத்தான் லாயக்கு. வேலைக்கெல்லாம் ஆவாதுப்பா' என்கிற இரக்கமற்ற கமெண்ட்கள் காதில் விழும் கஷ்டங்களும் தொடர்வதுதான் வேதனை.

இவை ஒருபுறமிருக்க, அலுவல் கட்டாயமான கூடுதல் வேலைகளை உங்களிடம் யாராவது செய்யச் சொல்லி நீங்கள் இயலாமை தெரிவித்து இருந்தால் அதை உறுதிப்பட செயல்படுத்துங்கள். மற்றொருவர் சொல்லி அந்த மறுப்பை வாபஸ் வாங்காதீர்கள். நீங்கள் நிஜமாகவே கன்வின்ஸ் ஆகி வந்த வேலையைச் செய்து தர ஒப்புக் கொண்டால் கூட இந்த மேடம் இன்னார் சொன்னால் எதற்கும் ஒப்புக்

கொள்வார்கள் என்கிற தவறான இமேஜ் உங்களுக்கும் தெரியாமல், அலுவல் வட்டாரத்தில் உருவாகத் தொடங்கி விடும். அப்படிப்பட்ட இமேஜில் குளிர் காயக்கூட சில கயவர்கள் காத்திருப்பார்கள்.

ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து வேலை பார்க்கும் இடங்களில் பெண்களுக்கான சில இயற்கையான சலுகைகள் அரசாங்கத்தாலும் நிர்வாகத்தாலும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலிடத்து ஆண்களில் குறுக்குப் புத்தி படைத்த சிலர் இந்த சௌகரியங்களை நாசூக்காக இல்லாது பண்ணும் முயற்சியில் ஈடுபடுவார்கள். உதாரணமாக ஓவர்டைம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டால் பெண்ணை தனி காரில் பத்திரமாக வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டிய பொறுப்பு நிர்வாகத்துக்கு இருக்கும்.

“மேடம்! இஃப் யூ டோன்ட் மைன்ட் நீங்க செக்ஷன் மானேஜர் கூடவே அவருடைய காரில் போய் டிராப் ஆகிக்க முடியுமா?”

என்று கேட்கப்படும் போது நீங்கள் சங்கோஜப்பட்டு சரி சொல்வீர்கள். இன்னொரு நாளில் உங்களுடைய நிஜமான தேவையின்போது கூட உரிமையான கார் மறுக்கப்பட்டு “நீங்க அன்னிக்கு மாதிரியே அவர் கூடப் போயிடலாமே” என்கிற பதிலைக் கேட்க வேண்டிய சூழ்நிலை வரலாம்.

மேற்கண்ட எல்லாவிதமான பிரச்சனைகளுக்கும் தொடக்கம் எங்கே என்று அலசிப் பாருங்கள்.

மனசாட்சிக்குச் சம்மதமில்லாத பேச்சுகளிலோ செயல்களிலோ நீங்கள் ஈடுபடுத்தப்படும்போது கொஞ்சம் கூடத் தயக்கமின்றி முதலிலேயே மறுப்பு தெரிவிக்காதது தான் காரணம் என்று புரியவரும்.

அவசியமான கட்டங்களில் நீங்கள் மறுப்பு தெரிவிக்காமல் சகிப்புத் தன்மை என்ற பெயரில் உள்ளாக்குள்ளேயே வெறுப்புகளைப் புரையோட விட்டால் பிரச்னைகள் முற்றிய பிறகு வெடித்துக் கிளம்பி எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது.

அதில் இரண்டு தரப்புக்குமே நிம்மதிக் குறைவு ஏற்படுவதோடு அந்த எதிர்ப்புக்கும் உரிய மரியாதை இல்லாமல் போய் விடுகிறது. “நான் ஒண்ணும் புதுசா சொல்லலியே. முந்தி இரண்டு மூணு தடவை செஞ்ச வேலைதான். இன்னிக்கு என்னவோ புதுசா அலட்டிக் கிறாங்க. ஒரு வேளை நான் சொன்னது புடிக்கலியோ என்னவோ, ‘அவரு’ சொன்னா ஒத்துட்டிருப்பாங்களோ” என்கிற கொச்சைத்தனமான பேச்சுக்கள் கேட்க வேண்டி வருகிறது.

‘இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர் கை கொல்லும் காழ்த்த இடத்து’ என்கிறார் வள்ளுவர். முள் மரம் சிறிய கன்றாக இருக்கும்போதே கிள்ளி எறிந்து விடுங்கள். அது முற்றி பெரிய செடியாகி விட்டால் அகற்ற நினைப்பவரின் கைகளையே பதம் பார்த்து விடும் என்பது பொருள். இங்கே முள்மரம் என்பதை டீஸிங் என்ற பொருளில் வைத்துப் பார்த்தால் உங்கள் பிரச்னைகளுக்கெல்லாம் வள்ளுவரே வழி சொல்லி இருப்பது தெரிய வரும்.

12. சட்டென்று விலகி வரலாம்

நிதி நிறுவன மோசடிகளும், நம்பிக்கைத் துரோகங்களும் தொடர் கதையாகி வருகின்றன. அதெப்படி இத்தனை ஏமாற்ற நாடகங்களைத் தொலைக்காட்சியிலும் பத்திரிகைகளிலும் பார்த்த பிறகும் படித்த பிறகும் கூட இந்தச் சிக்கல்களிலிருந்து விலகி வராமல் சிறைபட்டுக் கிடக்கிறார்கள் மக்கள் என்று பலமுறை தோன்றும். இப்போதும் கூட நமது பழகிய வட்டத்தில் சிலர் ஏதாவ தொரு சிறிய அல்லது பெரிய நிதி நிறுவனத்தில் பணத்தைப் போட்டு வைத்து இருப்பார்கள்.

அடுத்தவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்கிற தேவையற்ற எண்ணம்தான் பல சங்கிலிகளால் நம்மை நாமே பிணைத்துக் கொள்ள வைக்கிறது.

“இந்த கம்பெனி அப்படி மோசம் பண்ணி டாது. அங்கே நமக்கு நல்லாத் தெரிஞ்ச ஒருத்தர் ஓர்க் பண்ணார். ஏதாவது பிரச்சனை வர்ற மாதிரி இருந்தால் உடனடியா எனக்கு சிக்னல் தர்றதாச் சொல்லி இருக்கார்.”

“எங்க பெரியப்பா பையன்தான் அதை நடத்தறது. நானே சேரலைன்னா அவர் ஏதாவது நினைச்சுக்குவார். என்னோட சின்ன வயசுலே எங்க வீட்டுக்கு உதவிகள் பண்ணியிருக்கார். நல்ல மனுஷன்ங்கறதால தான் போட்டிருக்கேன்” என்பது போன்ற சமாதானங்கள் நம்மைக்

கட்டிப் போட்டு விடுகின்றன. தெரிந்தே ஏமாறுவது என்பது விலகி வரக் காட்டும் தயக்கத்தால்தான் நேருகிறது.

பெரும்பாலான பெண்கள் சீட்டுப் போடும் விஷயத் திலும்கூட இப்படித்தான். ஏமாந்த பெண்களின் கதை களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். அவர்களில் முன்பின் தெரியாத பெண்ணிடம் ஏமாந்தவர்களை விடவும் நன்கு தெரிந்த, பழக்கமான, இன்னும் சொல்லப் போனால் அக்கா என்று உரிமையுடன் அழைத்துப் பழகியவர்களிடம் ஏமாந்தவர்கள் தான் அதிகம் பேர் இருப்பார்கள். அவர்களிடம் பேசிப் பாருங்கள். இன்னொரு அதிர்ச்சியான தகவலும் கிடைக்கும்.

“போன இரண்டு மாசமாகவே ஏதே ஏமாறப் போறோம்னு உள்ளூர ஒரு உறுத்தல் இருந்திட்டே இருந்தது. சீட்டுல இருந்து விலகிக்கலாம்னு கூட யோசிச்சேன்” என்பார்கள்.

“விலகி இருக்க வேண்டியதுதானே?” என்று கேட்டால் வரும் பதில் இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

“அந்த அக்கா என் மேலே நம்பிக்கை இல்லையான்னு கேட்பாங்க. இவ்வளவு நாள் பழகிட்டு மீறி பிடிவாதமா விலகினா ஏதும் நினைச்சுப்பாங்கன்னு தயங்கி சும்மா இருந்துட்டேன்.”

பண விஷயத்தில்தான் என்றில்லை. சிந்தித்துப் பார்த்தால் நம்முடைய நியாயமான, அடுத்தவர்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படுத்தாத அபிலாஷைகளைக் கூட நாம் இப்படிப்பட்ட தவறான சமாதானங்களால் வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்துப் புழுங்குகிறோம். நமது முன்னேற்றத்துக்கும் நாமே முட்டுக் கட்டை போட்டுக் கொள்கிறோம்.

புதிதாக ஏதாவது கோர்ஸில் சேர்ந்து படிக்கலாம் என்கிற ஆசை இருக்கும். யோகா அல்லது தியான வகுப்பிற்குச் செல்லலாம் என்று தோன்றும். ஆனால் இதுநாள் வரையில் தினமும் பகல் பொழுதை ஒன்றாக அமர்ந்து பேசிக் கழித்த அக்கம் பக்கத்து வீட்டுத் தோழிகள் என்ன நினைப்பார்களோ என்கிற தயக்கம் நினைத்ததைச் செயல்படுத்தாமலே விடச் செய்யும். அவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்பதைவிட அவர்கள் கேலி செய்வார்களோ என்கிற எண்ணம் இருக்கிறதே அது இன்னும் மோசம்.

இதிலே அவர்கள் நினைக்க என்ன இருக்கிறது? உங்கள் வாழ்வின் குறிப்பிட்ட நேரத்தை உங்களுடைய மனதுக்குப் பிடித்த விதத்தில் உபயோகமாக அடுத்தவர்களுக்குக் கஷ்டம் தராத வகையில் செலவழிக்க நினைக்கும் உங்கள் முடிவுக்கு அடுத்தவர்களின் ஆசீர்வாதம் எதற்காக?

நீங்களே அவர்களையும் அந்த கோர்ஸுக்கு அழைத்துப் பார்க்கலாம். யார் கண்டது அந்தக் கும்பலிலேயே ஒரு சிலர் உங்களுக்குத் துணையாக அவர்களும் சேர ஆர்வம் கொண்டு முன்வரலாம். அப்படியே வராவிட்டாலும் உங்களுடைய முடிவை ஏதாவது சொல்லிக் கலைத்து விடுவார்கள் என்று ஏன் எண்ண வேண்டும்? உங்களுடைய உறுதி அவர்களையும் மாற்றும் என்று நம்புங்களேன்.

இன்னொரு பக்கம் உள்ளது. ஏதோ ஒரு ஆர்வத்தில் ஏதாவது வகுப்பிலோ சங்கத்திலோ சேர்ந்திருப்போம். ஆரம்பத்தில் எளிதாக இருந்தாலும் போகப் போக நாம் நம்முடைய நேரத்துடன் போராடிக் கொண்டிருப்பது போல் தெரியும். அதற்காக வீட்டு வேலைகளையோ, சமையலிலோ, கணவர், குழந்தைகளுடன் செலவழிக்கும் நேரத்திலோ சமரசம் செய்யத் தொடங்கி, ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு அதிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனாலும்

அந்தச் சங்கத்திலிருந்தோ வகுப்பிலிருந்தோ விலகி வர தயங்கிக் கொண்டிருப்போம்.

“நான்தான் முதல்லயே சொன்னேனே, உனக்கு இதெல்லாம் சரிப்படாதுன்னு” என்றோ,

“எத்தனை நாள்தான் உன்னால் தம் கட்டி சமாளிக்க முடியுதுன்னு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றோ கணவர் கேலி செய்ய சந்தர்ப்பம் தந்து விடக் கூடாது என்கிற வேண்டாத பிடிவாதத்தில் நம் ஆரோக்கியத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வது வரவேற்கத் தக்கதல்ல.

அடுத்த தவறு, நம்முடைய உடல்நிலையின் ஒத்துழைப்பை உணராமல் அநியாயமாக வாக்குக் கொடுத்து அதிக நேர விரயமின்றிப் பின்வாங்கத் தயங்குவது.

இயலாமையை முன்னதாகவே தெரிவித்து விடுவ தென்பது நம்மைக் குறித்த எதிர்பார்ப்பு அடுத்தவர்களுக்கு நேராமல் காப்பதோடு மாற்று ஏற்பாடுகள் செய்து கொள்ள வும் ஏதுவாகும்.

பெண்கள் விஷயத்தில்தான் என்றில்லை. இந்த விவகாரத்தில் ஆண்களும் சளைத்தவர்கள் அல்லர். இவர்கள் பணவிஷயமாக ஏமாறுவது பலவும் வெளியே தெரிவ தில்லை. கௌரவக் குறைச்சல் என்று மனைவியிடம் கூட மறைத்துவிடுவார்கள். இவர்கள் தவறு செய்யும் ஓரிடம் அலுவலக பார்ட்டிகள். மேலதிகாரி மது அருந்து பவராக இருப்பார். நிஜமாகவே தானாக மது அருந்தும் பழக்கம் அவ்வளவாக இன்றி, பார்ட்டியில் மேலதிகாரி கோப்பையுடன் இருக்கும்போது தானும் அருந்தாவிட்டால் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்வார் என்கிற சாக்கிலோ அவரைத் தாஜா செய்ய இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம் என்கிற தந்திர எண்ணத்திலோ தாமும் மது அருந்திக் கெடும் நபர்கள் உண்டு. உண்மையில் சொல்லப் போனால் எந்தக்

கட்டத்திலும் நான் இவற்றைத் தொடுவதில்லை என்று கட்டுப்பாடாக இருப்பவன் குறித்து எந்த அதிகாரிக்கும் மரியாதைதான் வருமே ஒழிய கேவலமான எண்ணம் வருவதில்லை.

மஹாத்மா காந்தி கூட முதன் முதலாக படிப்பிற்காக லண்டன் சென்றிருந்த போது வீட்டின் பொருளாதார நிலை மறந்து அதிக பொருட் செலவில் தொப்பியும் கோட்டும் மாலை நேர உடையும் டையும் வாங்கிப் பணத்தைப் பாழடிக்கும் முயற்சியில் ஒரு சமயம் ஈடுபட்டார் என்பது அவருடைய சுயசரிதத்தைப் படித்தவர்கள் அறிவார்கள். அதோடு விட்டாரா? நடனம் கற்க டியூஷன். மூன்று வார முயற்சிக்குப் பிறகும் அது வசப்படாததால், ஃபிடில் வாங்கி அதைக் கற்பதற்கும், ஆங்கிலப் பிரசங்கப் பயிற்சிக்கும் டியூஷன் வைத்து செலவாளியாக இருந்திருக்கிறார்.

ஆனால் மூன்றே மாதங்களுக்குள் அவருடைய உள்ளுணர்வின் எச்சரிக்கை கிடைத்த மறுகணமே அவர் எதைப் பற்றியும் யாரைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளாமல் நடன ஆசிரியர், வாத்திய ஆசிரியர், பிரசங்கப் பயிற்சியாளர் அனைவரிடமும் அந்தப் பயிற்சிகளுக்கும் தான் படிக்க வந்த பாரிஸ்டர் படிப்புக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்பதைத் தான் உணர்ந்து கொண்டதாக ஒப்புக் கொண்டு விலகி இருக்கிறார். நண்பர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ, டியூஷன் ஆசிரியர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்று அவர் யோசித்துத் தயங்கவில்லை. அந்தச் சிந்தனைச் சுதந்திரம்தான் அவரை பிரிட்டிஷ் அரசர் விருந்துக்கு அழைத்த போது பக்கிங்ஹாம் அரண்மனைக்குள் அரை வேட்டி மேல் துண்டோடு போகும் மனோபலத்தை அளித்தது.

காட்டில் ஒருவன் கரடி ஒன்றின் கைகளைப் பிடித்த படி மரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தானாம். அந்த

வழியாகப் போன வழிப் போக்கன் ஒருவன், “ஏனப்பா! கரடியை விட்டு விடுவதுதானே” என்று கேட்டபோது “நான் கரடியை விட்டு வெகு நேரமாச்சுப்பா, அதுதான் என்னை விட மாட்டேனென்கிறது” என்றானாம்.

கரடியின் கைப் பொம்மைகளாக இருப்பதைத் தவிர்ப்போம். ‘ஊரோடு ஒத்து வாழ்’ என்கிற பழமொழியைத் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு வாழ்வதற்கும், ‘என் வழி தனி வழி’ என்பதற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை இருக்கிறது. அது அமைதியான பதற்றமில்லாத, நிறைவான வாழ்க்கை. அதிர்ஷ்டவசமாக அதன் மொத்த சூத்திரமும் நம் கையிலேயே இருக்கிறது.

13. காதுகளை சிலசமயம் மூடலாம்

நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த கதை ஒன்று உண்டு. ஒரு கிழவர், ஒரு சிறுவன் இருவரும் ஒரு கழுதையை ஒட்டிக் கொண்டு சென்றனர் சந்தைக்கு. எதிரே வந்த ஓர் ஆள், 'ஏன் இருவரும் நடக்க வேண்டும்? பெரியவர் கழுதை மீது உட்கார்ந்து வரலாமே' என்று ஆலோசனை சொன்னார். கிழவர் கழுதை மீது உட்கார்ந்து கொள்ள அடுத்த ஆள், 'கிழவனுக்கு அறிவே இல்லை. சின்னப் பையனை நடக்க விடுகிறானே' என்றார். கிழவர் இறங்கி சிறுவனை கழுதை மேல் ஏற்ற, மூன்றாவது ஆள், 'சின்னப் பையனுக்குப் பொறுப்பே இல்லை. கிழவர் மீது இரக்கப்பட வேண்டாமா' என்று விமர்சனம் செய்தார். இருவரும் கழுதை மேல் ஏறி உட்கார், நான்காவது ஆள், 'பாவிசனா வாயில்லா ஜீவனை இப்படியா வதைப்பது?' என்று கண்டனம் தெரிவித்தார். கடைசியாக இருவரும் கழுதையைச் சுமந்து கொண்டு சென்றதாகக் கதை.

அதாவது எதிராளியின் நோக்கமே புரியாமல் தம்மை மட்டுமே முன்னிறுத்தி ஆளாளுக்குச் சொல்கின்ற ஆலோசனைகளை ஏற்று நடக்க முயன்றதால் ஏற்படும் குழப்பங்கள் பற்றிய கதையே இது.

ஒரு பெண் திருமணமாகி புகுந்த வீட்டுக்கு வாழக்கிளம்புகையில் அவளுக்குத் தரப்படுகின்ற ஆலோசனைகளும் இத்தகையவையே.

“நீ அங்கே போய் நடந்து கொள்ளும் விதத்தில் தானம்மா நம் குடும்பத்தின் மானம் கௌரவம் எல்லாம் அடங்கி இருக்கிறது.”

“போய் நல்லபடியா இருந்துக்கோ, புத்திசாலித்தனமா நடந்துக்கோ, மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் அம்மாக்கோண்டு மாதிரி தெரியுது. முதல்ல அதைச் சரிசெய்யப் பாரு. ஆரம்பத்துல விட்டுட்டா அப்புறம் புடிக்கவே முடியாது ஆமா...”

“இங்கே பாருடி... உன் மாமனார் ஒண்ணும் சுதாரிப் பான ஆளாத் தெரியலை. கல்யாண வீடலயே கவனிச்சேன். மாப்பிள்ளையோட அக்கா ராஜ்யம்தான் அங்கே நடக்கற மாதிரி தெரியுது. பார்த்து நடந்துக்கோ.”

“மாப்பிள்ளைக்கு தம்பிகள் தங்கச்சின்னு பிக்கல் பிடுங்கல் இருக்கும்னு தோணுது. காலாகாலத்துல தனிக் குடித்தனம் கிளப்புகிற வழியைப் பாரு. என் அனுபவத்துல சொல்றேன். காலம் கடத்தின, அவ்ளோதான் எல்லாம் கை மீறிடும்.”

கிட்டத்தட்ட இதே மாதிரி ஆணின் தரப்பிலும் போதனைகள் நடைபெறாமலா இருக்கும்?

ஆக கணவனும், மனைவியும் முதலில் சந்திக்கும் போதே உண்மை உணர்வுகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கேடயம் அணிவித்துக் கொண்டு புத்தியை விழிப்பாக்கிக் கொண்ட படி சதுரங்கக் காய் நகர்த்தல் போலத்தான் பேசிக் கொள் கிறார்கள். பெண்ணுக்குக் கோச்சிங் சற்று அதிகம் என்ப தால் அவள் கிட்டத்தட்ட பேசுவதே இல்லை. “எது எப்படிப் போனாலும் எனக்கு அம்மாதான் தெய்வம். நீதான் அனுசரிச்ச நடந்துக்கணும்” என்பது போன்ற சம்பிரதாய வார்த்தைகளை ஆண்தான் முதலில் அதிகமான உளறு கிறான்.

ஆண் அப்போது சொல்கிற வார்த்தைகள் பலவும் மறுநாள் பெண்ணின் பிறந்த வீட்டார் பாசறையில் மந்திரா லோசனைக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. புதுப்புது யுக்திகள் பெண்ணுக்குப் போதிக்கப்படுகின்றன. புதிய கவசங்கள் அணிவிக்கப்படுகின்றன. பெண் அடுத்த கட்டப் போருக்குத் தயாராவது போல் அனுப்பப்படுகிறாள்.

கணவன் மனைவிக்கிடையே முதல் சில மாதங்களுக்கு யாரை யார் பக்கம் இழுப்பது என்கின்ற வெளிச் சொல்லாத மௌன யுத்தம்தான் நடைபெறுகிறது.

‘உன்னை தாரை வார்த்து விட்டோம். இனி அதுதான் உன் வீடு. அவர்கள்தான் உனக்குத் தாய் தகப்பன்’ என்கிற உணர்வு ஊட்டி பெண்ணை அனுப்பி வைத்த காலமெல்லாம் சரித்திரமாகி விட்டது. வசதி நிறைந்த பெண் வீட்டில், மாப்பிள்ளையை இந்தப் பக்கம் இழுக்கப் பார் என்கிற போதனையும்; வசதி இல்லாத பெண் வீட்டில், ‘எங்களைத் தொந்தரவு செய்து விடாதே இனி நீயாச்சு அவர்களாச்சு’ என்கிற கை கழுவுகிற பாணி அறிவுரையும்; நடுத்தர வர்க்கத்தில், ‘நீ இங்கே வந்து விடாதே அங்கேயும் இருந்து விடாதே மாப்பிள்ளையைச் சரிக்கட்டி தனி ராஜ்யம் அமைத்துக் கொள்ளப் பார்’ என்கிற உருவேற்றலும் இல்லாத திருமணங்களே இப்போது கிடையாது எனலாம்.

ஆக எந்த வர்க்கத்திலும் பெண் ஆணைக் கைக்குள் போட்டாக வேண்டிய கட்டாயத்தில்தான் இருக்கிறாள்.

பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுத்த இடத்தில் பெண்ணின் பெற்றோரோ உடன்பிறந்தாரோ சாப்பிடக் கூடாது. வருடத்தின் முக்கிய கட்டங்கள் தவிர மற்ற நாட்களில் போகக் கூடாது என்பன போன்ற சம்பிரதாயங்கள் இருந்ததெல்லாம் ஒரு காலமாக இருந்தது. (இன்றும் வட

இந்தியாவில் பல இடங்களில் இந்தச் சம்பிரதாயம் வழக்கத்தில் உள்ளது) இப்போது பெரும்பாலான வீடுகளில் பிள்ளை வீட்டாரைவிட பெண் வீட்டார் வந்து போவது தான் அதிகம் என்கிற அளவுக்கு எண்ண முதிர்ச்சியும் மன விரிவும் ஏற்பட்டு விட்டன. இது வரவேற்கத்தக்கது தான்.

ஆண்களில் பலரும் மனைவிக்கு உணர்வுபூர்வமான கம்பெனி அவளுடைய பிறந்த வீட்டு நபர்களால்தான் கிடைக்கிறதென்றால் அதற்குத் தடை சொல்லாமல் வரவேற்கும் பக்குவம் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் பெண்ணின் தரப்பில்தான் இது ஒருவித எதிர்மறை விளைவை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக அவள் வீடு போகும் சில பெற்றோர் சும்மா இருப்பதில்லை. பெண் தன் கணவர் வீட்டாருக்கு உபசாரம் செய்தால் அதை அவளிடம் ரகசியமாகக் கண்டித்து துர்ப்போதனை செய்யும் வேலைகளில் ஈடுபட்டு அவளைக் குழப்புகிறார்கள்.

சேம் சைடு கோல் போடும் ரகத்தாரும் உண்டு.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் அழகு, நடைமுறை வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறிவு, வீட்டு வேலைகள், நிர்வாகம் மற்றும் சமையல் போன்றவற்றில் எந்த ஆணும் விரும்பத்தக்க கைநேர்த்தி சகலமும் உடையவள். அவளிடம் ஒரு பழக்கம். காலையில் ஏழரை அல்லது எட்டு மணிக்கு முன் எழுந்திருக்க மாட்டாள். அதிர்ஷ்டவசமாக அவளுக்குக் கிடைத்த கணவரின் அலுவல் வேலை காலை பத்தரைக்கு மேல் தொடங்குவதாக அமையவே, அவள் கட்டாயத்தின் பேரிலாவது அதிகாலை எழுந்தே தீர வேண்டிய அவசியம் இல்லாது போய்விட்டது. கணவன் வீட்டார் வெளியூர்வாசிகள் என்பதோடு, கணவன் அவளுடைய ஒவ்வொரு சிறப்பையும் ரசித்து மகிழ்பவன் என்கிற

வகையில் அந்த வீடு ஆனந்தமாகவும் அமைதியாகவும்தான் இருந்தது.

அவளுடைய பெற்றோர் அவள் வீட்டுக்குப் போகும் போதெல்லாம் 'பெண்ணாகப்பட்டவள் இப்படியா காலைல தூங்கறது? வீட்டுல அப்புறம் மூதேவிதான் குடியிருப்பா' என்பது போன்ற அர்ச்சனைகளைத் தொடங்க ஆரம்பித்தனர். நம் பெண் அதிகாலையில் எழுந்தால் மாப்பிள்ளை சந்தோஷப்படுவார் என்று இவர்களாகவே நினைத்துக் கொண்டு அவரை குஷிப்படுத்துவதற்காக அல்லது அவருடைய அபிப்பிராயத்தில் உயர்வதற்காக அவர் முன்னிலையிலேயே அவளைக் குறைசொல்லச் சொல்ல இப்போது அந்தப் பெண் காலையில் எழாதது மட்டுமே அந்த வீட்டின் முக்கியப் பிரச்சனையாகி கணவன் மனைவிக் கிடையேயான சுமுக உறவில் கூட கீறல் விழுந்துவிட்டது.

இது ஒரு சிறிய உதாரணம். ஏராளமான குடும்பங்களில் இதுபோன்ற சம்பவ உதாரணங்கள் நிறைய இருக்கும். பெண்ணை அவளுடைய புகுந்த வீட்டில் போய் விமரிசனம் செய்கின்ற பெண் வீட்டார் அந்த குணாதிசயங்களை இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக வளர்ந்துவிட்டவர்கள் தாங்களே என்பதை செளகரியமாக மறந்துவிடுவதுதான் வேதனை.

அதிலும் குறிப்பாக, 'பணக்கார வீட்டுப் பெண் வசதி குறைந்த மாப்பிள்ளை வீடு' என்கிற வகையறாக்களில் ஆணின் நியாயமான உணர்வுகளைக் கூட பெண் புரிந்து கொள்ள விடுவதில்லை.

அவள் வீட்டார். 'அவர் கிடக்கார், முதலில் அவரை இதைச் செய்யச் சொல்' என்பது போன்ற கட்டளைகளைப் பெண்ணின் தந்தையார் பெண் மூலமாக பிறப்பிப்பது பெரும் தவறு. செல்லமாக வளர்த்த பெண்ணைப்

பொறுத்தவரை தன் பெற்றோர் தன்னுடைய நல்லதிற்குத் தான் சொல்கிறார்கள் செய்கிறார்கள் என்கிற மயக்கத்திலிருந்து விடுபட நீண்ட நாட்களாகும். அதற்குள் ஆணின் உணர்வுகள் எந்த அளவுக்குப் புண்பட்டுப் புரையோடிப் போகிறது என்பதை அவள் அறிவதில்லை.

பெண் தன்னைப் பெற்றவர்களிடம் கிட்டத்தட்ட இருபதிலிருந்து இருபத்து மூன்று வருடங்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் ஐயோ பாவம் போகிற இடத்தில்தான் கஷ்டப்படப் போகிறாளே என்கிற போலி அக்கறையில் செல்லம் கொடுப்பது என்ற பெயரில் அவளுக்குப் பொறுப்பைப் போதிக்கத் தவறிய பெற்றோர்கள் அவளுடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு அவள் மீது ஆளுமை செலுத்த நினைப்பது தவறு.

பழைய தலைமுறைப் பெண்கள், குறுகிய மனப் பான்மையின் உருவமாக இருந்த மேல் சாவினிஸ்ட் கணவர்களுடன் வாழ்ந்த போதும் மனநோய்கள் இல்லாமல் இருந்த தற்குக் காரணம் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்வில் அவர வருடைய பங்கு என்ன என்று வாழ்ந்து காட்டப்பட்டதே. இந்தத் தலைமுறையில் ஆண்கள் எவ்வளவோ பக்குவம் பெற்றவர்களாக, மனைவிக்கு உரிய மரியாதை தந்து வீட்டு நிர்வாகத்தில் ஒத்துழைப்பு தருபவர்களாக ஆன பிறகும் பெண்கள் மிகுதியான குழப்பங்களுடன் போராடுவானேன்! நிம்மதி இன்றி இருப்பானேன்!

திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட பின்பு அவளைப் பார்க்கும் போதும் அவள் ஒரு குடும்பத்திற்குத் தலைவி என்ற நிலையில் அவளை வைப்பதும், அந்த வகையில் பல வகையிலும் சிந்தித்துப் பேசுவதும் நல்லது. அறிவுரை சொல்கிறேன் பேர்வழி என அவளுடைய பிற்கால வாழ்க்கையையே நினைக்காமல் பேசுவது, குழப்புவது தவறு.

அவளை விட்டு ஒதுங்கச் சொல்லவில்லை. அவளுடைய வாழ்க்கையை அவளே வாழ ஒத்துழையுங்கள். புதிய இடத்தில் அனுசரித்துப் போகத் தேவையான புத்திசாலித்தனத்தை அவள் தன் அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுத் தெளியட்டும். மிகவும் அதீதமான கணங்களில் தேவைப்பட்டால் அன்றி பெரியவர்களின் தலையீடும் போதிப்பும் இல்லாமல் இருந்தாலே பல இளம் தம்பதிகளின் வாழ்க்கை அமைதியாக இருக்கும். அப்போதுதான் ஆணும் பெண்ணும் தம்முடைய இயற்கையான குறை நிறைகளுடன் வெளிப்பட்டு, ஒருவருக்கொருவர் எப்படி இருந்தால் அடுத்தவருடன் அதிக உரசல்களைத் தவிர்க்க முடியும் என்கிற யுத்திகளைப் பரஸ்பரம் கற்று நடைமுறைப்படுத்த இயலும்.

இதை விடுத்து எடுத்ததற்கெல்லாம் பெற்றோரிடம் போய் அழுகின்ற பெண்களின் வீடுகளானாலும் சரி, அறிவுரை என்ற பெயரில் திருமணத்திற்குப் பிறகும் பெண்ணின் சிந்தனையை மற்றவர்கள் ஆக்ரமிக்கும் வீடுகளானாலும் சரி, நிம்மதிக் குறைவுடன் மட்டுமே இருக்கும்.

எச்சரிக்கையாகவே இளம்பெண்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயம்: மற்றவர்களின் அறிவுரைகளை மட்டுமே கேட்டுக் கேட்டு வாழ்க்கையில் தோல்வியடைந்த பெண்ணை அவள் வீட்டாரே, 'நாங்க ஆயிரம் சொல்லுவோம்; உனக்கல்லவா வேண்டும் சொந்த புத்தி?' என்று பிற்காலத்தில் குத்திக் கிழிக்கின்ற காட்சிகளும் சமூகத்தில் ஏராளம்.

14. இப்படிப்பட்டோரிடமிருந்து ஒதுங்கலாம்

புதிய நூற்றாண்டில் எவ்வளவோ மாறுதல்கள் வந்து விட்டன. உலகில் மாறுதல் ஒன்றுதான் மாறாத ஒன்று என்பார்கள். இது தவிர்க்க முடியாதது என்று உணரும் போது பலவிதமான சமரசங்களுக்கு உட்பட்டு வாழப் பழகியாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம்.

இந்தப் புதிய வாழ்க்கை முறையில் நாம் பெற்றது நிறைய. கம்ப்யூட்டரும் இன்டர்நெட்டும் மரபியல் மகத்துவ அறிவும் நம் கற்பனைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட செல்வங்கள் என்பதில் இரு கருத்து இருக்க முடியாது. அதே நேரம் இந்த நாட்களில் நம்மையும் அறியாமல் இழந்தவையும் பலப்பல. அவற்றில் முக்கியமான ஒன்று நேரம்.

இன்றைய தேதியில் தாய்க்குப் பிள்ளையிடம் பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை; பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோரிடம் தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள நேரமில்லை; உடன் பிறப்புகளெல்லாம் ஹலோ அளவு எல்லைக்குள் போய்விட்டார்கள்; உறவினர்கள் விஷயமோ இன்னும் மோசம். எல்லோர் வீட்டு விசேஷங்களுக்கும் போக முடிவதில்லை. பல அழைப்புகளுக்கு உரிய மரியாதை கொடுக்க முடிவதில்லை. இவ்வளவு ஏன், நம்மிடம் யாராவது பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கூட முழு கவனத்துடன் ஈடுபட விடுகின்றனவா தொலைபேசிகளும் செல்லிடப் பேசிகளும்?

எனக்குத் தெரிந்த டாக்டர் ஒருவருக்கு ஏற்பட்ட நிலை இன்னும் மோசமானது. கூட்டம் இல்லாத ஒருநாள் அவருடைய கிளினிக்குக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே ஒரு தம்பதியினர் அவருடன் ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எனக்கும் ஓரளவு தெரியும் என்பதால் நானும் அந்த விவாதத்தைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டேன்.

“உங்க நண்பருக்குச் சொல்லுங்க. கொஞ்சமாவது அடுத்தவங்க உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்தா என்ன? அன்னிக்கு இவர் எங்க வீட்டுக்கு வருவார்னு வீட்டுல எல்லாம் செஞ்ச வச்சிட்டுக் காத்திருந்தோம். ஆனா இவர் வரலை.”

“ஒரு நிமிஷம் குறுக்கிடுவதற்கு மன்னியுங்கள், நான் அன்னிக்கு உங்க வீட்டுக்குக் கட்டாயம் வருவேன் என்று சொல்லியிருந்தேனா?”

“நாங்க அழைச்சிருந்தோமா இல்லையா? எவ்வளவு தூரம் பிடிவாதமா ஒரு தடவைக்குப் பல தடவை அழைச்சிருந்தோம்.”

“ஐயோ என் நிலைமையை நீங்க புரிஞ்சுக்கவே மாட்டேங்கறீங்களே. எனக்கு ஆயிரத்தெட்டு கமிட்மெண்ட்ஸ் இருக்கு. அவசரக் கேஸ்கள் எந்த நேரமும் வரலாம். அன்னிக்கு அதேதான் ஆச்சு. அது தெரிஞ்சுதான் உங்க கிட்ட நான் கமிட்டடா எதுவும் சொல்லலை...”

“எவ்ளோ அலட்சியமா பேசறார் பாருங்க. எங்க வீட்டுல எல்லோரும் என்.வி. சாப்பிடறவங்க. டாக்டர் என்.வி. சாப்பிட மாட்டார்ங்கற ஒரே காரணத்துக்காக சைவ ஐட்டங்களாகவே சமைத்து வைத்திருந்து எல்லாம் வீணாச்சு.”

பேச்சு இதே ரீதியில் தான் தொடர்ந்தது. எனக்கே அலுப்பாக இருந்தது. ஒருவழியாக அவர்கள் விடை பெற்றுப் போன பிறகு அவர் பெருமூச்சு விட்டபடி சொன்னது இதுதான்:

“சே! ஏன்தான் இவர்களுடன் பழக்கம் வைத்தோம்னு இருக்கு.”

எதிராளி மீது அன்பு பொழிவதாக நினைத்துக் கொண்டு இப்படித்தான் சிலர் தர்மசங்கடப்படுத்திவிடுகிறார்கள். நல்ல உறவு, நல்ல நட்பு என்பதற்கு அடையாளம் அவர்களுடைய அண்மையோ பேச்சோ நம் சுமைகளை இறக்கி இலகுவாக்க வேண்டும். அன்பு, பாசம் என்கிற பெயரில் அவர்களைக் குற்ற உணர்வில் தவிக்க விடுவதென்பது இன்றைய நாளில் ஓர் ஆரோக்கியமான செயல்பாடு இல்லை.

அன்பு என்கிற அக உந்துதலுக்கும் நேரம் என்கிற புறக்காரணிக்கும் இடையே நடக்கின்ற இடைவிடாத போராட்டம் நம்மை எந்த அளவுக்கு மனச்சோர்வு அடைய வைக்கிறது!

“நீ முன்புமாதிரி இல்லை, ரொம்ப மாறிப் போயிட்ட”

“ஏனோதானோன்னு பேசற, உன் கவனமெல்லாம் எங்கேயோ இருக்கு.”

“வற்றதே கிடையாது; அப்படியே வந்தாலும் அரை மணி நேரத்தில் ஓடிடறது; இதுக்கு ஏன் வரணும்” என்பன போன்ற வசனங்களை நம்முடைய நெருங்கிய நண்பர் வட்டத்திலிருந்தும் உறவினர் சுற்றத்திலிருந்தும் கேட்க நேராதவர்களே, எவரும் இந்த நாளில் இல்லை. நேரத்திற்கும் பாசத்திற்கும் சம்பந்தம் கிடையாது என்பதை நேரத்துடன் போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களால் மட்டுமே உணர முடியும்.

உங்களுடைய அன்பின் வரவேற்புக் கதவுகளை எப்போதும் விரியத் திறந்திருங்கள். நீங்கள் அழைக்கும் போதும் நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் போதும் வந்து உங்களுடன் நேரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாதவர்களைப் பற்றித் தவறாக நினைக்காதீர்கள்.

அதைவிட முக்கியம், அவர்கள் தங்களுக்கு சௌகரியப் பட்ட ஒரு நேரத்தில் உங்களைச் சந்திக்க நேரம் ஒதுக்கி ஓடி வரும்போது அவர்களுடைய அன்பைப் பொய்க் கோபம் என்கிற பெயரில் அலட்சியம் செய்வது போல் அவர்களை அவமதிக்காதீர்கள்.

“ஏ அப்பா; இப்போதான் நேரம் கிடைச்சதா எங்களைப் பார்க்க?”

“ஏது இன்னிக்கு வழி எதுவும் மாறி வந்திட்டீங்களா?”

“நாங்க எல்லாம் கூப்பிட்டா வருவீங்களா?” என்பன போன்ற வரவேற்புரைகளை வாசலிலேயே வைத்து வாசிப்பதைத் தவிருங்கள். அவர்கள் உங்களுடன் கழிக்க எண்ணிய நேரத்தின் பெரும்பகுதி தன்னிலை விளக்கம் தருவதிலேயே செலவாகும்படியான சூழ்நிலையை உருவாக்காதீர்கள். இவை எல்லாம் உங்களிடமிருந்து அவர்களை வெகு தூரத்திற்குப் பிரித்து விடும். நீங்கள் மட்டும் தனியே அமர்ந்து உங்கள் அன்பை ஒருவருமே புரிந்து கொள்ள மாட்டேனென்கிறார்களே என்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் நிலை உருவாகி விடும்.

By all means they try to hold me secure
who love me in this world.

But it is otherwise with thy love which is
greater than theirs,
and thou keepest me free.

Lest I forget them they never venture to
leave me alone

என்றார் ரவீந்திரநாத் தாகூர் கீதாஞ்சலியில். (நான் அவர் களை மறந்து விடுவேனோ என்கிற பயத்தில் என்னைத் தங்களுக்குள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றவர்களின் அன்பைவிட என்னைச் சுதந்திரமாக விட்ட உன் அன்பு எவ்வளவு மேலானது" என்பது அதன் பொருள்.)

நிஜமான அன்புக்கு அதுதான் இலக்கணம். Love possesses not; not it be possessed என்று கலீல் ஜிப்ரான் சொன்னதும் அந்த அர்த்தத்தில்தான்.

அதிகமாக இறுக்கி அணைத்தால் குழந்தைகளும் செல்லப் பிராணிகளுமே கூட விரும்புவது இல்லை; விடு பட்டுக் கொண்டு ஓடி விடுகின்றன.

அடுத்தவர்களின் நிலைமையைப் புரிந்துக்கொள்வதும், அதற்கேற்ப சில ஏமாற்றங்களைச் சகித்துக் கொள்வதும்கூட அன்பின் முக்கியப் பரிமாணங்கள். இந்த நூற்றாண்டு வாழ்க்கைக்கு மிகவும் அவசியமான பரிமாணங்கள்.

15. பெண்டாட்டி தாசனாய் இருக்கலாம்

தாசன் என்ற சொல்லுக்கு ஊழியன், அடிமை, பக்தன் என்ற அர்த்தம் சொல்கிறது அகராதி. ஆண் மகன் ஒருவன் தன் மனைவிக்கு ஊழியம் பார்ப்பதாக, அடிமையாக இருப்பதாக, பக்தனாகி பூஜிப்பவனாகக் கருதப்பட்டால் பெண்டாட்டிதாசன் என்கிற பட்டம் தரப்பட்டு நண்பர்களின் கேலிக்கு ஆளாகிறான்.

(பெண்டாட்டி தாசன் என்கிற பதத்தைப் படைத்தவர்கள் புருஷதாசி என்கிற பதமே உருவாக்கவில்லை என்பது- பெண் என்று இருந்தாலே அவள் புருஷனுக்கு ஊழியம் பார்ப்பவளாக, அடிமையாக, பக்தையாக இருந்தாக வேண்டும் என்பதை இலக்கணமாகவே ஆக்கிவிடும் சதிவேலையாக இல்லை?)

ஆண்மகன் சம்பளத்துக்காக அலுவலகத்தில் பொதுத் துறை தனியார் துறை நிறுவனங்களில் முன்பின் தெரியாத அலுவலர்களிடம் கை கட்டி அல்லது டை கட்டி ஊழியம் பார்ப்பதை இழிவாய் நினைப்பதில்லை. அந்த வேலையின் போது சில்லறை பதவி உயர்வுகளுக்காக தன்மானம் இழந்து தன் மேலதிகாரிகளிடமும் சில சமயம் அவர்கள் 'வீடு' களிலும் அடிமைத்தனம் செய்வதை 'மானேஜிரியல் டேக்ஸிக்ட்ஸ்' என்று தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொண்டு பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறான் (சட்டைக்கு மேல் டை

அதற்கு மேல் கோட் என்று எத்தனை அடுக்கு உடை மாட்டுகிறானோ, அத்தனைக்கத்தனை அவமானங்களை மறைத்துக் கொள்கிறான் என்று அர்த்தம்). நேரில் பார்த்தறியாத அரசியல் தலைவர்களை, சினிமா நட்சத்திரங்களை, பாப் பாடகர்களை தெய்வமே என்று போற்றிக் கொள்வதை முட்டாள்தனமாய் நினைப்பதில்லை. ஆனால் தனக்காக, இருபது முப்பது வருடம் பிறந்து வளர்ந்த வீடு சொந்தம் சுற்றம் சகலத்தையும் மறந்து தன்னுடைய சுயத்தையே (identity) கணவன் சார்பாக மாற்றிக் கொண்டு இரண்டாம் பிறவி எடுத்தாற் போல் புதுவாழ்வுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்கிற மனைவிக்கு ஊழியம் பார்த்தால் அதனைக் கேவலமாக எண்ணும் மனோபாக்குவம் ஏன் உருவாகிறது? அல்லது மற்றவர்கள் உருவாக்குகிறார்கள்?

மனைவி என்பது சாதாரண உறவா? மற்றொந்த உறவினும் மாறுபட்டதல்லவா? அதனால்தானே ஒரு மனிதனுடைய பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை எத்தனையோ சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் அவன் வாழ்நாளில் ஏற்பட்டாலும் எல்லாவற்றையும்விட அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டு எல்லா உறவு நட்புகளாலும் சூழப்பட்டு வாழ்த்தப்படும் நிகழ்ச்சியாக அவன் ஒரு பெண்ணை மனைவியாக்கிக் கொள்ளும் திருமண நிகழ்ச்சி அமைகிறது.

வாழ்க்கை முழுதும் மனிதன் எத்தனையோ உறவு முறைகளைச் சந்திக்கிறான். எத்தனையோ நட்பு வழி தொடர்புகளும் ஏற்படுகின்றன. அந்த எல்லா சம்பந்தங்களையும் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாய்ப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, தாய், தந்தை, உடன்பிறப்புகள், மகன், மகள் போன்ற ரத்த சம்பந்தமான உறவுகள். இவை தானே ஏற்படுபவை. அவனை மீறி நடப்பவை. மற்றது, தெரிந்தவர், பழக்கமானோர், நண்பர்கள் என ரத்த சம்பந்தமில்லாத தொடர்புகள். இவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படுபவை.

மனைவி ஒருத்திதான் இந்த இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஓர் உறவுப் பாலம். ரத்த சம்பந்தம் இல்லாத, ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படும் உறவில் தொடங்கி ரத்த சம்பந்தமாக மாறி மேலும் ரத்த சம்பந்தங்களை ஏற்பட வைப்பவள். இதுதான் மனைவி ஸ்தானத்தின் தனித்தன்மை (uniqueness).

இதனை எத்தனை பேர் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்?

அதனால்தான் ஆண்மகன் எந்த அளவுக்கு ஆணவம் கொண்டு, 'ஆண்மை' பூசியபடி வாழ்ந்தாலும், தன்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையர் தான் பெற்ற பிள்ளைகள் சுற்றத்தார், நண்பர் என்ற மற்றவர்களுடைய மரணத்தில் துக்கம் மட்டுமே பட்டாலும் மனைவியின் இறப்பில் தன்னுடைய ஒரு பகுதியையோ அல்லது தன்னையேவோ இழந்ததாக உணர்ந்து இடிந்து போகிறான்.

? அப்படிப்பட்ட மனைவியின் மதிப்பை அவள் இறந்த பிறகுதான் அறிந்துணர்ந்து அழ வேண்டுமா?

மனைவி தன்னுடைய சிறுசிறு செயல்களால் தினம் தினம், உங்களை பிரமிக்க வைக்கும் சந்தோஷ கணங்களை உருவாக்கும் போதெல்லாம் எத்தனை ஆண்கள் மனம் திறந்து அந்தக் கணமே தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திப் பாராட்டுகிறார்கள்?

எத்தனை ஆண்கள் வீட்டிற்கு நண்பர்களை திடீர் விருந்துக்கு அழைக்கும் முன் ஒரு வார்த்தை மனைவியைக் கலந்து கொள்கிறார்கள்? பெண்கள் எந்தக் கூட்டத்திலும் எவர் மத்தியிலும் 'அவரை ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கிறேன்' என்று சொல்வதற்குக் கூச்சமோ தயக்கமோ கொள்வ தில்லை. மாறாக பெருமையாகவே சொல்கிறார்கள். ஆண் களுக்குத்தான் இதில் என்ன கூச்சமோ! பெருமைக் குறைவோ! பெண்டாட்டிதாசன் என்று சொல்லி விடுவார் களோ என்கிற பயமோ!

வீட்டில் விருந்தினர்களுக்கு சாப்பிடப் பரிமாறப்படும் ஐட்டங்களில் ஏதேனும் தற்செயலான குறைபாடுகள் இருந்தாலும் கூட அவர்கள் சகித்துக் கொள்வார்கள். காரணம் அவர்கள் வந்தது உங்கள் அன்பைப் பரிமாறிக் கொள்ளத்தானே ஒழிய சாப்பாட்டுத் தரம் நிர்ணயித்துக் காண்ட்ராக்ட் பிடிக்க அல்ல. இதைப் பல ஆண்கள் உணர்வதே இல்லை. வந்தவர்கள் முன்னிலையிலேயே அது சரியில்லை இது சரியில்லை என்று மனைவியைக் குத்திப் பேசுவதை பழக்கமாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக, 'என்ன, இன்னிக்கு காபி சரியில்லை, பாலில் எதும் பிராப்ளமா? எப்பவும் இந்தக் கறி நல்லா பண்ணுவியே இன்னிக்கு ஏன் சரியில்லை?' என்பது போன்ற அபத்தக் கேள்விகள், பெண்களுக்கு விருந்தினர் முன்னிலையில் எவ்வளவு தர்மசங்கடத்தை ஏற்படுத்தும் ஏதோ வந்தவர்கள் மீதுள்ள வெறுப்பை சமையலில் காட்டியது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தும் விதத்தில்- என்பதை உணர்வதில்லை.

இந்த மாதிரியான அசட்டுத்தனங்களைச் செய்கிற ஆண்கள் பலரையும் நான் தனிப்பட்ட முறையில் விசாரித்துப் பார்த்ததில் ஒன்று தெரிந்தது. இவர்களில் யாருக்கும் மனைவியைக் கேவலப்படுத்தும் நோக்கம் இல்லை. 'உங்கள் விருந்தினர்கள் இப்படிப்பட்ட பேச்சில் please ஆவார்கள் என்று நம்புகிறீர்களா?' என்ற கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல் விழித்தார்கள். அதாவது தாங்கள் செய்கின்ற செயலின் மனோ ரீதியான பின்விளைவுகள் புரியாமல்தான் செய்கிறார்கள்.

காரணம் இவர்களுக்கு அன்பு செய்யச் சொல்லித் தரப்படவில்லை. ஆண்களின் மனம், அன்பு என்கிற ஊற்றே சுரக்காத கரும்பாறை அல்ல. ஆனால்- ஊழியம் சேவை என்பதெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்- 'கொஞ்சம்

வெளிப்படையாகக் கூட மனைவியிடம் சிரித்து விடாமல் 'வழியறான்', 'கல்யாணம் ஆனதில் இருந்து தலைகால் புரியாமல் ஆடறான்; பெண்டாட்டி தாசனாகவே ஆயிட்டான்' என்பன போன்ற அருவருப்பான பேச்சுகளால் வேலி கட்டப்பட்டுள்ளான்.

'ஆண்மை' என்ற பெயரில் எந்த உணர்வுகளையும் அளவோடுதான் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்கிற போலித் தனங்களால் மன இறுக்கங்களால்தான் மனம் சம்பந்தப்பட்ட வியாதிகளும் மாரடைப்பும் ஆண்களை அதிக அளவில் தாக்குகின்றன. மாரடைப்பில் இறக்கும் பெண்களின் விகிதம் மிகமிகக் குறைவாக இருப்பது வெளிப்படையான எளிய வாழ்க்கையால்தான்.

ஒரு பேச்சுக்காக ஒப்புமைக்காக எடுத்துக் கொண்டால் கூட கணவனை இழந்த பெண்கள் இழப்பின் கனத்தால் மட்டுமே துக்கப்படுகிறார்களே தவிர அவர்களுக்கு எந்த விதக் குற்ற உணர்வும் இருப்பதில்லை. மாறாக, மனைவியை இழந்த கணவனிடம் (எந்த வயதினராக இருந்தாலும்) பேசிப் பாருங்கள். ஒருவித குற்ற உணர்வுடன் மருகிக் கொண்டிருப்பது தெரியவரும். பாராட்ட வேண்டிய கணங்களில் பாராட்டாதது, மனைவியின் சின்னச் சின்ன நியாயமான ஆசைகளைக் கூட நிறைவேற்றாதது, தன் மனதில் பெருகிய நன்றிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்தக் கிடைத்த நல்ல சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் போலி இறுக்கங்களால் தவிர்த்தது, பலவிதங்களிலும் அவளுடைய உணர்வுகளை நசுக்கியது எல்லாம் அவர்களை உருக்குவது தெரியவரும்.

பூ வாங்கிக் கொடுத்தாலே பூலோகமே கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் புளகாங்கிதம் அடைந்து போகிறவள் பெண். அவளைப் பற்றி - 'பூவில்தான் ஆரம்பிப்பார்கள். அப்புறம் புடவை, நகை என்று உன்னை போண்டியாக்கிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பார்கள்' என்று நண்பன், பெற்றவர்கள்,

சகோதரிகள் எனச் சொல்லித் தர ஒரு பட்டாளமே இருக்கும்.

அப்படிப்பட்டவர்களின் பேச்சைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். அன்பை, பாசத்தை, பிரமிப்பை, பெருமிதத்தை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்துங்கள்- சொல் வடிவிலோ செயல் வடிவிலோ. மனைவி கணவனின் எந்த வேலையிலும் எந்த வேளையிலும் பங்கு கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் போது கணவனும் அவளுக்கு உதவுவதற்கு யாருடைய அங்கீகாரமும் தேவையில்லை. பின்னாளில் ரத்தம் சுண்டிப் போய் பழைய வாழ்க்கையின் பிளாஷ் பேக் ஒட்டங்களுடன் காலம் தள்ளும் காலத்தில் குற்ற உணர்வுடனான வாழ்வைத் தவிர்க்கலாம் அல்லவா?

16. சரியாக ஆசைப்படலாம்

பிறந்த நாள், திருமண நாள், தீபாவளி, புத்தாண்டு போன்ற பண்டிகை விசேஷ நாட்களில் நாம் எல்லோரும் தவறாமல் செய்கின்ற ஒரு காரியம்-

‘இனிமேல்’ என்று ஆரம்பித்து வெளிப்படையாகவோ மனதளவிலோ உறுதிமொழிகளும் சபதங்களும் மேற்கொள்ளுதல்.

இனிமேல் அதிகம் சாப்பிடுவதில்லை -

இனிமேல் தினமும் மூன்று கிலோ மீட்டர் ஜாகிங் போகணும் -

இனிமேல் டி.வி. பார்ப்பதைக் குறைக்கணும் -

இனிமேல் கோபமே படுவதில்லை -

இவற்றில் ஏதாவது எப்போதாவது நிறைவேறியது உண்டா?

ஒரு பள்ளியில் மரம் நடு விழாவிற்கு அமைச்சர் வருவதாக இருந்ததாம். அதற்கான ஏற்பாடுகள் குறித்து தலைமை ஆசிரியர் சக ஆசிரியர்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தாராம். “என் அறைக்கு நேர் எதிரே இருக்கும் இடத்தை பிரமாதமான முறையில் தயார் செய்யுங்கள். அந்த இடம் மிகவும் ராசியானது. நம் பள்ளிக்கு எந்த முக்கியஸ்தர் வந்தாலும் அந்த இடத்தில்தான் மரம் நடுவது வழக்கம்...”

நம் சபதங்களும் அந்த வகையில் தான் உள்ளன. ஒவ்வோர் ஆண்டும் புதுப்புது சபதங்கள் ஏற்க வேண்டிய அவசியம் இன்றி பழைய சபதங்களே நிறைவேறாமல்தானே உள்ளன?

இத்தனைக்கும் பெரும்பாலான சபதங்கள் மற்றவர்கள் துணையின்றி நாமே ஈடுபட்டுச் செய்ய வேண்டியவைகளாகவே உள்ளன. இருந்தும் நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. ஏன் இப்படி ஆகிறது? நாம் நமக்காக விரும்புகிற ஒரு காரியத்தை நாமே கூட செய்து கொள்ள முடியாமல் போகிறதென்றால் தவறு எந்த இடத்தில் நிகழ்கிறது என்று எப்போதாவது நாம் யோசித்ததுண்டா?

பலப்பல சந்தர்ப்பங்களில் நாம் நாமே இல்லையோ என்கிற விரக்தியும் தன்னிரக்கமும் ஏற்படும் அளவுக்கு நமக்குள் குழப்பம் வருகிறது. சில காரியங்களை நாம் செய்யக்கூடாது என்று ஒருபுறம் மனது சொல்லும். செய்வதில் பாதகம் ஏதும் இல்லை என்றும் தெரியும். செய்வோம். செய்த பிறகும் அது சரியா தவறா என்கிற உறுத்தல் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

இது ஏதோ பகவத்கீதையில் பகவான் விபூதி யோகத்தில் 'கருவியும் நானே கர்த்தாவும் நானே, காரியமும் நானே' என்று சொன்னதை விளக்க எழுதப்படும் ஆன்மிகக் கட்டுரை என்று எண்ணி இதைப் படிக்கவும் இதன்படி நடக்கவும் வயது ஐம்பதைத் தாண்டட்டும் என்று ஒதுக்க வேண்டாம். எதிர்காலத்தின் பெரும்பகுதி பாக்கி வைத்துள்ளவர்களுக்குப் பல விஷயங்களைக் கைகொள்ள வைக்கும் வழி இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாமே.

இரண்டு உதாரணங்கள் பார்க்கலாம்.

ஜவுளிக் கடைக்குச் செல்கிறோம். போனது ஒரு ஜாக்கெட் பீஸ் வாங்க. போன இடத்தில் கண்ணில் பட்ட

ஒரு சேலை பிரமாதமாக இருக்கிறது. நாம் நெடுநாட்களாக மனதில் கற்பனை செய்திருந்த சேலை அது. மனம் அதனைக் கட்டி அழகு பார்க்கும் ஆசையில் பறக்கிறது. கடைக்காரர் அதன் விலை இரண்டாயிரம் என்கிறார். பகி லென்கிறது. 'ஏய்! இரண்டாயிரம் கொடுத்து சேலை ரொம்ப அவசியமோ? அப்படி என்ன ஆசை வேண்டிக் கிடக்கு பொம்பளைக்கு' என்று ஓர் உள்குரல் கேட்கிறது. கூடவே அடுத்த மாதம் வரவிருக்கும் பிறந்தநாள் நினைவுக்கு வருகிறது. திருமணம் ஆன பிறகு வரும் மு்தல் பிறந்த நாள், மாதம் பதினையாயிரம் சம்பாதிக்கும் கணவர், 'எது வேண்டுமானாலும் என்னைக் கேட்காமலே வாங்கிக் கொள்' என்று அவர் அவ்வப்போது கொடுத்த பணமே ஐயாயிரத் துக்கு மேல் கையில் உள்ளது. மனதினுள் பட்டிமன்றம். சேலையை வாங்கிக் கொள்கிறோம்.

இந்தச் சம்பவத்தில் நமக்குள்...

- ❖ ஒரு பகுதி சேலைக்கு ஆசைப்பட்டது.
- ❖ ஒரு பகுதி கூடாது என்று தடுத்து இளவயது வறுமையை ஞாபகப்படுத்தியது.
- ❖ ஒரு பகுதி வாங்குவதன் சாதக பாதங்களை எடை போட்டு தீர்ப்புச் சொன்னது.

திருமணமாகி பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. கணவர் வெளியூர் சென்றிருக்கிறார். உள்ளூரில் நாம் முன்பொரு காலத்தில் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்த சினிமா ஒன்று வந்திருக்கிறது. நெருங்கிய தோழி நம்மை அழைக் கிறாள். மனதில் சிறு வயதில் இதே மாதிரி ஒரு தோழி யுடன் அப்பா ஊரில் இல்லாத போது படத்துக்குப் போனதற்காக அடி வாங்கிய நிகழ்ச்சி ஆழப் பதிந்திருக் கிறது. ஆனால் கணவர் இதைத் தவறாகக் கருத மாட்டார் என்று தெரியும். அவரே பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்.

பகல் பொழுதுகளில் வீட்டில் அடைந்து கிடக்காமல் நல்ல தோழியர் துணை கிடைத்தால் வெளியே போய் வா என்று. இருந்தும் தயக்கம். தோழியின் அழைப்பை மறுத்து விடுகிறோம்.

இந்த நிகழ்ச்சியிலும் நமக்குள்...

- ❖ ஒரு பகுதி படம் போக வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தது.
- ❖ ஒரு பகுதி சிறு வயது சம்பவத்தை ஞாபகப்படுத்தியது.
- ❖ ஒரு பகுதி கணவர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். ரிஸ்க் ஒன்றுமில்லை போகலாமே என்று தீர்ப்பு சொன்னது.

(இருந்தும் நாம் போகவில்லை என்பது வேறு விஷயம்.)

இந்த இரண்டு உதாரணங்களிலிருந்தும் ஒரு விஷயம் தெளிவாகிறது. நாம் என்பது ஒன்றல்ல. சில 'நாம்'களின் கூட்டே என்பது.

இந்த நூற்றாண்டின் பாதிக்கு மேல் உளவியல் துறையில் புதிதாக எழுந்த ஒரு கோட்பாடு Transactional Analysis என்பது. அந்தக் கோட்பாட்டின்படி மனிதர் ஒவ்வொரு வரும் மூன்று Ego State-களின் கூட்டுக் கலவையே. அந்த Ego State-களுக்கு Parent, Adult, Child என்று பெயர் கொடுத்தார் இந்தக் கோட்பாட்டின் தந்தையான டாக்டர் எரிக் பெர்னே.

இந்த வார்த்தைகள் பொதுவான அர்த்தங்களில் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்ற பெற்றோர், வயது வந்தோர், குழந்தை என்பவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட அர்த்தங்கள் கொண்டவை. எனவே இவற்றைத் தமிழ்ப்படுத்த முயலாமல் அப்படியே கொண்டு கட்டுரை தொடர்கிறது.

Parent என்பது சிறு வயதில் (குறிப்பாக பிறப்பிலிருந்து நான்கு ஆண்டுகள் வரையும் அதற்கு மேற்பட்ட வயதில் அதே போன்ற சந்தர்ப்பங்களிலும்) ஒன்றுமே தெரியாத நிலையில் பெற்றோர்களும் பெரியவர்களும் கட்டளையாகச் சொல்லி நாம் பதில் சொல்லாமல் ஏற்றுக்கொண்ட விஷயங்களின் தொகுப்பு எனலாம். பொய் சொல்லக் கூடாது. பல் துலக்காமல் காப்பி சாப்பிடக் கூடாது. பெரியவர்களை எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது. சட்டைப் போடாமல் வெளியே போகக் கூடாது. படுக்கையில் அழுக்குக் கால்களுடன் ஏறக் கூடாது என்பன போன்ற கட்டளைகள்.

இவற்றை நாம் பின்பற்றுகிறோமா என்பது வேறு விஷயம். இவற்றை மீறி தனிமையில் நாம் ஏதும் செய்தால் கூட உள்ளேயிருந்து ஒரு குரல் ஒலிக்கும் எச்சரிக்கையாக. நாம் மனசாட்சி என்கிறோமே கிட்டத்தட்ட அதே மாதிரி தான். இந்தப் பதிவுகள் அழிவதே இல்லை என்பதே இவை எந்த அளவுக்கு ஆழப் பதிந்தவை என்பதற்குச் சான்று. நாம் தப்பு செய்யும்போதோ சும்மா இருக்கும் போதோ உள்ளே யிருந்து யாரோ பேசிக்கொண்டே இருப்பது போன்ற உரையாடல்களின் ஓட்டம்தான் Parent.

வெளியிலிருந்து சொல்லப்படுபவைகள் அல்லது புரிந்து கொள்ளப்படுபவைகள் parent என்பது போல் உள்ளிருந்தே உணரப்படுபவை எல்லாமே Child ego state எனலாம். எல்லாவிதமான மரபியல் பதிவுகள், ஆசைகள், ஊக்கங்கள், உள்ளுணர்வுகள், சந்தோஷம், துக்கம், அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத் துடிப்பு இதெல்லாம் Child தான்.

Parent மற்றும் Child-ன் வாதப் பிரதிவாதங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவுகளைச் சொல்லும் நடுவர் அல்லது நீதிபதிதான் Adult. இது யோசிக்கிறது. காரணம் தேடுகிறது. முன்னறிவிக்கிறது. எப்படிச் செய்வது என்று தீர்மானிக்கிறது.

சுருங்க Parnet-ஐ கட்டளை என்றும் Child-ஐ உணர்வு என்றும் Adult-ஐ சிந்தனை என்றும் அடையாளம் காணலாம்.

இந்த மூன்று Ego Stateகளையும் சரிவரப் புரிந்து கொண்டால் நம்மை நாமே வென்றது மாதிரிதான்.

இப்போது முதலில் சொன்ன சேலை, சினிமா உதாரணங்களில் மூன்று மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டவை எந்த Ego Stateகள் என்று சொல்ல முடிகிறதா பாருங்கள். சொல்லிவிட்டால் பாதிக்கிணறு தாண்டிவிட்ட மாதிரிதான். (முதலாவது பகுதி Child, இரண்டாவது Parent, மூன்றாவது Adult.)

மனித உறவுகள், சிந்தனைகள் போன்றவற்றின் புரியாத பல புதிர்களின் விடைகள் இந்த Ego Stateகள் பற்றிய தெளிவில் உண்டு. Transactional Analysis என்கிற கடலில் ஒரு முத்து போன்றதுதான், 'நாம் செய்கின்ற உறுதிமொழிகளும் சபதங்களும் ஏன் நிறைவேறுவதில்லை?' என்கின்ற இக்கட்டுரையின் தொடக்க விஷயம்.

நாம் சபதம் மூலமாக நம்மிடம் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்படுத்த நினைப்பது நம் நோக்கமா அல்லது ஆசையா என்பதை முதலில் உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் நோக்கத்துக்கும் ஆசைக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. நோக்கம் என்பது கட்டளை அடிப்படை Parent சம்பந்தப்பட்டது. ஆசை என்பது உணர்வு அடிப்படை, Child சம்பந்தப்பட்டது.

பெரும்பாலான சமயங்களில் சபத உருவெடுப்பவை Parent நோக்கங்களே. சொன்னால் ஆச்சர்யமாக இருக்கும். இந்த Child இருக்கிறதே, மிகவும் விஷமமானது. Childன்

ஒப்புதலும் பங்கேற்பும் இல்லாத எந்தச் சபதமும் நிறைவேறாது. Child அது நிறைவேறாமல் பார்த்துக் கொள்ளும். சிந்தனைப் பகுதியான Adult உடன் கூட்டணி அமைத்துக் கொண்டு அப்பாவிடாக உபகேள்விகள் எழுப்பி சபதங்களையே குழப்பி தெளிவில்லாது ஆக்கிவிடும்.

கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட உதாரண சபதங்களைப் பார்க்கலாம்.

‘இனிமேல் அதிகம் சாப்பிடுவதில்லை’ - சரி. அதிகம் என்றால் எவ்வளவு? இப்போது சாப்பிடும் அளவு அதிகம் என்று யார் சொன்னது?

‘மூன்று கிலோ மீட்டர் ஜாகிங் போகணும்’ - சரி. மழைக்காலம் ஆரம்பமாகிவிட்டதே இப்போதுமா? ஏற்கெனவே சைனஸ் பிரச்னை உள்ளதே. உடம்பு தாங்குமா?

‘டி.வி. பார்ப்பதைக் குறைக்கவேண்டும்’ - சரி. பண்டிகை நாட்கள், சனி, ஞாயிறு சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளைக் கூடவா? அப்படி எவை எவற்றைத் தவிர்க்க உத்தேசம்?

‘கோபமே படுவதில்லை’ - சரி. நாம் செய்யாத தவறுக்கு கண்டிக்கப்படும் போதும், குழந்தை நாம் என்ன சொல்லியும் கேட்காமல் கண்ணாடி சாமான்களைப் போட்டு உடைக்கும் போதும் கூடவா?

Child இப்படி எல்லாம் கேள்வி எழுப்பினால் அப்புறம் உறுதியாவது சபதமாவது அது நிறைவேறுவதாவது?

எனவே இனிமேல் சபதம் எடுப்பதாக இருந்தால்...

அவசரப்படாதீர்கள். கொஞ்ச நாட்களாவது யோசனையிலேயே வைத்திருங்கள். அதனை காகிதத்திலோ டைரியிலோ எழுதி படித்துப் பாருங்கள். அதில் கட்டளைத்

தொனி உள்ளதா, ஆசை வடிவமாக உள்ளதா என்று பாருங்கள். கட்டளையாக இருந்தால் ஆசையாக மாற்ற முயற்சி செய்யுங்கள். (முதலில் சொன்ன சேலை, சினிமா விஷயத்தில் கூட Child ஆசைப்பட்ட விஷயம் மட்டுமே நடந்தது என்பது நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.)

தினமும் அதிகாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்திருப்பது என்றொரு சபதம் எடுக்கப் போவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

Parentஐக் கொஞ்சம் ஒதுங்கிக் கொள்ளச் சொல்லலாம். Child இடம் கலந்து கொள்ளலாம். சீக்கிரம் எழுந்திருப்பதால் ஏற்படுகின்ற நன்மைகளைப் பட்டியலிட்டுப் பார்க்கலாம். உலகின் பெரிய தலைவர்கள், சாதனையாளர்கள், கலைஞர்கள் எல்லோரும் அதிகாலை எழுபவர்களே. வைகறைப் பொழுது தெய்வீகம் நிறைந்தது. சாந்திமயமானது, நமக்கே நமக்கானது. டி.வி., உறவினர், வெளிச்சத்தம் என்று எந்தக் குறுக்கீடும் இல்லாதது. என்ன வெல்லாம் செய்யலாம்!

என்ன செய்யப் போகிறேன் அவருக்கு பத்து மணிக்குத் தான் ஆபீஸ். மகள் எட்டரைக்குத்தான் கல்லூரி கிளம்புகிறாள். ஆறரைக்கு எழுந்தால் கூடப் போதும். நான்கு மணியிலிருந்து என்ன செய்வது?

முன்பொரு காலத்தில் கவிதை படிப்பது, தியானம், உடற்பயிற்சி, பிராணயாமம், பூஜை முதலான விஷயங்களில் ஈடுபாடு இருந்து பிற்கால பரபரப்புகளால் நேரமின்மையால் விடுபட்டுப் போனது ஞாபகம் இல்லையா? அவற்றுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கலாமே! இவள் தினமும் நான்கு மணிக்கு எழுபவள் என்கிற விஷயம் குடும்பத்திலும் நண்பர்கள் மத்தியிலும் ஏற்படுத்தப் போகும் பொறாமைப் பெருமூச்சை நினைத்துப் பார்க்கலாம்!

இப்படி எல்லாம் ஆசைகளை எழுப்பினால் அந்தச் சபதத்துக்கு Child - Adult கூட்டணியின் ஒப்புதல் கிடைப்பதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்கப் போவதில்லை. Child ஆசைப்பட்ட விஷயம் நிறைவேறாமல் போவதும் இல்லை.

இவ்வளவு ஏன், நாம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த பாரதக் கதையையே எடுத்துக் கொள்வோம். சூதாட்ட சம்பவத்தின் முடிவில் அர்ச்சுனன் சபதம் போடுகிறான். 'துரியோதினாதி களை அழித்து கர்ணனைப் போரில் வென்று தர்மனை முடிசூட வைப்பேன்' என்று முழங்குகிறான்.

இது 'அண்ணன் தான் தெய்வம்! அவருக்கு எக்காலமும் உறுதுணையாய் இருக்க வேண்டும். கௌரவர் சூழ்ச்சிகளிலிருந்து தப்பி அவரை சக்கரவர்த்தி ஆக்க வேண்டும்' என்கிற Parent செய்தியின் உந்துதலால்தான். அவனுடைய Child Ego அப்போதைக்கு சும்மா இருந்தது. என்னுடைய ஒப்புதலின்றியா சபதம் போடுகிறாய்? பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று காத்திருந்தது. குருஷேத்திரத்தில் கௌரவர் படை முன்பு அர்ச்சுனன் நின்றபோது தன் கைவரிசையைக் காட்டியது. சிந்தனைப் பகுதியான Adult-ன் துணைகொண்டு உபகேள்விகள் எழுப்பத் தொடங்கியது.

"கண்ணா! நமக்கு அரசு கிடைத்து ஆகப் போவது என்ன? இன்பங்கள் எதற்கெனக் கொற்றத்தாராயினும் கௌரவர் நம் சுற்றத்தவர். அவர்களை வெல்வதால் நமக்குக் கிடைக்கும் லாபம் என்ன?" என்கிற கேள்வியோடு அமைந்த பகவத் கீதையின் அர்ஜுன விஷாத யோகத்தின் கடைசி இருபது சுலோகங்களும் இந்த Child Egoவின் விளையாட்டே.

கண்ணன் மட்டும் இல்லையென்றால் அர்ஜுன சபதமும் நம் புத்தாண்டு சபதங்கள் மாதிரிதான் நிறைவேறாமலே போயிருக்கும்.

கண்ணன் செய்ததைப் பாருங்கள். (நாம் முதலிலேயே சொல்லியிருக்கிறோம், சபதம் எடுப்பதாக இருந்தால் Parent Ego-வை ஒதுக்க வேண்டும்; Child உடன் கலந்து அந்த சபதம் நிறைவேற வேண்டிய அவசியம் விளக்கி அதற்கு ஆசை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று.)

கண்ணன் பேச ஆரம்பிக்கும்போது சொல்கின்ற முதல் வாக்கியம், 'இந்தச் சிக்கலில் இத்தகைய மனச்சோர்வை நீ எங்கிருந்து பெற்றாய்?'

இந்த அதட்டல் Parent Ego-வை ஒதுங்க வைக்கும் தந்திரம்.

தொடர்ந்து அர்ஜுனனின் சிந்தனையில் புதிய பார்வையை ஏற்றி போர் செய்ய வேண்டியது க்ஷத்திரியக் கடமை என்பதை நினைவூட்டி போர் செய்வதால் ஏற்படும் பிறவிப் பெருமைகளை, கடமை, ஞானம், பக்தி, மோக்ஷம் என்னும் பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கி போர் செய்யும் ஆசையை உண்டாக்குகிறான்.

மோக்ஷ சன்னியாச யோகத்தின் முடிவில் அர்ச்சுனன் 'ஐயம் தெளிந்தது, அச்சம் தவிர்த்தது, மோகம் அழிந்தது, மூன்றும் தெரிந்தது' என்று நிமிர்ந்து காண்டீபத்தைக் கையில் எடுத்ததும் சபதம் நிறைவேற்றியதும் அதன் பிறகு தான்.

நிறைவேற்ற முடிவது போன்ற சபதம் எடுக்கும் சூட்சுமம் இதுதான். இது தெளிந்தால் வாக்கு தவறி வழிந்து நிற்கும் கட்டங்களை வாழ்க்கையில் அகற்றிவிடலாம்.

சரி, இந்தப் பண்டிகைத் திருநாளில் என்ன சபதம் எடுக்கப் போவதாக உத்தேசம்?

17. சில உரையாடல்களை தவிர்க்கலாம்

Mistakes do not kill; but misery can என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். நாட்டின் தற்கொலை நிகழ்வுகளில் பெரும் பாலானவற்றின் பின்னணி, செய்த தவறுகளாய் இருக்காது. அவை சம்பந்தமான அர்த்தமற்ற, அதீத கற்பனைகளும் அவை விளைவிக்கும் துன்பங்களுமாகத்தான் இருக்கும்.

இதென்ன வாதம்? செத்துப் போனவன் என்ன நினைத்துச் செத்தான் என்று யாருக்குத் தெரியும்? என்று எண்ண வேண்டாம். (போதும் இந்த பொல்லாத வாழ்க்கை. தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணம் வாழ்வில் ஒருமுறையேனும் முகிழ்க்காத மனிதர்களே கிட்டத்தட்ட இல்லை.) அந்த எண்ணம் முகிழ்ந்த கணங்களை சற்றே அலசிப் பாருங்கள். அந்த எண்ணத்திற்கான காரணம் அந்த ஒரு தவறு மட்டுமே இருக்காது. அந்தத் தவறின் விளைவு என்ன ஆகுமோ என்கிற யோசனை விரித்த அந்த கணம் தான் மனதை அழுத்தியிருக்கும்.

நாம் தனித்து இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் உள்ளுக்குள் ஓர் உரையாடல் தொடங்கி விடுவதை உணர்ந்து இருக்கலாம். நமக்குள்ளே யாரோ இருவர் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

‘சேச்சே! அப்படி நான் பேசியிருக்கக் கூடாது. அவர் என்ன சொல்லிவிட்டார்? இப்பெல்லாம் பெண்களுக்குத் தான் உரிமைகளும் சலுகைகளும் ஜாஸ்தியா போச்சு!

லேடீஸ் பஸ், லேடீஸ் ட்ரெயின் இன்னும் நிறைய... நாம் அடங்கி ஒடுங்கி வீட்ல இருந்துட வேண்டியதுதான் என்று தமாஷாகத்தானே சொன்னார். நான் ஏன் அதற்கு அப்படி ஒரு பதில் சொன்னேன்?

“ரெண்டு பேரும் ஒன்றாய்த்தானே வேலைக்குப் போறோம், சம்பாதிக்கிறோம். என்னிக்காவது ஒரு நாள் காலையிலே காப்பி போட்டு எனக்குக் கொடுத்திருக்கீங்களா, இல்ல பெரிசா ஒத்தாசையா ஏதாவது செஞ்சுட்டீங்களா? நீங்கள்ளாம் பெண்ணுரிமையை பத்தி கிண்டலடிக்க முதல்ல தகுதியிருக்கான்னு பாத்துக்கங்க...” என்று அவ்வளவு சூடாக ஏன் பேசினேன்? பாவம் முகம் சுண்டிப் போய் ஒன்றுமே பேசாமல் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

“என்ன இருந்தாலும் உனக்கு வாய் கொஞ்சம் நீளம்தான்.”

“அதெல்லாம் இல்லை. நான் சொன்னதில் என்ன தப்பு? தப்பு என்றால் அவர் பதில் தந்திருப்பாரே.”

“அவர் பதில் சொல்லலை. ஆனால் நீ அத்தனை கடுமையா பேசணுமா? தகுதி, யோக்க்யதைன்னு அவரைக் குத்தினா மாதிரி பேசறது தப்புதானே? இவளிடம் பேசி என்ன பிரயோஜனம் என்றுகூட அவர் நினைத்திருக்கலாம்.”

“அப்படி எல்லாம் இருக்காது அவர் நல்லவர்.”

“முட்டாள்! அம்மா எத்தனை முறை சொல்லி யிருக்கா. நாம் சண்டை போடும் போது ஆம்பளை பதில் பேசிக்கிட்டிருக்கற வரைக்கும் தான் நமக்கு ஸேஃப்டி, அவங்க அமைதியா இருக்க ஆரம்பிச்சாங்கன்னா ஏதோ பெரும் பிரச்சனைக்கு அடிக்கல் நாட்டு விழான்னு தெரிஞ் சக்கோ என்று சொல்லுவாளே அந்த மாதிரி எதுவும் ஆகி விடுமோ.”

“இவர் அப்படிப்பட்ட ஆள் கிடையாதே.”

“நம்ப முடியாதுடி. ஆம்பளைங்க எல்லாரும் ஒரே இனம்தான்.”

“...”

என்றெல்லாம் மேலும் மேலும் தொடரும் உரையாடல்கள் நம் கட்டுப்பாடு மீறி வளர்பவை. ஒருமுறை தொடங்கி விட்டால் போய்க் கொண்டே இருக்கும். ஐயோ! போதும் நிறுத்து என்று அலறத் தோன்றும். ஆனால் நிற்காது.

இந்த வகை உள் உரையாடல்களின் தீவிரத் தன்மை ஒவ்வொருவரின் மனோ திடத்தைப் பொறுத்து வேறுபடும். ஆனால் உள் உரையாடல்களின் தீர்ப்பு அநேகமாக, ‘நீ செய்தது சரியில்லை’ என்றுதான் வரும். அந்த ‘சரியில்லை’ என்பதன் தீவிரத் தன்மை ‘இந்த முறை பரவாயில்லை. இனிமேல் இப்படிச் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்’ என்பதில் இருந்து, ‘எத்தனை முறை சொன்னாலும் நீ திருந்தப் போவதில்லை. மேலும் மேலும் தவறுகள் செய்து கொண்டே போகிறாய். நீ இருந்து தான் என்ன பயன்?’ என்கிற எல்லை வரை வேறுபடும். இவற்றின் விளைவும் குழப்பம், தலைவலி, தன்னம்பிக்கை குறைவு, அதற்கு மேல் ஹிஸ்டீரியா என்கிற வகை மனநோய், முற்றிய நிலையில் தற்கொலை என்று பலதரப்பட்டவையாக முடிகின்றன.

இந்த உள் உரையாடல்கள் மனதைப் பாதிக்கும் அளவு மிகத் தீவிரமாக இருப்பது பதினைந்து வயது முதல் முப்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளான முக்கிய இளமைப் பருவத்தில்தான் என்பது வேதனையான உண்மை.

உள் உரையாடல்கள் தூண்டப்படுவதற்கு முக்கிய காரணி ஒன்று உண்டு. நம் மீது நமக்கு மதிப்பே ஏற்பட்டு விடாதபடி சுற்றி உள்ளோரால் எப்போது பார்த்தாலும் மட்டம் தட்டப்படுவதுதான் அது.

புகுந்த வீட்டில் சிலர், சக மாணவர்களில் சிலர், அலுவலக மேலதிகாரி, பக்கத்து வீட்டுப் பெண், சில சமயங்களில் அப்பா, கணவர் போன்ற சிலரைப் பார்க்கும் போதும் அவர்களுடன் பேசும் போதும் ஒருவகையான சகஜமற்ற உணர்வை நம்மில் பலர் அனுபவித்திருக்கக் கூடும். அவர்கள் கெட்டவர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நல்லவர்களாக கஷ்ட நேரத்தில், உதவுபவர்களாகவே கூட இருப்பார்கள். இருந்தும் அவர்கள் பேசும் விதம் ஒருவித சஞ்சலமான, சலனம் மிகுந்த, அமைதி குறைந்த நிலையை நம்முள் தோற்று விக்கும். ஏதோ நம்மை விவரமே அறியாத பள்ளிக் குழந்தை போல பாவித்து அவர்கள் பேசுவதாகத் தோன்றும். இப்படிப்பட்டோரிடம் பேச்சு கேட்ட நாட்களில் தனிமைப் பட நேர்ந்தால் உள் உரையாடல் அன்று உச்சத்தில் இருக்கும்.

உறவுகள், நண்பர்கள், பழகியவர்களில் சிலர் ஆப்பிள் மாதிரி இருப்பார்கள் (அப்படியே சாப்பிடலாம்); சிலர் வாழைப்பழம் மாதிரி (தோலை உரித்து விட்டு சாப்பிட வேண்டும்); வேறு சிலரோ மாதுளை மாதிரி (தோலை சிறிது கடினத்துடன் உரிப்பதோடு முத்துக்களைத் தேடி சுவைக்க வேண்டும்); மற்றும் சிலர் பலாப்பழம் மாதிரி இருப்பார்கள் (தோல் உரிப்பது கடினம். சுவை எடுப்பதற்கு அதிக முயற்சி தேவை. இதற்குத் தயார் என்றால் அரிய சுவை பரிசாகக் கிடைக்கும்).

எப்போதுமே தம்மை ஓர் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருத்திக் கொண்டு நம்மை இளக்காரமாக நடத்துவது மாதிரி பேசுபவர்களின் உறவுகளை எல்லாம் நாம் அறுத்துக் கொண்டே போனால் நமக்கென்று யாருமே மிஞ்ச மாட்டார்கள். உண்மையில் பார்க்கப் போனால் இப்படிப்பட்டவர்களின் இந்த ஒரு சிறு குறையை தவிர்த்துப்

பார்த்தால் இவர்கள் அளவு நம்மிடம் பிரியமும் ஓட்டுதலும் காட்டுபவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

அதற்காக நாம் தருகின்ற விலை சற்று அதிகமாய் இருக்கிறதே என்று எண்ணி திகைக்க வேண்டாம். இவர்களுடைய உறுத்தல் உண்டாக்கும் அதிகார தோரணையான குத்தல் பேச்சுகளை எதிர்கொள்ள சில எளிய உபாயங்கள் உண்டு. நமது பதில் அவர்களுக்கு எதிர் குத்தலையோ, நாம் கேலி செய்கிறோம் என்கிற உணர்வையோ உண்டாக்கிவிடக் கூடாது என்பது முக்கியம். ஏனென்றால் நமது நோக்கம் அவர்களின் உறவு வேண்டும் என்பதோடு அவர்களுடைய பேச்சில் உறுத்தல் நம்மை அண்டாமல் பார்த்துக் கொள்வது அல்லவா?

1. அவர்கள் பேசி முடிக்கும் வரை காத்திருந்து கடைசியில் அப்பாவிதாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, “மன்னிக்கவும். நீங்கள் சொன்னது என் மரமண்டைக்குப் புரியவில்லை. எனக்குப் புரியும் வண்ணம் சொன்னால் நல்லது” என்று சொல்லிப் பாருங்கள்.
2. அவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் “அதானே! நீங்கள் சொல்றதுதான் சரி. எனக்குத்தான் இது தெரியாமல் போயிருச்சு” என்று ஸேம் சைடு கோல் அடித்துப் பாருங்கள். உதாரணமாக பரீட்சையில் ஃபெயிலாகி விட்டீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். “படிக்கிற காலத்தில ஒழுங்கா படிச்சிருக்கணும். ரிஸல்ட் இப்படித்தான் வரும்னு நான் எதிர் பார்த்தேன்” என்று சுற்றி நின்று சொல்வார்கள். அந்த கட்டத்திற்கு எந்த வகையிலும் உதவக் கூடிய உபதேசம் அல்ல இது என்றும் கேட்பவர்கள் மனம் புண்படுவது மட்டுமே மிச்சமாகும் என்றும் சொல்பவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்க முயல்வது ஃபெயிலானவரின் தன்னம்பிக்கையை இன்னும்தான்

குறைக்கும். “நீங்க சொல்றது ரொம்பச் சரி. நான் ஒழுங்காய்ப் படித்திருக்கணும்” என்று பதில் சொல்லிப் பாருங்கள். அந்த இடத்தின் சூழ்நிலையே மாறிவிடும்.

3. அவர்கள் பேச்சில் உள்ள எதாவது வார்த்தையைப் பிடித்துக் கொண்டு சம்பந்தமில்லாமல் பேசிப் பாருங்கள். “உனக்கு பிரேமா அளவு சாமர்த்தியம் போதாது. அவளாக இருந்தால் இவ்வளவு நேரம் பிரபஞ்சத்தையே தலை கீழாக்கியிருப்பாள்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவரிடம், “பிரேமாவுக்கு அடுத்த மாசம் தானே வளைகாப்பு?” என்று ஆரம்பித்து பேச்சைத் திருப்பிப் பாருங்கள். ‘முட்டாள்! நான் என்ன சொல்லிட்டிருக்கேன். நீ என்ன பதில் சொல்ற?’ என்று பேச்சு திசை திரும்பும். நமது நோக்கம் பேசுபவரின் பேச்சுக் கூர்மை நம்மை அண்டாமல் தடுப்பதுதானே ஒழிய அவர்களிடமிருந்து புத்திசாலி என்று சர்டிபிகேட் வாங்குவது அல்ல என்று ஞாபகம் வையுங்கள்.

4. நீங்கள் எங்கோ பேசிய பேச்சு சபையில் கிண்டலாக்கப்படுகிறது என்றால், “நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது என்பது இப்போது புரிகிறது. எப்படிப் பேசியிருக்க வேண்டும்?” என்று கேளுங்கள். கிண்டலடிப்பவர்களிடம் இந்தக் கேள்விக்கு பெரும்பாலும் பதில் இருக்காது.

5. இளக்காராமாய்ப் பேசுபவர்களை முகத்துக்கு நேரேயே “நீங்க சொல்ற ஒவ்வொரு பாயிண்டும் மார்வல்ஸ். நான் கடைப்பிடிக்கிறேனோ இல்லையோ நீங்க ஏன் இதை எல்லாம் புத்தகமாக எழுதி வெளியிடக்கூடாது. நிச்சயமாக சமுதாயத்துக்கு நலம் தரும்” என்று புகழ்ந்து பாருங்கள்.

மேற்சொன்ன உபாயங்கள் அதிகார தோரணைப் பேச்சாளர்களின் வாயை நிச்சயமாக அடைக்கும். காரணம் இப்படிப் பேசுபவர்களால் எதிராளி சீண்டப்படாமல் இருப்பதை சகிக்க இயலாது. எதிராளி பொங்கி எழ வேண்டும் என்கிற அவர்களுடைய முஸ்தீபுகள் பாழாவதோடு உங்களுடைய அப்பாவித்தனமான கேள்விகள் அவர்களுடைய சிந்தனையைத் தொடுவதாக அமைவதால் மேற்கொண்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் ஸ்தம்பித்து விடுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளால் நம் மனம் புண்படும் கணங்களை நாம் தவிர்க்க இயலும். மனம் புண்பட்டால் ஒழிய உள் உரையாடல்கள் தீவிர விஸ்வரூபம் எடுப்பதில்லை.

இவற்றையும் மீறி, நாம் செய்து விடுகிற சில தவறுகள் பற்றிய சுய ஆலோசனைகளாலும் உள் உரையாடல்கள் ஓடத் தொடங்கும் வாய்ப்புகள் உண்டு. தற்கொலை போன்ற தவறான க்ஷண நேர முயற்சிகள் வரை இட்டுச் செல்கின்ற இந்த உரையாடல்களை நாம் நினைத்த மாத்திரத்தில் நிறுத்திக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் திசை திருப்பிக் கொள்ள முடியாதா? நிச்சயம் முடியும்.

மிகமிக எளிதான கீழ்க்கண்ட வழிகளைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம். அனுபவபூர்வமாகவும் உளவியல் ஆராய்ச்சி பூர்வமாகவும் வெற்றி உறுதி செய்யப்பட்ட வழிகள் இவை.

1. உள் உரையாடல் மிகையாகி, கட்டுங்கடங்காது தொடர்ந்து உங்களை உறுத்தத் தொடங்கி உங்கள் மீதே வெறுப்பு உண்டாக்க ஆரம்பித்துவிடும் கணத்தில் நீங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாலோ நின்று கொண்டிருந்தாலோ படுத்துக் கொண்டிருந்தாலோ சட்டென்று அந்த நிலையில் இருந்து மாறி விடுங்கள். எழுந்து கை கால்களை உதறிவிட்டு சிறிய தோட்ட

வேலைகள் போன்ற உடலுக்கும் மனதுக்கும் சேர்ந்து இதம் தரும் வேலைகளைச் செய்யுங்கள். உள் உரையாடலின் சங்கிலி தொடர்விட்டுப் போகும்.

2. அடுத்த கணமே நிகழ்காலத்துக்குள் வந்துவிட முயற்சி செய்யுங்கள். எதிரே கண்ணில் தெரியும் பொருட்களின் பெயர்களை வாய்விட்டுச் சொல்லுங்கள். இது ஜன்னல், இது மேஜை, இது டி.வி. என்று சொல்வதற்குக் கூச்சமாக இருக்குமா? எப்படியும் உள் உரையாடலின் உறுத்தலின் போது நீங்கள் தனிமையில்தான் இருக்கப் போகிறீர்கள். எனவே கூச்சப்பட வேண்டிய அவசியம் இன்றி சொல்லிப் பாருங்களேன் நிகழ்காலத்துக்குள் வருகிறீர்களா இல்லையா என்று. நிகழ்காலத்தில் அழுந்தக் காலான்றி நிற்கும் யாருக்கும் நிலை தடுமாற்றம் கிடையாது. கவலைகளும் உள் உரையாடல்களும் முதல் வேலையாக நம்மை நிகழ்காலத்திலிருந்து துண்டித்து கடந்த காலத்தின் கசப்பான அனுபவங்களுக்கும் கோரக் கற்பனையில் உருவான எதிர்காலத்துக்கும் இட்டுச் செல்கின்றன. ஏனென்றால், அப்போதுதான் குழப்ப நிலைக்கு நம்மை ஆளாக்க இயலும். 'கடந்த காலம் என்பது இறந்துபோன ஒன்று. எதிர் காலம் என்பது இப்போதைக்கு இல்லாத ஒன்று. நிகழ்வு ஒன்றுதான் நிஜம். அனுபவி' என்று உமர் கய்யாம் சொன்னதை நாம் மறக்கும் போதுதான் புத்தி தடுமாற்றம்.
3. சிறு குழந்தையாய் இருந்தபோது எங்கே எந்தப் பிரச்னை என்றாலும் ஓடிப் போய் தாய் மடியில் விழுந்து அந்த கணத்தில் முழுக்க பாதுகாப்பாய் உணர்ந்து, பிரச்னைகள் மறந்த ஞாபகம் உள்ளதா? அந்த மாதிரி நீங்களே உங்களுக்காக சில இடங்களை இயற்கைத் தாயின் மடியாக வரித்துக் கொள்ளுங்கள்.

வீட்டின் ஏதாவது ஒரு மூலை, பால்கனியின் இடது ஓரம், தோட்டத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட மேடு, மாடிப் படியின் சதுரக்கல் என்று ஏதாவது ஒரு இடம். அங்கே போய் உட்கார்ந்து கொண்டால் போதும் என் எல்லாக் குழப்பமும் நிவர்த்தியாகி விடும் என்று நீங்களாகவே நினைத்துக் கொள்வது போக அவ்வப் போது நண்பர்களிடமும் அதையே சொல்லுங்கள். கொஞ்ச நாட்களில் அந்த இடத்தின் மகிமை கூடுவதை நீங்களே உணர முடியும்.

4. வியர்க்க விறுவிறுக்க களைப்பு தரும் விதமாக வேலையோ உடற்பயிற்சியோ செய்து பாருங்கள்.
5. மனதுக்கு மிகவும் பிடித்த யாருடனாவது பேசுங்கள். அதற்குத் தகுந்த மாதிரி பக்கத்து போர்ஷனிலோ மாடியிலோ, யாரையாவது பழகி வையுங்கள். சோம்பல் இல்லாதவர்கள் உடனடியாக எழுந்து கடிதம் எழுத உட்காரலாம்.
6. எழுந்து போய் ஜன்னலுக்கு வெளியே பாருங்கள். கண்ணில் படுகிற எந்தப் பொருளும் ஏதாவது பழைய இனிய அனுபவங்களைத் தூண்டலாம். நடந்துபோகும் பெரியவரின் வழக்கைத் தலை உங்கள் பெரியப்பாவையும் அவர் உங்களைப் புகழ்ந்த சந்தர்ப்பங்களையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரலாம். ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நாய் சிறு வயதில் உங்களை நாய் துரத்தி கீழே விழுந்து காயம்பட்டு பள்ளிக்கு லீவு போட்டு அரைப் பரீட்சை எழுதாமல் தப்பித்த நாட்களை ஞாபகப்படுத்தலாம்.
7. கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் கடவுளுடன் பேச ஆரம்பியுங்கள். வேண்டுதல், பாடல்கள் என்று எத்தனை வழிகள் இல்லை!

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உள் உரையாடலின் முடிவில் நீங்கள் உங்களாலேயே குற்றம் சாட்டப்பட்டு உறுத்தல் தாங்காமல் போகும் போது ஒன்றே ஒன்று எண்ணிப் பாருங்கள் (இதனைப் படிப்பவருக்கு சராசரியாக முப்பது வயது என்று வைத்துக் கொண்டால்) நீங்கள் பிறந்து இந்த உலகில் வாழ்ந்த பதினோராயிரத்துச் சில்லறை நாட்களை ஆஃப்டர் ஆல் ஒர் அரைமணி நேரம் அர்த்த மற்றதாக ஆக்குவதா? அதற்கு நீங்கள் பலியாவதா? கேலிக்கிடமான செயலாக இது தோன்றவில்லையா?

18. ஆரோக்கியமாக இருக்கலாம்

ஆண்கள் ஒன்றுகூடிப் பேசும் போதெல்லாம் பெரும்பாலும் அவர்களுடைய தொழில், ஆபீஸர், உடன் வேலை பார்க்கும் பெண்கள் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். தங்களுக்குப் பிடித்த கலை இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். சினிமா பற்றிப் பேசுகிறார்கள். எதைப் பற்றிப் பேசினாலும் தங்களுடைய இயலாமை பற்றிப் பேசுவதைத் தவிர்க்கிறார்கள். தங்கள் உடல்நலக் குறைவுகள் உபாதைகள் பற்றி அடுத்தவரிடம் கூடுமானவரை கலந்து கொள்வதில்லை. கேள்விப்பட்டவர் யாரும் கேட்டால் கூட 'அதெல்லாம் இல்லையே யார் சொன்னது?' என்று மழுப்புக்கிறார்கள்.

ஆனால் பெண்களின் சந்திப்பின் போதெல்லாம் ஒவ்வொருவருடைய உடல்நலம்தான் பிரதான விஷயமாகப் பேசப்படுகிறது. அந்தப் பேச்சுக்களில் அடுத்தவருடைய உடல்நலம் குறித்த அக்கறையை விடவும் தன்னுடைய உடல்நலக் குறைவு சபைக்குத் தெரியவேண்டும் என்கிற ஆர்வம் மேலோங்கி நிற்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக மேல்நடுத்தர வர்க்கத்து பெண்களுக்கு நோயே இல்லையென்றால் அவர்களுடைய ஸ்டேட்டஸுக்கு இழுக்கு என்று கூட நகைச்சுவையாகச் சொல்வார்கள். இரத்த அழுத்தமோ, ஷுகரோ, சைனஸோ ஒன்றுமில்லாவிட்டால் மைக்ரேன் தலைவலியாவது இருந்தாக வேண்டும். டாக்டரிடம் போய் அவர் பல்வேறு சோதனைகளுக்குப் பிறகு உங்களுக்கு ஒன்றுமே இல்லையென்று சொன்னால் பெண்கள் மூட்

அவுட் ஆகி விடுகிறார்கள் என்பது டாக்டர்கள் பலரும் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மை.

ஏன் இவ்வாறு என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

பசியைக் கடந்த பிறகு கவன ஈர்ப்பு என்பதுதான் குழந்தையின் முதல் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள். இன்னும் சொல்லப் போனால் குழந்தை பசிக்காக அழுவதைவிட தாயின் அல்லது மற்றவர்களின் கவனத்தைத் தன்பால் இழுத்துப் பிடிக்க அழுவதுதான் அதிகம். அதில் தொடங்கி மற்றவர்களைவிட வித்தியாசமாக இருக்க முயற்சித்தல், அழகாய் எழுதுதல், பாடுதல், ஆடுதல், வேகமாய் ஓடுதல், படிப்பில் முதல் மதிப்பெண் எடுத்தல், அதிக முடி வளர்த்தல், புதுமாதிரியான உடை அணிதல் என்று முயற்சித்து ஒன்றும் சரிப்படவில்லையென்றால் ஒரே நேரத்தில் நூறு சிகரெட்டை வாயில் வைத்துப் புகைத்தல், பாம்பை விழுங்குதல் மலையிலிருந்து குதித்தல் என்று ஏதாவது செய்வது எல்லாமே அடுத்தவர் கவனத்தைத் தன்பால் இழுத்து 'நானும் இருக்கிறேன், என்னையும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்கிற தவிப்பினால்தான்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் நடுத்தர வயது தாண்டிய பிறகு தன்னை அலங்காரப்படுத்திக் கொள்வதில் தயக்கம் வந்துவிடுகிறது. சுற்றி உள்ளவர்கள் கமெண்ட் அடிப்பார்களோ பிள்ளைகளும் கணவரும் கேலி செய்வார்களோ என்கிற கவலை வந்துவிடுகிறது. சமூகத்தில் இன்னமும் ஹவுஸ் ஒய்ஃப் என்று சொல்லப்படும் வீட்டில் இருக்கும் பெண்களில் பெரும்பாலோருக்கு எழுத்து, இலக்கியம், நடனம், பாட்டு போன்ற விஷயங்களில் தம் தனித்திறமை காட்ட அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை.

முன்பெல்லாம் வெளி உலகம் பற்றி நிறையத் தெரியாதிருந்த நிலை மாறி இப்போது தொலைக்காட்சி மூலம் அதிக

மான விஷயங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்குத் தெரியவந்த பின், பிஸியாகிவிட்ட கணவன் மற்றும் தனக்குக் கொஞ்சமும் தெரியாத புதிய விஷயங்களைப் படிக்கும் குழந்தைகளின் மத்தியில் தன்னுடைய தன்மை, இருப்பு எதுவுமே உணரப்படாமல் போய்விடுமோ என்கிற பயமே அவர்களுக்குப் புதுப்புது பெயர் அறியாத வியாதிகளைத் தரத் தொடங்குகிறது.

மனம் சம்பந்தப்பட்ட உடல் உபாதைகள் என்று சொல்லப்படும் Psychosomatic diseases ஆண்களைவிடப் பெண்களுக்கே அதிகம் வருகின்றன. சம்பந்தமில்லாத காரணங்களும் சம்பந்தமில்லாத அறிகுறிகளும் சம்பந்தமில்லாத விளைவுகளும் இந்த நோய்களின் இலக்கணங்கள். இவை பெண்களுக்கே அதிகம் வருவதற்கு மேற்சொன்ன காரணங்கள் ஒருபுறமிருக்க, கௌரவமான முறையில் யாருடைய கேலிக்கும் ஆளாகாத வகையில் அடுத்தவருடைய கவனம் ஈர்ப்பதற்கு ஒரே வழி நோயாளி ஆகி விடுவதுதான் என்கிற எண்ணம் அவர்களையும் அறியாமல் அவர்களின் ஆழ்மனதில் திட்டமிட்ட நிகழ்வு (புரோகிராம்) ஆகி விட்டது.

“என்னதுன்னே தெரியலைங்க, ஏகப்பட்ட டாக்டர்கள் கட்ட காண்பிச்சாச்சு. யாருக்கும் பிடிபட மாட்டேங்குது” என்று புலம்பலாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெண்ணின் ஆழ்மனம் எவ்வளவு கர்வமாக உணரும் என்பது அவர்களுக்கே தெரிய வாய்ப்பில்லை.

இவ்வாறு பெண்கள் வலிய நோய் வாய்ப்படுவதற்கு வெறும் கவன ஈர்ப்பு நோக்கம் மட்டுமல்ல காரணம். இவர்களாகவே ஏற்படுத்திக் கொள்கிற இன்னொரு பிரச்சனையும் உள்ளது.

திருமணமான புதிதில் பெண் கணவனை சமையலறைப் பக்கமே வரவிடுவதில்லை. காலையில் காப்பி அவனுடைய

படுக்கைக்கே போவதும், காப்பி குடித்த தம்ளரைக் கூட அவன் அங்கேயே வைப்பதும், கணவன் தன் உடமைகளைக் கண்ட இடத்திலும் போடுவதை மனைவி தேடித் தேடி ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பதும், கணவனுக்கு 'சீனிக்கும் உப்புக்கும் கூட வித்தியாசம் கண்டு போட்டுக் கொள்ளத் தெரியாது' என்பதைப் பெருமையாக நிலைநிறுத்தும் போக்கும் வாழ்க்கையின் ஆரோக்கியமான போக்கே அல்ல. ஆனால் படிப்பு அந்தஸ்து வித்தியாசமின்றி பெரும்பாலான பெண்கள் இப்போக்கினை வளர்க்கிறார்கள்.

இது ஆரம்ப காலங்களில் பெண்ணுக்கு மிகவும் போதை தரும் விஷயமாக இருக்கும். 'ஒரு நிமிஷம் நான் இல்லைன்னா வீடு தலைகீழ்தான். அவருக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது' என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை இருக்கும். ஆனால் இம்மாதிரியான ஆரம்பக் காலங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராக தவிர்க்க இயலாதவராக ஆகிக் கொள்கிற செயல் தற்கொலைக்குச் சம்மானது என்று புரிய வருகிற போது அதிலிருந்து மீளுவதற்கான காலம் கூடக் கடந்து விட்டிருக்கும்.

திருமணமாகிக் கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின் தங்கையின் அல்லது தம்பியின் திருமண ஏற்பாடுகளுக்காகத் தாய் வீடு போவதற்கான தேவை ஏற்படும் போது, "நீ போய் விட்டால் நான் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வேன்? சரி பரவாயில்லை- ஓட்டலில் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று போலிப் பெருந்தன்மை காட்டி கணவன் அனுப்பி வைத்தாலும் அவர் பாவம், அவர் பாவம் என்கிற குற்ற உணர்வின் உறுத்தலுடனேயே போன இடத்தில் இருக்க முடிகிற நிலையும்,

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு இந்த மாதிரியான சூழ்நிலையில், "என்ன கிளம்பியாச்சா? கிண்டலா? உனக்குக்

கொஞ்சமாவது பொறுப்புணர்வு, ஆம்பளையும் பிள்ளைகளும் கஷ்டப்படுமே என்கிற அக்கறை இருந்தால் நான் போகட்டுமா என்று கேட்கத் தோன்றியிருக்குமா?" என்கிற பாணியில் பாதில் வருவதும்,

இன்னும் அதிக வருடங்கள் கடந்திருந்தால் நிஜமாகவே உடலோ மனமோ சரியில்லாமல் இருந்து சமைக்க முடியவில்லை; இன்று மட்டும் ஓட்டலில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தால் கூட, “ஓட்டல் சாப்பாடே ஒத்துக்க மாட்டேங்குது. நீ பார்த்து ஒரு ரசம் பருப்புத் துவையல் அப்பளம்னு சிம்பிளா செஞ்சா கூடப் போதும். முடியலைன்னா விட்டுடு. வெறும் தண்ணி குடிச்சிட்டுப் படுத்துக்கறேன். ஒருவேளை சாப்பிடலைன்னா செத்தா போயிடுவேன்” என்று அமைதியான குரலில் எமோஷனல் பிளாக் மெயில் செய்யப்படும் கட்டங்களும் எப்படி உருவாகின்றன? ஆரம்பக் காலங்களில் பெண்களே ஏற்படுத்திக் கொள்கிற பிரச்சனைதானே காரணம்?

ஆனால் இவற்றின் பின் விளைவுகள் என்னவாக வெடிக்கின்றன என்று குடும்பத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்கள் உணர்கிறார்களா, தெரியவில்லை. புண்பட்டுப் புண்பட்டுப் புரையோடிப் போகின்ற பெண் மனத்தில் தனக்கு நிஜமாகவே நோவு வந்தால்தான் விடுதலை என்கிற ஏக்கம் வந்து விடுகிறது. பல்வேறு சமயங்களில் நிஜமாகவே தன் உடல்நலக் குறைவுகளை அவள் வெளிக்காட்டுவதில்லை. நோய்களை முற்ற விடுவதற்குத் தயாராகிறாள். “நான் போனாத்தான் தெரியும் உங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு சீரழிவுன்னு” என்று நாற்பது வயதுக்கு மேல் புலம்பாத பெண்கள் மிகவும் அரிது.

அந்தப் புலம்பலை வீடுகளில் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டு சிரித்து கேலி செய்து மழுப்புகிறார்கள். மிகப் பெரிய தவறாகும் இந்தச் செயல். அந்த வாக்கியத்தின்

பின்னணியில் உள்ள நிஜமான வலியை எல்லோரும் உணர வேண்டும். ஏனென்றால் பெண்மை யாரையும் தவிக்க விட்டுப் பார்க்கின்ற இயல்புடையதல்ல. நான் துன்பமேற்க நேர்ந்தாலும் மற்றவர் நன்றாயிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பெண்மையின் மைய நாடி.

நிஸ்ஸாம் எஸ்கியல் என்பவருடைய கவிதை ஒன்று உண்டு:

“என் தாயைத் தேள் கொட்டிய அந்த இரவு
எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.
அன்னை துடித்தாள். தந்தை, பச்சிலை
மூலிகை பவுடர் யாவும் தேய்த்தார்
வெண்மெழுகை வைத்துத் தீக்குச்சியால்
கொளுத்தினார்
இருபது மணி நேரம் கழித்துத்தான்
கடுப்பு குறைந்தது
‘நல்லவேளை தேள் என் குழந்தைகளைக்
கொட்டாமல் என்னைக் கொட்டியதே
என்று மட்டும் சொன்னாள் என் தாய்.”

இப்படிப்பட்ட புடம் போட்ட தங்க இயல்புள்ள பெண்ணுக்குள் வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போகின்ற சலிப்பும் அலுப்பும் ஏற்பட விடுவது குடும்பத்தின் மற்ற அங்கத்தினர்களின் பொறுப்பின்மைக்குச் சான்று. வயிற்றுப் பசி, உடற்பசி போலவே மனப்பசியும் (Recognition hunger) முக்கியமான ஒன்று என்பதை யாவரும் உணர வேண்டும். ‘அம்மா இன்னிக்கு நீ அழகா இருக்கே,’ ‘உன் சாப்பாடு ரொம்பப் பிரமாதம்,’ ‘அம்மா உன் ஆசீர்வாதம் நான் இந்த டெஸ்ட்ல பாஸ் பண்ணிட்டேன்’ என்பது போன்ற சின்னச் சின்ன வார்த்தைகள் அன்போடு சொல்லப்பட்டால் வீட்டின் பெண்களுக்கு விண்ணுலகமே கிடைத்துவிட்ட

சந்தோஷம் கிடைக்கிறது. அதுகூட மறுக்கப்படுவது கொடுமை அல்லவா?

மற்றவர்களின் அலட்சியப் போக்கு ஒருபுறமிருக்க பெண்களும் ஒரு விஷயத்தை உணர வேண்டும். உயிரியலிலிருந்து சங்கப் பாடல்கள் வரையில் எல்லாவற்றிலும் சான்று இருக்கிறது, பெண்ணுக்காக ஆணினம் தாங்கத் தயாராகவே இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்கு.

துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிறு.

(கொஞ்சமாய் இருக்கும் நீரினை முதலில் பெண் யானையைக் குடிக்க விட்டு அப்புறம் தான் குடிக்கிறதாம் ஆண் யானை)

இன்னிழல் இன்மையால் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்த தளிக்கும் கலை.

(வெயிலில் வாடும் பெண்மானைத் தன் நிழலில் நிற்க வைக்கிறதாம் ஆண் மான்.)

இப்படி மற்ற உயிரினங்கள் இருக்க மனித இனத்தில் மட்டும் ஆண் இனம் அரக்க இனமாய் இருக்க வாய்ப்பில்லை அல்லவா? பெண் தன் தேவைகளையும், இயலாமைகளையும் சரிவர வெளிப்படுத்தாது புழுங்குவதும், தன்னைப் பற்றிய பொய்யான இமேஜை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பிறகு அதனை மாற்றிக் கொள்ளத் தயங்குவதும், அவற்றையெல்லாம் ஆண் புரிந்து கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பின் நியாயம் ஒருபுறம் இருக்க இந்தக் கண்ணா மூச்சி விளையாட்டில் மனித ஆரோக்கியமும் குடும்ப ஆரோக்கியமும் பலியாக விடுவது தவறல்லவா?

இன்றும் மிகச் சில குடும்பங்கள் தவிர பலவற்றில் ஆண் சமையல் செய்வதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத

வர்கள் இருக்கிறார்கள். என்னைக் கேட்டால் வேலைக்குப் போகும் பெண் சமையல் தெரியாத ஆணை மணப்ப தென்பது அவர்களுடைய சந்தோஷத்தின் வாழ்நாளையோ அல்லது அந்தப் பெண்ணின் வாழ்நாளையோ குறைக்கின்ற கொடிய விஷயம் என்பதில் ஐயமில்லை.

குழந்தைக்கு வலிக்கும் என்பதற்காக தடுப்பூசிகள் போடாதிருப்பதற்கும் பிள்ளைகள் படிக்கக் கஷ்டப்படுமே என்பதற்காக பள்ளிக்கே அனுப்பாமல் இருப்பதற்கும் ஒப்பான செயல் கணவனையோ ஆண் பிள்ளைகளையோ சமையலறைப் பக்கம் வரவிடாமல் தடுப்பது. அதற்குப் பெயர் அன்பு அல்ல. அவர்களுடைய எதிர்காலத்தை ஓரளவு இருளில் வைக்க நினைக்கும் சதி போன்றது இச்செயல்.

இவ்வளவு ஏன், விதவை மறுமணத்தைப் பற்றி அக்கறையுடன் சிந்திக்காத சமூகம், மனைவி இறந்த மறு மாதமே ஆணுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் செய்து வைப்பது பற்றிப் பேசுகிறது என்று ஒட்டுமொத்தமாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறதே அதற்கு அடித்தளம் போடுவதே பெண்களுடைய இந்தச் செயல்தான். ஆண் மறுமணத் திற்குச் சம்மதிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாவது பெரும் பாலும் உணவுத் தேவைகளுக்காகவும், குடும்ப நிர்வாகம் மற்றும் குழந்தை வளர்ப்புக்காகவும்தான். காரணம் அவனுக்குத் தாய் என்கிற பெண்ணும் சரி, மனைவி என்கின்ற பெண்ணும் சரி இந்த மூன்று விஷயங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்ததே இல்லை.

ஒரு காலகட்டம் வரை வீட்டை விட்டு பெண் வெளியே போகக் கூடாது. நான்தான் சம்பாதிப்பேன் வெளி வேலை சகலமும் நான்தான் செய்வேன் என்று கொண்டிருந்த நிலையைப் படிப்படியாக மாற்றிக் கொண்டு எனக்கு

ஏதாவது ஒன்றாகி விட்டால் நீயும் தெரிந்து கொள் என்று அக்கறை காட்டுவது போல் மார்க்கெட்டில் தொடங்கி ரேஷன் கடை, எலக்ட்ரிக் பில், பாங்க், பிள்ளைகளின் பள்ளித் தொடர்புகள் என்று பெண்ணைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்க வில்லையா ஆண்?

ஆணுக்குச் சமமாக நாங்களும் எல்லாம் செய்ய முடியும் என்று கொடிகட்டும் முன் முதலில் பெண்ணுக்குச் சமமாக ஆணையும் குடும்பஸ்தனாக்கிக் கொள்ளுங்கள். அது இருவருடைய ஆரோக்கியத்துக்கும் நல்லதல்லவா!

19. தியாக வாழ்வைத் தவிர்க்கலாம்

இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன் நமது தமிழ்நாட்டில் முதியோர் இல்லம், முதியோர் காப்பகம் முதலான விஷயங்கள் அகராதிகளிலாவது இடம் பெற்றிருக்குமா? திடீரென்று இடைக்காலத்தில் இவை தோன்ற ஆரம்பித்தது மேனாட்டுக் கலாசாரத்தின் பாதிப்பினால் மட்டும் தானா? மேலைநாடுகளின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கெட்டு வரும் இளைய தலைமுறைதான் இரக்கம் இன்றி முதியவர்களை ஒதுக்கி வைக்க ஆரம்பித்து விட்டதா?

முதியோர் இல்லங்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் பொருமலுடன்தான் இருக்கிறார்கள். வயதான காலத்திற்கே உரிய பிளாஷ்பேக் சிந்தனைகளில் தாங்கள் செய்த தியாகங்கள், பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்க்கப் பட்ட கஷ்டங்கள், சந்தித்த போராட்டங்கள், ஏற்பட்ட காயங்களின் வடுக்கள் ஆகியவற்றை வருடி விட்டபடி கண்ணீர் விடவும் கஷ்டப்பட்டு- எங்கே வயிறெரிந்து ஏதும் சொன்னால் அது நன்றாக இருக்கும் பிள்ளைகளைப் பாதித்து விடுமோ என்கிற தவிப்போடும் புழுக்கத்தோடும் பரிதாப வாழ்வில் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அவர்களுடைய இந்த நிலைக்கு அவர்களும் தான் ஒருவகையில் காரணம் என்பது ஒரு கசப்பான உண்மை. எப்படி? நாமும் கொஞ்சம் 'ஃப்ளாஷ்பேக்' போவோம் -

குழந்தைப் பருவத்தில் பிள்ளைகளுக்குப் பெரியவர்கள் தான் பல செய்திகளை, வாழ்க்கைப் பாடங்களாக சொல்லித் தருகிறார்கள். அதில் தலையாயது, 'நாங்கள் எப்படிப் போனால் என்ன, நீ நல்லா இருந்தா அதுவே எங்களுக்கு சந்தோஷம்ப்பா?' என்று அதன் புத்தியில் ஒரு பொய்யான எண்ணத்தை விதைக்கிறார்கள். இங்கேதான் ஆரம்பிக்கிறது பிரச்னை.

நிறைய வீடுகளில் பார்க்கலாம். பண்டிகை, நாள் கிழமை என்றால் அதிக வசதியில்லை என்கிற பட்சத்தில் குழந்தைக்கு மட்டும் புத்தாடை எடுத்துத் தந்து விட்டு தான் பழையதை உடுத்திக் கொள்கிறார்கள். "முதல்ல துணி எடுக்கலாம்னுதான் இருந்தேன். அடுத்த மாசம் பையன் பிறந்த நாள் வருது. அவனுக்கு சைக்கிள் வாங்கித் தரலாம்னு பார்க்கறேன். இத்தனை வயசுக்கப்புறம் நமக் கென்ன புதுத்துணி கேக்குது. அவளும் சரின்னுட்டா..." என்கிறார்கள் முப்பதுகளில் இருக்கும் இளம்தம்பதியர்கூட.

"நேத்து டி.வி. பார்த்தீங்களா? டிஸ்கவரி சேனல்ல அருமையான ஒரு நிகழ்ச்சி...."

"இல்லை சார். பையனுக்கு ஸ்கூல் திறந்தாச்சு. அவன் படிப்பு கெடக்கூடாதுன்னு நாங்க கேபிள் கனெக்ஷனை எடுக்கலை."

"அதுக்காக கேபிள் கனெக்ஷனை மறுப்பானேன்! பகல்ல அவன் ஸ்கூலுக்குப் போன பிறகு வீட்ல பார்க்கலாம் அல்லவா? பொம்பளைங்களுக்குப் பொழுது போக, பொது விஷயங்கள் அறிந்து கொள்ள வேற பெரிய மீடியாவே இல்லையே..."

"அதென்னவோ சார். பையனே பார்க்க முடியாத டி.வி. நமக்கெதுக்குன்னு எங்க ரெண்டு பேருக்குமே ஒரு எண்ணம்."

பையனுக்கு உடல்நலமில்லாமல் போனால் வீடு முழுக்க பத்தியச் சாப்பாடு. பையனுக்கு பரீட்சை காலம் என்றால் விருந்தினர்களுக்கே கூட கதவடைப்பு. நாற்பது வருட மியூசிக் சிஸ்ட ஆவலை விட பதினெட்டு வயசுப் பையனின் மோட்டார் சைக்கிள் விருப்பத்துக்கு அதிக முக்கியத்தும். உடல்நலம் கெட்டாலும் பரவாயில்லை. வேலைக்காரி வேண்டாம். அவளுக்குத் தருகின்ற முன்னூறு ரூபாய்க்கு பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது வாங்கித் தரலாம்.

நீங்கள் நீங்களாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டு தியாகம் என்ற பெயரில் செய்கின்ற இந்தச் செய்கைகளையெல்லாம் குழந்தைகள் எப்படி உணர முடியும்?

பழைய தலைமுறைகளில் வாழ்க்கை முறை இப்படி இல்லை. பெரியவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. மொத்தக் குடும்பமும் பெரியவர்களை மையமாக்கிச் சுற்றி வந்தது. இருப்பது ஒன்றுதான் என்கிற பட்சத்தில் அது பெரியவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. பெரியவர்கள் முன்பு நின்றுதான் பேச வேண்டும். உரத்த குரலில் பேசக் கூடாது. நமது கருத்தைத் தெரிவிக்க மட்டுமே உரிமை, இறுதி முடிவு எடுக்கும் அதிகாரம் பெரியவர்களிடம்தான் என்பது போன்ற எழுதாத சட்டங்கள் இருந்தன. இதனால் பெரியவர்களின் மீது மதிப்பு, பிரமிப்பு, மரியாதை, விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை அனைத்தும் சிறியவர்களிடம் வளர்க்கப்பட்டது.

இந்த நிலை எப்போது எதனால் மாறி, மரியாதை என்பது திரைப்படங்களின் டைட்டிலில் மட்டுமே இடம் பெறும் வார்த்தையாக ஆகிப் போனது என்பது பெரும் புதிர்.

பிடிவாதமான மரியாதை நிமித்த நடவடிக்கைகள் ஒழுக்கம் என்கிற கொடி வளர கொழுகொம்பாக இருந்தன

என்பது மறுக்க இயலாத உண்மை. 'இதிலென்ன இருக்கிறது மரியாதை எல்லாம் மனசளவில் இருந்தால் போதும்' என்கிற பேச்சோடு மாமனார் எதிரில் மருமகள் கால் மேல் கால் போட்டு உட்கார ஆரம்பித்தது ஒழுக்கத்தை, உண்மையான நாகரிகத்தை அழிக்க ஆரம்பித்த வைரஸ் கிருமி என்றால் அது மிகையில்லை.

அங்கு அசைவுகளின் மொழி (Body language) என்பது மனவியல் துறையின் புதிய அத்தியாயம். நமது அங்க அசைவுகள் (Body Movements), புறத்தோற்ற நிலை (Posture) எல்லாம் நமது அப்போதைய மனநிலையின் வெளிப்பாடு தானாம். இன்டர்வ்யூ போனால் நாற்காலி நுனியில் அமர்வதும், மனம் லேசாகிச் சிரிக்கும் போது கைகளிரண்டும் நம்மையறியாமல் விரிவதும் பொய் சொல்லும் போது நம் கை லேசாக முகம் துடைப்பது போல் வாயைப் பொத்த முயல்வதும் அனிச்சையாய் நிகழ்பவை அல்ல. மேனாடுகளில் பெரிய பெரிய தொழில் முதலைகள் பார்ட்டி என்ற பெயரில் கூடும்போது இந்த Body Language பார்த்து எதிராளியை அளந்து சொல்வதற்கென்றே நிபுணர்களை ஏஜெண்டுகளாக அமர்த்துகிறார்கள். மரியாதை மனதளவில் நிஜமாகவே இருக்கும் பட்சத்தில் பெரியவர்களை உதாசினப்படுத்துவது போன்ற செயல்களை நாம் செய்ய முடியாது என்பதுதான் உண்மை. என்னதான் முயன்றாலும் கடவுள் படத்துக்கு முன் நேராகக் கால்களை நீட்டியபடி உட்கார்ந்து சஷ்டி கவசம் படிக்க முடியுமா?

இதையெல்லாம் செளகரியமாக மறந்துவிட்டு பெரியவர்களை மதிக்கத் தேவையில்லை போலும் என்கிற பாலபாடத்தை அடுத்த தலைமுறைக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது பெற்றோர்தான்.

அடுத்தது படிப்பு விஷயம். பழைய தலைமுறைகள் தம் மக்கள் பி.ஏ. எம்.ஏ. என்று படித்தாலும்கூட 'என்னடா

பெரிசா படிச்சிட்டங்க? நான் அந்தக் கால எஸ்.எஸ்.எல்.சி. இப்போதைய பி.எச்.டிக்கு சமமாக்கும். உங்கள்ல எவனுக் காவது ஆங்கிலத்துல தப்பில்லாம ஒரு அப்ளிகேஷன் எழுத முடியுமா? எங்கே சொல்லு பார்ப்போம் - நீ உங்க அப்பாவுக்கு எத்தனையாவது பிள்ளை - இதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து சொல்லு' என்பது போன்ற பேச்சுக்களால் ஊக்கத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் காட்டிக் கொள்வார்கள். ஒருபோதும் தம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்வதில்லை. சிறியவர்கள் அதையும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

இன்றைய காட்சிகள் தலைகீழ். இளைய தலைமுறை நிறையப் படிக்கிறது. மறுக்கவில்லை. அது குறித்து வியப்பு தெரிவிக்கலாம். கூடவே, பெருகிவிட்ட காம்படிஷனில் இந்தத் தீவிர உழைப்பு எந்த அளவு முக்கியமானது என்கிற உண்மையையும் அவ்வப்போது விளக்கலாம். மேலும் உழைக்க ஊக்குவிக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் முன்னிலையிலேயே பெற்றோர்கள் 'நாங்களெல்லாம் இவ்வளவு படிக்கலைப்பா. இவங்களை நினைச்சா பாவமா இருக்கு. எவ்வளவு கஷ்டப்படறாங்க. நமக்கெல்லாம் புரியக்கூட மாட்டேங்குது. உலகம் எங்கேதான் போயிட்டிருக்கோ' என்று புளகாங்கிதப்படுவதில் என்ன உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. இதிலே இன்ஜினியர்கள் டாக்டர்கள் போன்ற பெரிய படிப்பு படித்து நல்ல வேலைகளில் இருப்பவர்களும் அடக்கம் என்பதுதான் பரிதாபம். வளரும் தலைமுறையிடம் பெற்றோர்கள் பெரியவர்கள் பற்றிய மட்டமான எண்ணத்தை உருவாக்குவது ஒரு புறமிருக்க அவர்கள் சரிவரப் படித்தாக வேண்டிய கட்டாயத்தையும் ஊக்கத்தையும் ஊட்டத் தவறியதாகி விடாதா இச்செயல்?

அடுத்தது குடும்ப ஒற்றுமை. பெற்றோர்கள் தமக்குள் ஒன்றியவர்கள் என்கிற செய்தி குழந்தைகளின் நெஞ்சில்

ஆழப் பதிய வேண்டும். அவர்களுக்குள் பிணக்கோ பிரச்சனையோ இருந்தால் அதனை குழந்தைகளுக்குத் தெரியாமல் வைத்துக் கொள்ளுதல் அவசியம். வீட்டில் ஏதாவது சிறப்பு நிகழ்ச்சி, சினிமா, பீச் போன்ற வெளிச் சுற்றும் திட்டங்கள் போடப்பட்டிருந்து, குடும்பத் தலைவன் வேலையிலிருந்து திரும்பத் தாமதமானதால் கேன்சலாக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டால் தமக்குள் ஏற்படும் கோபதாபங்கள், அதன் பின்விளைவுகளான சண்டைகளை குழந்தைகளின் முன் தயவு செய்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு வீட்டில் குழந்தைக்கு ஏழாவது பிறந்த நாள். அக்கம் பக்கம் குடியிருந்தோர் நண்பர்கள் ஆகியோரை அழைத்து அன்று மாலை வீட்டிலேயே சிறிய 'கெட்டுகெதர்' மாதிரி ஏற்பாடு செய்திருந்தார் அதன் தாய். அப்பா ஒரு ப்ராஜெக்ட் இன்ஜீனியர். வீட்டில் அனைவரும் கூடியிருக்க மணி ஏழானது எட்டானது அவர் வரவில்லை. அந்தக் குழந்தையின் தாய் லேசாக முகம் வாடினாலும் சமாளித்துக் கொண்டு தானே முன்னின்று பெண்ணைக் கேக்வெட்டச் செய்தார். வந்திருந்தோர் அனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பி வைத்தார். சக குழந்தைகளின் சீண்டுதல்களால் அப்பாவின் மீது கடுங்கோபத்தில் இருந்த மகளுக்கு, சர்தார் வல்லபாய் படேல் தன் மனைவியின் மரணச் செய்தி கேட்டபோதும் கூட கோர்ட்டில்தான் வாதாடிக் கொண்டிருந்த கேஸைப் பாதியில் விட்டு விட்டு வரவில்லை என்பது போன்ற தேசத் தலைவர்களை உதாரணம் காட்டி கதைகள் சொல்லி அதன் தந்தையும் கடமை உணர்வுமிக்கவர் என்கிற மரியாதையை அதன் மனத்தில் ஏற்படுத்தித் தூங்க வைத்தார்.

எத்தனை தாய்மார்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள். "உங்கப்பா இன்னிக்கு நேத்தா இப்படி இருக்கார்? நானும்

கல்யாணம் ஆன நாள்ல இருந்து பார்த்திட்டுத்தான் இருக்கேன்” என்று தங்கள் எரிச்சலின் முழுப் பரிமாணத்தையும் குழந்தையுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

பெரியவர்களின் கோபம் நீர் மேல் எழுத்தாய் மறைந்து போய் விரைவில் சமாதானமாகி விடுகின்ற பக்குவம் இருக்கும். குழந்தையின் மனதிலோ அதனையும் அறியாமல் தந்தையின் உதாசீனம், அவரைப் பற்றிய அலட்சியமாக ஆழப் பதிந்து போய் விடும் அபாயம் உள்ளது.

அடுத்தது; குழந்தையைக் கொஞ்சம் போது, மிட்டாய் தரும்போது நீ அம்மா பிள்ளையா அப்பா பிள்ளையா என்று கேட்பதில் ஆரம்பிக்கிறது ஆதரவு தேடும் படலாம். பிள்ளை அந்தக் கேள்விக்கு நிஜமான பதிலைத்தான் முதலில் சொல்லும். அதை ஏற்கும் பக்குவம் பெரியவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. உதாரணமாக அம்மா பிடிக்குமா அப்பா பிடிக்குமா என்ற கேள்வியைக் கேட்பது அம்மாவாக இருந்து பிள்ளை அப்பாதான் பிடிக்கும் என்று சொன்னால் சட்டென்று அதனை விலக்கி, ‘ஃ! நன்றி கெட்டவன்டா நீ; கொஞ்சறதெல்லாம் நான், பிடிக்கிறது மட்டும் அப்பாவா?’ என்று அம்மா சொல்வது விளையாட்டாகத்தான் என்பது புரியும் பக்குவம் குழந்தைக்கு இருக்காது. கொஞ்சுபவர்களைத்தான் பிடிக்க வேண்டும் என்கிற அரசியல் குழந்தைக்குப் பழக்கப்படுவது இங்கேதான். அப்புறம் அது வளர்ந்து பெரியவனான பிறகு, ‘உங்களுக்கு நான் வேண்டுமா உங்க அம்மா அப்பா வேண்டுமா?’ என்று மனைவி கேட்கும் போது சிறுவயதில் கற்ற பாடத்தைத் தானே பின்பற்றுவான்?

இறுதியாக, ஒரு விஷயம் உறுதியாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்திக் கொள்வதற்குப் பெயர் அல்ல தியாகம். தங்களுக்குப் பிடிக்காத செயல்

களைக் கூடப் பொதுநலம் கருதி தயங்காமல் செய்ய முன் வருவதுதான் தியாகம்.

கர்ப்பிணிப் பெண் வசதி குறைவாக இருந்தாலும் ரெட்டைச் சாப்பாடு சாப்பிடுவதும், ஆரோக்கியமான உணவு வகைகளை அதிகம் சாப்பிடுவதும் பெரியவர்கள் தங்கள் முதன்மையை முக்கியத்துவத்தை வீட்டில் நிலை நிறுத்த முயல்வதும்தான் நிஜமாகவே செய்ய வேண்டிய தியாகங்கள். ஏனென்றால் இவைதான் அடுத்த தலைமுறையின் உடல் மற்றும் மன ஆரோக்கியத்தைத் தீர்மானிக்கப் போகிற செயல்கள்.

தங்களையே இழந்து குழந்தைக்காக என்று தங்களுடைய சின்னச் சின்ன ஆசைகள் முதல் பெரிய சுகங்களைக் கூட விட்டுக் கொடுத்து வாழ்ந்தும் அதனைக் குழந்தை மதிக்கவில்லையே என்று வருந்தும் எதிர்காலத்தை வலிய வரவழைக்க வேண்டாம். நீங்களே உங்களை மதித்து உங்களுக்காக வாழவில்லை என்றால் உங்கள் குழந்தை எப்படி மதிக்கும்?

இன்றைய இளம் பெற்றோராவது நல்லபடி சிந்தித்தால் நாளையாவது இந்த முதியோர் இல்லங்களை முடிவிட வழிபிறக்கலாம்.

20. முதுமையை வரவேற்கலாம்...

“வயதாகி விட்டது போல் தோன்றுகிறீர்களே” என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு “இதில் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது? வயதாவதென்பது ஓர் அழகான இயற்கை நிகழ்வு. அதனை ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் அனுபவித்து ரசித்து வரவேற்கிறேன்” என்று பதில் அளித்தவர் முதிர்ந்த மேதையோ ஒரு தத்துவ ஞானியோ அல்ல. யாராக இருக்கும் என்கிற யோசனையை ஒதுக்கி வைத்து விட்டுத் தொடரலாம்.

*Grow old along with me
The best is yet to be
The last of life for which
The First war made.*

என்றார் புகழ்பெற்ற கவிஞர் ராபர்ட் ப்ரெளனிங் தன்னுடைய கவிதை ஒன்றில்.

முதுமை என்பதில் தான் வாழ்க்கையின் சிறப்பம்சங்கள் அடங்கியுள்ளன. இளமைப்பருவம் முதலான முதற்கட்ட வாழ்க்கை முழுதும் முதுமை அடைவதற்கான தயாரிப்பு தான் என்கிற பொருள் பொதிந்த அற்புதக் கவிதை அது.

என்ன ஓர் ஆழமான தெளிவான சிந்தனையின் வெளிப்பாடு அது. வாழ்க்கை குறித்த இந்தத் தெளிவு இல்லாதவர்கள்தான் இளமையே சிறப்பு என்று கருதி அதைத் தளரவிடாமல் இழுத்துப் பிடிக்கும் கற்பனையில்

காயகல்ப விளம்பர மாயைகளில் தம்மை இழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தன்னுடைய இயற்கையை மறைக்கும் முயற்சிகளும் வயதுக்கு ஒவ்வாத அலங்காரப் பூச்சுகளும் தான் கேலிக்கு இடமாக்கும் விஷயங்களே தவிர முதமையைக் கண்டு இளைய தலைமுறை என்றுமே எள்ளி நகையாடுவதில்லை.

முதியவர்கள் மதிக்கப்படுவதில்லை; வெறுத்து ஒதுக்கப் படுகிறார்கள்; உலகம் அவர்களை வேண்டாத சமையாகத் தான் பார்க்கிறது என்பதெல்லாம் வறட்டு வாதம். அவ்வாறு ஒதுக்கப்படுபவர்களில் பெரும்பாலோர் தம் இளமைப் பருவத்தைச் சரிவர திட்டமிடாதவர்களாக இருந்திருப்பார்கள்; வயதின் உதிர்ச்சி என்கிற இயற்கை நிகழ்வையே சாதனையாக எண்ணி அதற்காக சலுகை எதிர்பார்ப்பவர்களாக இருப்பார்கள். இரண்டு ரகத்தினருக்குமே முதுமைப் பருவம் இனித்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

ஆனந்தமயமான முதுமைக்கு நாம் திட்டமிட்டுத் தயாராகிக் கொண்டால் மாத்திரமே வாழ்க்கையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் உணர்ந்து அனுபவித்த திருப்திக்கு ஆளாக இயலும்.

“எல்லாக் கஷ்டங்களையும் நாங்களே தாங்கிக் கொண்டு பிள்ளைங்களுக்குக் கஷ்டமே தெரியாமல் வளர்த்தோம். இன்று நன்றியே இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்” என்று புலம்புகிற வயதான பெற்றோரின் புலம்பலுக்காக இரக்கப் படலாமே தவிர அவர்கள் அந்தமாதிரி பிள்ளைகளைக் கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்த்ததைச் சரியென்று சொல்ல இயலாது. பெற்றோர் தமக்காகச் செய்யும் தியாகங்களைப் பிள்ளைகள் சரிவர அறிய வேண்டும். அப்போது தான் அவர்கள் உணர்வில் நன்றிக் கடன் என்கிற சிறுசுமை இருந்தபடி இருக்கும். அது பெற்றோரின் பிற்கால வாழ்க்

கைக்காக இடப்படும் ஒருவித செக்யூரிட்டி டெபாஸிட் மாதிரி. எல்லா பிள்ளைகளும் அந்த நன்றி உணர்வுடன் இருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது தான். ஆனாலும் பெற்றோர் தம் அளவிலாவது அந்தத் தவறைச் செய்யாமல் இருக்கலாமே.

வளரும் போது பிள்ளைகளைத் தம் தகுதிக்கு மீறிய வசதிச் சூழலுடன் வளர்க்க முயலும் பெற்றோரும் தவறே செய்கிறார்கள். சிறு வயதிலேயே வசதியான கற்பனைச் சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்ட பிள்ளைகள் வளர்ந்த பிறகு திரும்பிப் பார்க்கையில் அச்சூழலுக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாத நிஜப் பெற்றோரை எப்படிச் சேர்த்துக் கொள்வது என்று தயங்குகிறார்கள். அவர்களுடைய செயல் சரியா தவறா என்கிற வாதம் ஒருபுறம் இருக்க பாதிப்பு அடைவது முதிய பெற்றோர் தானே?

தம் கையை மொத்தமாகத் துடைத்துக் காலியாக்கிக் கொண்டு பிள்ளை வளர்ப்பில் கரைக்கும் பெற்றோரும் தம் முதுமைப் பருவத்தைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்கிக் கொள் கிறார்கள் என்பதற்கு எல்லாக் குடும்பங்களிலும் நடைமுறை உதாரணங்கள் இருப்பார்கள்.

பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்துக்காகச் சேமித்தல் என்கிற விஷயத்தில் தவறான அணுகுமுறை கொண்ட வசதியான பெற்றோருக்கும் பிற்காலம் அமைதியற்றதாக அமைவது கண்கூடு. பிள்ளைகளின் நியாயமான தேவைகளைக் கூட மறுத்து அவர்களுடைய கற்பனையான எதிர் காலத்துக் காகச் சேமிக்கும் பெற்றோர்கள் உண்டு. பள்ளிக் கூடம் செல்லும் வயதில் சைக்கிளோ, கல்லூரி செல்லும் வயதில் மொபெட்டோ வாங்கித்தர வசதி இருந்தும் மறுத்து கஞ்சத் தனம் செய்து பையனுடைய எதிர்காலத்துக்காக (அவன் குடியேற வாய்ப்பே இல்லாத கிராமத்தில்) வீடு கட்டுகிறேன்

என்று இறங்குகின்ற பெற்றோர்களை எந்த ரகத்தில் சேர்ப்பது?

டாக்டர் படித்த பையன் டிஸ்பன்ஸரி அமைக்க பணத்துக்குத் திணறும் போதும், அலுவலகத்தில் லோன் வாங்கி வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கும் மகன் குறிப்பிட்ட தவணை வராதபோது கடனுக்கு திகைத்து நிற்கும் போதும், சொந்தத் தொழில் தொடங்கி முன்னேறத் துடிக்கும் மகன் பணம் தவிர எல்லா ஏற்பாடுகளும் நல்லமுறையில் செய்து விட்டு அலையும் போதும், கொஞ்சம் அதிகப்படி செலவு செய்தால் மகளை நல்ல பள்ளியில் சேர்த்துவிட வாய்ப்பு இருந்தும் பணத்துக்காகக் கைபிசைந்து கொண்டிருக்கும் போதும் வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்தபடி இருக்கும் வசதியான முதிய பெற்றோர்கள் பல குடும்பங்களில் இருக்கிறார்கள். “எனக்கு அப்புறம் எல்லாம் உங்களுக்குத் தானே?” என்கிற வசனத்தோடு புதையல் காக்கும் பூதங்களாக இருக்கும் இவர்களிடம் வாரிசுகள் எப்படி உண்மையான அன்போடும் பாசத்தோடும் ஓடி வருவார்கள்?

நேற்றுகளும் இன்றுகளும் தான் நாளை யைத் தீர்மானிக்கிற விஷயங்கள். ‘நேற்றையச் சூடுடுத்து நாளை யைச் சமைக்கிறது இன்று’ என்றார் ஒரு மகாகவி. இன்றுகளையும் நேற்றுகளையும் மோசமாக வைத்துக் கொண்டு நாளைகளை நல்லபடியாக எதிர்பார்ப்பதென்பது அரளியை விதைத்துவிட்டு அவரைக் கொடியை எதிர்பார்ப்பதற்குச் சமானமாகும்.

வயதின் உதிர்ச்சியால் உடளவில் எவ்வளவோ மாற்றங்களை இயற்கை உங்களைக் கேட்காமலேயே ஏற்படுத்தும் போது விரும்பியோ விரும்பாமலோ, ஏற்றுக் கொள்ளத் தானே வேண்டியிருக்கிறது? அப்புறம் உள்ளத்தளவில் மட்டும் ஏன் பிடிவாதம் கொள்ள வேண்டும்? சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப, வேகமாக மாறிவரும் சமூக அமைப்புக்கு ஏற்ப,

குடும்பங்களில் குறைந்து விட்ட நபர்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப தன்னையும் மாற்றிக் கொள்ள நீங்கள் தயாராவது அவசியம். 'நான் இப்படியே வளர்ந்தவன் இப்படித்தான் இருப்பேன்' என்பது போன்ற உறுதியான நிலைப்பாடுகளைத் தளர்த்திக் கொள்ளத் தயாராக வேண்டும்.

காதோரத்தில் நரை வந்ததாம் தசரத மன்னனுக்கு. வசிஷ்டரை அழைத்துச் சொன்னான்: "குலகுருவே! எனக்கு ஓய்வு பெறும் நாள் வந்து விட்டது. மகன் இராமனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு நான் ஆரண்யம் போய் தவம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று என் காதோர நரை காதுக்குள் சொல்கிறது. அதற்கு ஒரு நல்ல நாள் குறியுங்கள்."

அடுத்த தலைமுறைக்கு வழிவிடுதல் என்பதும் முதுமையின் முக்கியக் கடமையாகும். அடுத்த தலைமுறையிடம் முழுமையாகப் பொறுப்புகளை ஒப்படைத்து விட்டு தவம் மேற்கொள்ளுதல் அடுத்த பிறவிக்கான தயாரிப்பு வேலை என்று சொல்லப்பட்ட காலம் அது. இன்றும் தவம் செய்யலாம். ஆரண்யம் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தேவையில்லாத விஷயங்களில் தலையிடாதிருப்பதும் தவமே. தேவையான கணங்களில் வாரிசுகளுக்கு உதவிட தன்னை வருத்திக் கொள்வதும் ஒரு தவமே. தான் ஒதுக்கப் படுகிறோம் என்பது போன்ற சுயபச்சாதாபத்தில் உழன்று தானும் வருந்தி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் வேதனைக்குள்ளாக்குவது போன்றவற்றைச் செய்யாதிருப்பதும், பேரக்குழந்தைகளின் வளர்ச்சிக்கு சரியான அளவில் உதவுவதும், காரணம் அறியாத பரபரப்பில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இளைய தலைமுறையால் பேணப்படாமல் விடப்படும் இல்லத்தைப் பராமரிப்பதும், பயனற்ற பேச்சுகளைப் பேசாது இருப்பதும் கூட தவமே.

வாரிசுகளால் ஆளப்படுவதைக் கேவலமாக நினைக்கக் கூடாது. தம்மின் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து

மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது என்கிற குறளின் பொருளில் தானே முன்னேற்றம் என்பதற்கான பொது இலக்கணமே அடங்கியுள்ளது! 'என் மகன் சொல்லி நான் கேட்பதா' என்பதை 'எனக்குச் சொல்லும் அளவுக்கு என் மகன் வளர்ந்து விட்டான்' என்கிற நோக்கில் பார்த்தால் சூழலே சுகந்தமாவது போல் தோன்றவில்லையா?

வாழ்க்கையின் மீது உங்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையும் ஆளுமையும் தருகின்ற கம்பீரம் தான் முதுமையில் பொலிவுதரும். நிஜமான மரியாதையை மற்றவர்களிடமிருந்து பெற்றுத் தரும்.

We do not count a man's years until he has nothing else to count என்றான் எமர்ஸன்.

உங்கள் வாழ்க்கையை கடின உழைப்பு, அனுபவ அறிவு, தியாகம், நற்பண்புகள், சீரிய செயல்கள், சமூக சிந்தனைகள், நன்றிக்கடன்கள் போன்ற நல்ல விஷயங்களால் நிரப்புங்கள். மற்றவர்கள் உங்கள் வயதை எண்ண வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடும்.

வாழ்க்கை என்கிற நீண்ட கட்டுரையின் முடிவுரை போன்றது முதுமைப் பருவம். மொத்தக் கட்டுரையின் நிறைவும் அழுத்தமும் படித்தவர் மனதில் நீண்ட நேரம் தங்கத் தேவையான சிறப்பும் முடிவுரையில் தான் அடங்கி உள்ளன.

இதை உணர்ந்த பிறகாவது முதுமை அடைவதைச் சாபமாக எண்ணாமல் வரமாக வரவேற்கும் பக்குவம் நமக்கும் வருமல்லவா - கட்டுரையின் ஆரம்ப வாக்கியத்தை பகிரங்கமாக ஒரு பேட்டியில் சொன்ன, இளமையும் அழகும் தன் தொழிலின் மூலதனமாகக் கொண்டு கொடி நட்டுக்கொண்டிருக்கும் இளம் நடிகை மனிஷா கொய்ராலா போலவே.

21. முதியவர்களின் முணுமுணுப்பை செவிமடுக்கலாம்...

பண்டிகை, திருநாட்கள் என்பவை யாவருடைய முகத்திலும் சந்தோஷத்தை அள்ளித் தெளிப்பவை. மலர்ந்த முகங்களுடன் கொஞ்சம் ஆடை அணிகளும் சேர்ந்தால் கேட்கவா வேண்டும்? வளைய வருவதே ஒரு மிதப்பு போல் தோன்ற வைக்காதா?

நிறைய பேர், நண்பர்கள், உறவினர்கள், அக்கம் பக்கத்தார் என்று வீடு வந்து போவார்கள். போன முறை வந்ததற்கும் இப்போதைக்குமான வித்தியாசங்களை ஞாபக அடுக்குகளில் இருந்து ஒப்பிட்டுச் சொல்லி இன்னும் உயர்த்திச் சொல்லுவார்கள். நம் சந்தோஷக் குமிழிகளில் பெருமை வானவில்லின் வர்ணஜாலங்களை மின்ன விடும் கணமே வீட்டில் உள்ள பழம் பெரியவர்களில் யாராவது அவற்றை உடைப்பார்கள் -

‘அட்டா! யார் இந்தக் கோலத்தை இங்கே வரிசை தப்பிப் போட்டது?’ என்பது போன்ற கேள்வி ஊசிகளால்.

அப்போது தோன்றும் - ‘சே! போன வருஷம் இந்தப் பெரிசு இரண்டும் அவங்க சின்ன மகன் வீட்டுக்குப் போயிருந்ததுகள். இங்கே நிம்மதியா நம்ம மனசுக்கு நிறைவா பண்டிகை கொண்டாட முடிஞ்சது. இப்போ இங்கே வந்து அது சரியில்லை இதை அப்படிச் செய்யணும் அதை இப்படிச் செய்யணும்னு உயிரெடுக்குதுகள்’ என்று.

கூடவே நேற்றைய சம்பவம் ஞாபகம் வரும். சுண்டலில் உப்பு கொஞ்சம் கூடியிருந்ததை வந்திருந்த நண்பர்கள் கூட பேச்சு சுவாரசியத்தில் கவனித்திருக்கவில்லை. ஆனால் நம் வீட்டு மாமியோ வாயை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருந்திருக்க மாட்டார்கள்.

‘ஏண்டியம்மா, உப்பு தூக்கலா இருக்கே, அளவு கூடிடுச்சா அல்லது சரியா பிரட்டி விடலியா?’ என்று எல்லோர் முன்பும் கேட்டு அப்படிச் சுண்டலில் உப்பு கூடி விட்டால் எப்படி சரி செய்வது என்பதற்கு டிப்ஸும் கொடுத்து லெக்சர் அடித்து தன் மேதா விலாசத்தைக் காட்டி நம்மை அவமானப்படுத்தியது வருடங்களானாலும் மறக்க முடிகிற விஷயமா?

‘அதான் இத்தனை வயதில் ஆட வேண்டிய மட்டும் ஆடி ஓய்ந்தாகிவிட்டதல்லவா? ஓரொருவர் வீடு மாதிரி பெரியவர்களைத் துரத்திவிடாமல் வைத்துப் பார்க்கிறோமா இல்லையா? அந்த நன்றி உணர்வுக்காகவாவது கொஞ்சம் அமைதியா தானுண்டு தன் தேவைகளுண்டு என்று ஒதுங்கி இருக்க வேண்டியதுதானே; இவர்களுக்குத் தேவை இல்லாத விஷயங்களில் மூக்கை நுழைத்துக் கொண்டு அட்வைஸ், அட்வைஸ் என்று அலுப்பு தருவானேன்’ என்பது போன்ற எண்ணங்கள் ஏற்படுவது அன்றாட செயல்பாடாகிவிட்டது.

கலை உலகு, இலக்கிய உலகு, அரசியல் உலகு, ஆன்மிக உலகு, அறிவியல் உலகு என்பனவற்றில் பாருங்கள். முதுமைக்கு அளிக்கப்படும் மரியாதையே தனி. அங்கெல்லாம் அவர்களுடைய ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் அடுத்த தலைமுறை உபயோகித்துக் கொள்ள விழைகிறது. முதுமை என்பது அனுபவங்களின் தொகுப்பு. அனுபவம் என்பது தவறுகளில் கற்ற பாடங்கள். அவர்கள் வாழ்நாளின் பகுதியை, செல்வத்தின் பகுதியை, இன்னபிறவற்றை இழந்து பெற்ற பாடங்கள். அவற்றை அவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்

கொள்வதென்பது. அவர்களுடைய வாழ்நாளின் ஒரு பங்கையும் நமதாக்கிக் கொள்கிற விஷயம் அல்லவா? தனி மனித அனுபவங்களின் தொகுப்புதானே மானிடம் என்கிற பொதுச் சொல். அனுபவம்தானே மனிதனைப் பக்குவப் படுத்துகிறது. பக்குவம் ஏற ஏற மனிதன் இறைத் தன்மைக்கு உயர்கிறான். இந்த உண்மை சமுதாய அளவில் அங்கீகாரம் பெற்றிருக்க, குடும்பங்களில் மட்டும் உணரப்படுவ தில்லையா?

அப்படி இல்லை. குடும்பங்களில், முதியவர்களிடம் இருந்து பாடம் பெறுவதற்கு அதிகப்படி 'வில்லை' தர வேண்டிய இருப்பதாக உணரப்படுவதாலேயே இளைய தலைமுறை ஒதுங்க விழைகிறது.

குறிப்பாக மூன்று வகை முதியவர்கள் மீது வீட்டார் குறைப்படுவது தவிர்க்க இயலாமல் உள்ளது. முதல் வகை யினர் இளவயதிலிருந்தே அடக்கி ஆளும் ஆளுமையுடன் வளர்ந்திருப்பார்கள். இவர்கள் பேச்சுதான் வீட்டில் எடு பட்டிருக்கும். இவர்கள் எவ்வளவு வயதானாலும், வாரிசுகள் பெரியவர்களாகிக் குடும்பமாகி இருந்தாலும்கூட இவர் களின் இந்த முரட்டுக் குணம் அப்படியே இருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்களின் இளமைப் பருவத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் முழுமை பெறாத ஏதோ ஏக்கம் பாக்கியிருக்கும். தாயன்பு, தந்தையன்பு, பொருளாதாரக் குறைபாடு, சக நண்பர்களும் சிலசமயம் உடன் பிறப்புக்களுமே அனுப வித்த சில விஷயங்கள் இவர்களுக்குக் கிடைக்காத ஏக்கம், தானே முன்னின்று குடும்பத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்த பொறுப்புணர்வு போன்றவற்றில் ஏதாவது இந்த முரட்டுத்தனத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும்.

இரண்டாவது வகையினர் இளமையிலிருந்தே எந்தவித வசதிகளும் அனுபவிக்காமல், அதிக பொருளீட்டும் வாய்ப்பு களும் அமையாமல் சம்பாதித்த மொத்தத்தையும் ஏதோ

பிள்ளைகளாவது நன்றாயிருந்தால் சரி என்று பிள்ளை வளர்ப்பில் கரைத்து முதுமை அடைந்தவர்கள். இவர்களின் பிள்ளைகள் நல்ல நிலைக்கு உயர்ந்து நிறைய சம்பாதித்து ஆடம்பரமாகச் செலவு செய்யும் தகுதிக்கு வந்த பின்பு அதைப் பார்த்து பொறாமைப் படுகிறார்களோ என்று பிள்ளைகளே எண்ணும் வகையில் நடந்து கொள்வார்கள்.

‘நானெல்லாம் எப்படி இருந்தேன். எவ்வளவு சிக்கனம் கடைப்பிடித்தேன். ஒருநாளாவது ஓட்டலில் சாப்பிட்டிருப்பேனா? ஒருநாள் கிழமைன்னு இவன் அம்மாவுக்கு பூ வாங்கிக் கொடுத்திருப்பேனா? இவன் என்னடான்னா நாலு காசு சேர்ந்ததும் தலைகீழா நிக்கறான்...’ என்கிற வகையில் புலம்புவார்கள்.

இத்தகு பெற்றோருக்குப் பிள்ளைகள் என்ன நல்லது செய்தாலும் ஏற்க மாட்டார்கள். நல்ல துணி எடுத்துத் தந்தாலும் அழுக்கு கந்தையைத்தான் உடுத்துவார்கள். பழையதை மறக்கக்கூடாது என்று விளக்கம் தருவார்கள்.

மூன்றாவது வகையினர் தம் இணையை இழந்தவர்கள். முதுமையில் இணையின் துணை எவ்வளவு அவசியம் என்பதற்கு பாரதிதாசனின் பாடல் ஒன்று உண்டு:

புதுமலர் அல்ல, காய்ந்த
புற்கட்டே அவள் உடம்பு
சதிராடும் நடையாள் அல்லள்
தள்ளாடி விழும் மூதாட்டி
மதியல்ல முகம் அவட்கு
வறள்நிலம், குழிகள் கண்கள்
எதுஎனக் கின்பம் நல்கும்
இருக்கின்றாள் என்பதொன்றே!

அத்தகைய இணையை இழந்து விட்டவர்களின் போக்கு புரிந்து கொள்ளவே முடியாததாக இருக்கும்.

அவர்களுக்குள் நிஜமான துக்கங்கள் ஒருபுறம் இருக்க, செய்கிற எந்தச் செயலுக்கும் (சில சமயம் அவர்கள் மனதறிந்தே செய்கிற தவறுகளுக்கும்) 'என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போயிட்டாள்ங்கறதால தானே உங்களுக்கெல்லாம் சுமையாப் படறேன்; அவள் கூடவே போய்ச் சேர்ந்திட்டேன் என்றால் உங்களுக்கும் நிம்மதி எனக்கும் நிம்மதி' என்கிற சமாதானம் கேடயமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு இருப்பதனால் சில போலித் துக்கக் குறிப்புகளை வெளிப்படுத்தின வண்ணம் இருப்பார்கள்.

எல்லா வகையான முதியவர்களிடமும் பொதுவான குணங்களாக சலிப்பு, இளைய தலைமுறை மீது நம்பிக்கை இன்மை, பழம் பெருமை மற்றும் புலம்பல் போன்றவை இருக்கத்தான் செய்யும்.

'இவர்கள் இப்படித்தான்' என்று முத்திரை குத்தி அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியிருந்து, சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால் பிரிந்து தனியே சென்றுவிடுவது என்று இளைய தலைமுறை சூத்திரம் வகுத்துக் கொள்கிறது.

முதுமைப் பருவத்தைப் பற்றி வியாசமுனிவர் மகா பாரதத்தில் யயாதி பற்றிய அத்தியாயத்தில் ஒரு வரியில் சொல்லுவார்:

'ரூபத்தை அழிப்பதும் துன்பத்தைத் தருவதுமான முப்பை அடைந்தான்' என்று. அதற்கு விளக்கமாக ராஜாஜி அவர்களும் ஒரு வரிதான் எழுதியிருப்பார்: 'விருந்தாப்பியம் அடைந்த அனைவரும் அதிலுள்ள துக்கத்தை அறிவார்கள்' என்று.

அப்படிப்பட்ட முதுமை அடைந்தவர்களிடம் நாம் கொஞ்சம் பொறுமையைக் கையாண்டால் பெறுகிற பலன்கள் எவ்வளவோ! (எப்படியும் அவர்களை ஒதுக்குவதற்காகவோ பிரிவதற்காகவோ சில முயற்சிகள் எடுக்கத்தானே

வேண்டியுள்ளது? அதே முயற்சியில் பாதி செய்தால்கூட அவர்களுடன் ஐக்கியமாகிவிட முடியுமே!)

உதாரணமாக மேற்கூறிய வகைகளில் முதல் வகையானவர்களைக் கையாள்வது மிகச் சலபம். அவர்கள் முட்டை போன்றவர்கள். தம்மைச் சுற்றி முரட்டுத் தோற்றம் கொண்ட ஓட்டினை உருவாக்கிக் கொண்டவர்கள். அந்த ஓடு மெல்லியதுதான் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். அதனால் தான் மற்றவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கிசற்று தூரத்திலேயே இருப்பார்கள். பிடிவாதமாக அவர்களை அணுகி அன்பு செலுத்திப் பாருங்கள். ஓடு உடைந்த முட்டை போல் எவ்வளவு குழைந்து போயிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவரும்.

இரண்டாவது வகையினரைக் கையாள் அவர்களுடைய முதிய நண்பர்களின் (நிச்சயம் குடும்ப நண்பர்களாக சிலர் இருப்பார்கள்) உதவியை நாடுங்கள். நீங்கள் உங்கள் பெற்றோரின் கஷ்டங்களை முழுதும் உணர்ந்திருப்பதையும் அதனாலேயே அவர்கள் அனுபவிக்க விட்டவற்றை அவர்களுக்குக் காட்ட விரும்புவதையும் உணர்த்த முயற்சியுங்கள். தங்கள் பிள்ளைகள் எந்த நிலைக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்பினார்களோ அந்த நிலையை அவர்களுடைய பிள்ளைகள் அடைந்து விட்டதை நண்பர்கள் முலமாக உணர வைக்க முடியும்.

முன்றாவது வகையினரை அமைதியாக்கி ஆக்கபூர்வமானவர்களாக ஆக்குவது எளிது. அவர்களுக்குத் தங்கள் இணையின் ஞாகம் வருவதற்கு முன்பே உங்களுக்கு அந்த ஞாபகம் வந்தது போல அடிக்கடி பேசுங்கள். உதாரணமாக கணவரை இழந்த தாயிடம் 'அப்பாவை ரொம்பத் தேடுதும்மா' 'அப்பா இருந்தால் இந்த சந்தர்ப்பங்களில் எனக்கு ஆறுதலா இருந்து கைடு பண்ணுவார்'மா 'நான் அப்பாவை ரொம்ப மிஸ் பண்ணேம்மா' என்பன

போன்ற வார்த்தைகளை அடிக்கடி சொல்லுங்கள். மருமகள் களும் மாமனாரின் அருமை பெருமைகளாய்க் கேள்விப்பட்டதை பற்றிப் பேசுங்கள். அந்தத் தாய்க்கு தானே கணவரின் இடத்தையும் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்கிற உத்வேகமும் பொறுப்புணர்வும் வருவதோடு, தன் கணவரை இந்த அளவு ஞாபகம் வைத்திருக்கும் வாரிசுகளுக்காக எதுவும் செய்யத் தயாராகும் மனநிலை வளரும்.

நம்முடைய மூடு, வேலை தெரியாமல் பேசிக் கொண்டே இருக்கும் முதியவர்கள் சில சமயம் நமக்குப் போராடிக்கிறது என்பதைக் குறிப்பாகத் தெரியப் படுத்தினாலும் புரிந்து கொள்வதில்லை. அந்த மாதிரி சமயங்களில் கொஞ்சம் முகத்திலடித்தாற்போல் அங்கிருந்து எழுந்து போக வேண்டி வருகிறதே. அதைக் கூட இன்னும் நாகுக்காக அவர்களுடைய விருப்பங்களையே முன்னுரிமைப் படுத்திச் செய்ய முடியும்.

‘அம்மா! டி.வி.ல இந்தப் படம் போடும்போதே உன்னைத்தான் நினைத்தேன். பாரேன் உனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்’ ‘அத்தே! உங்க ஃபேவரிட் ஐட்டம்தான் சமைச்சிட்டிருக்கேன். அடுப்பில் ஏத்திட்டு வந்திர்றேன்’ ‘அப்பா! உங்க ஃப்ரெண்டு நடராஜ மாமாவுக்குக் கடிதம் எழுதுணும்னு ரொம்ப நாளா சொல்லிட்டிருந்தீங்களே’ என்பது போன்ற திசை திருப்பு உத்திகள் அவர்களுடைய ஈகோவைப் புண்படுத்தாமல் உங்கள் விலகல் நோக்கமும் நிறைவேற உதவும்.

ஏனென்றால் முதியவர்கள் நைந்துபோன மிகப் பழங்காலப் புத்தகம் போன்றவர்கள். நம்முடைய அவசரப் பிரயோகத்தைக் காட்டுவதாலோ அவர்களை விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வதாலோ அந்த நூல்களைப் பாழாக்குவதோடு அவற்றிலுள்ள நல்ல பல பொக்கிஷங்களை நாம் இழப்பதுதான் மிச்சமாகும்.

நம்முடைய வாழ்க்கை முறைகளில் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்திற்கேற்ப பல மாற்றங்களை ஏற்படுகின்றன. அவை எல்லாம் பழைய தலைமுறை ஆட்களுக்குப் புரிவதில்லை. அவர்களால் நம்முடைய நவீன யுக வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடிவதில்லை. பேசாமல் ஒதுங்கிக் கிடப்பதும் இல்லை என்பன போன்ற சிந்தனைகள் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிற, சில உறுத்தல்களைச் சமாளித்துக் கொள்ளச் சொல்லிக் கொள்ளும் சால்ஜாப்புகளே.

முதியவர்களுக்கு முற்போக்கான சிந்தனைகள் கிடையாது என்பது மிகத் தவறான ஒரு கருத்து. வீட்டின் மடி, ஆசாரம், நாள், கிழமை, விரதம் போன்றவற்றில் மிகத் தீவிரமாக இருக்கும் எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட பல பெரியவர்கள், விதவை மறுமணம், வரதட்சணை, பெண்கள் உயர்கல்வி போன்ற சென்சிடிவ் விஷயங்களில் மிகத் தெளிவான முற்போக்கு கருத்து கொண்டிருப்பதைப் பழகிப் பார்த்தால் அறிந்து கொள்ள முடியும். அவர்கள் மறுப்பு தெரிவிக்கும் விஷயங்கள் பெண்குதந்திரம் என்ற பெயரில் அதீதமாகச் சிலர் பிற ஆடவர்கள் மனத்தில் சலனம் ஏற்படுத்தும் விதத்தில் நடந்து கொள்ளும் முயற்சிகளையும், தற்காலக் கல்வி முறையில் மாணவர்களாகவே கற்பித்துக் கொள்ளும் அநாவசிய ஆண் பெண் நெருக்கங்களையும் தான்.

ஆழ யோசித்தால் வீட்டின் முதியவர்கள் நம் மனசாட்சியின் நடமாடும் உருவங்களோ என்று தோன்றும். அவர்கள் சொல்வதில் நமக்கு எரிச்சல் தரும் விஷயங்களைத் தனிமையில் சிந்தித்து வரிசைப்படுத்திப் பாருங்கள். நாம் மறைக்க நினைத்து நம் மனசாட்சி உறுத்திய விஷயங்களாகவே இருக்கும். அவர்களை ஏமாற்றுவதாக எண்ணி நாம் செய்த பல விஷயங்கள் பிற்காலத்தில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்பவைகளாக இருக்காது. சிகரெட், குடி,

வீண்செலவு, ஆடம்பர விரயம், காலை தாமதமாக எழுதல், இரவு கண்விழிப்பு, பெண்ணுக்குக் கோலம் சமையல் முதலியன தெரியாதிருத்தல் போன்றவை உதாரணங்கள்.

‘இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன் கெடுப்பார் இலானும் கெடும்’ என்றார் வள்ளுவர். (தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் அமைச்சன் இல்லாத மன்னன் கெடுப்பதற்கு ஆளில்லாமல் கூடத் தானே கெடுவான் என்பது, பொருள்) நம்மை இடித்துஇடித்துச் சொல்லி நம் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டியபடி ஒருவர் இருந்தாலே போதும். நாம் திருந்துவது கூட இரண்டாம் பட்சம்.

தவறு செய்கிறோம் என்பது தெரிந்திருப்பதே கூட மேலான நிலைதான். அது கூடத் தெரியாமல் இருப்பது அழிவில் கொண்டு விடும் நிலை. அந்த நிலைக்கு ஆளாகாமல் நம்மை வைத்துக் கொள்ள முதியவர்களின் முணுமுணுப்பு அவசியம்.

22. வாரிசுகளை வாழவிடலாம்

“ஓ வென்று கதறி அழவேண்டும் போலிருக்கிறது எனக்கு” என்று தலையைப் பிடித்தபடி வேதனைப் பட்ட அந்தப் பெண் அறுபத்தைந்து வயதை ஒட்டியவர்; ஆரோக்கியமாக இருப்பவர்; கணவர் இல்லை என்றாலும் கணிசமான சொத்து உள்ளது. ஒரு மகன் ஒரு மகள். இருவரும் நல்ல இடங்களில் திருமணமாகி அவரவர் குழந்தைகளுடன் குடும்பமாக வெவ்வேறு ஊர்களில் சுகமாக இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பெண்மணியைக் கதறி அழத் தூண்டும் பிரச்னை என்னவாக இருக்க முடியும்?

“உன் வாய்தாம்மா எங்களுக்குப் பெரிய எதிரி. அண்ணன் தங்கச்சிக்கு நடுவில் சண்டை பெரிசா வந்து எங்களுக்குள் நிரந்தரமா பிரிவு மாதிரி ஏதாவது ஏற்பட்டா அதுக்கு நீதான் காரணமா இருப்பே.”

இதைச் சொன்னது மகனும் மகளும்.

எந்தத் தாய்க்குப் பொறுக்கும்?

தன் மகனும் மகளும் ஒற்றுமை இழந்து பிரிய வேண்டும் என்று எந்தப் பெற்றவள் நினைப்பாள்?

தன் இரு கண்களாகக் கருதி பொத்திப் பொத்தி வளர்த்த மகனும் மகளும் இப்படி ஏன் அடிக்கடி சொல்

கிறார்கள்? நான் அப்படி என்ன இவர்களுக்கு எதிராகப் பேசிவிட்டேன்?

இந்தப் பெண்மணிக்கு என்று இல்லை; வயிறு நிறைய உணவு, போதுமான உடை, நிம்மதியான இருப்பிடம் என்கிற அடிப்படைத் தேவைகளை எளிதாக அடைந்து விட்ட மேல் நடுத்தரக் குடும்பங்கள் பலவற்றின் முதியவர்களுக்கு இதேதான் பிரச்னை.

தாங்கள் என்ன தான் நல்லது என்று நினைத்துச் செய்தாலும் அது எசகுபிசகாகவே முடிந்து, யாருக்காகச் செய்தோமோ அவர்களும் திருப்தியடையாமல் யாரை எதிர்த்துச் செய்தோமோ அவர்களின் வெறுப்பையும் சம்பாதிப்பதுபோல் அமைந்து விடுகிறதே என்ன காரணம்?

ஒரே காரணம் - அவர்களுக்குத் தம் பிள்ளைகள் மீது இருக்கும் கண்முடித்தனமான அன்பு தான்.

மனதில் மட்டும் அன்பு இருந்தால் போதாது. அதனை வெளிக்காட்டுவதும் அவசியம். அதைவிட முக்கியம் அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதம். யார் மீது அன்பு காட்ட நினைக்கிறோமோ அவர்களுக்கே அந்த அன்பு அடையாளம் தெரியவில்லை என்றால் அபத்தம் அல்லவா?

வயதின் முதிர்ச்சியாலோ தனிமையின் அயர்ச்சியாலோ துணை என்பதைப் பற்றிய ஒருவித இனம் புரியாத பயம் வயதான பெற்றோரை - குறிப்பாக ஒற்றைப் பெற்றோரை ஆழக் கவ்வி விடுகிறது. தன் பிள்ளைகள் இப்போது பெரியவர்கள்; தங்கள் குடும்பங்களை நிர்வகிப்பவர்கள் என்பது மறந்து போய் இன்னமும் அவர்களைக் குழந்தைகளாக நினைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கிடையே ஏதாவது மனஸ்தாபத்தின் காரணமாக வாக்குவாதம் ஏற்பட்டாலும் இது எங்கே நிரந்தரப் பிரிவாகி விடப் போகிறதோ என்கிற பயம் அவர்களை ஆட்டுவிக்கத் தொடங்கி விடுகிறது.

தன் கண் முன்னே தன் பிள்ளைகள் சண்டையிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் காட்சி நல்மனம் படைத்த எந்தப் பெற்றோராலும் ஜீரணிக்க முடியாத ஒன்று. (விதிவிலக்கான வீடுகளில் பிறந்தவர்கள் பெருமுச்சுடன் விலகிக் கொள்ளுங்கள்.)

உடன்பிறப்புகள் சண்டை போட்டாலும் அதனை மறந்து ஒன்று சேர்வது ஒரு பிரச்னையாகவே இருக்காது - அந்த வீடுகளில் பெரியவர்கள் தங்கள் பங்கை சரிவர ஆற்றினால்.

உதாரணமாக அண்ணனிடம் கொட்ட முடியாத கோபத்தின் தீவிரவாதத்தைத் தன் தாயிடம் தங்கை கொட்டித் தீர்க்கும்போது அவள் தன்னுடைய இறுக்கத்திலிருந்து பெரிதும் தளர்ந்து விடுவாள். பல சமயங்களில் அம்மாவிடம் முழுக்கப் பேசிய பிறகு தங்கை கொஞ்சம் ஆறுதலாகியிருக்க முடியும்.

இந்தச்சமயங்களில் அம்மா செய்ய வேண்டிய வேலை மகளின் பேச்சினை முழுக்கக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு பேசாமல் இருப்பதுதான். முடிந்தால் ஆறுதல் என்கிற பெயரில் நடுநடுவே 'அதானே, நீ சொல்றதும் சரி தான். உன் அண்ணன் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது தான்' என்று சொன்னால் கூடப் பாதகமில்லை. அதை விடுத்து, 'அட்டா! அண்ணனைப் பார்க்காமலேயே இவ்வளவு பேசுகிறவள் அவன் முன் எதையாவது பேசி பெரிய சண்டையாகி விடப் போகிறதோ?' என்கிற அச்சத்தில் மகனுடைய சார்பில் மகள் பேச்சுக்கு எதிர் வழக்காட முயலும் தவறை ஒரு போதும் செய்யக் கூடாது.

தான் தன்னுடைய நிரந்தர நிபந்தனையற்ற ஆதரவாக நம்பியிருக்கும் அம்மாவே தன்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எதிரியாக நடந்து கொள்கிறாளே என்கிற அதிர்ச்சி மகளைத் தாக்கும்.

இதைவிட உச்சகட்ட அதிர்ச்சி அந்தத் தாயிடம் அவள் மகனே, “உன்னிடம் நான் எனக்கு வக்காலத்து வாங்கச் சொன்னேனா? நீ உன் வேலையைப் பார்த்தால் போதாதா? அவள் ஏதாவது சொன்னா எனக்கு சமாளிக்கத் தெரியாதா?” என்று பாயும் போது அந்தத் தாய்க்கு ஏற்படும்.

உடன் பிறப்புகளின் சில்லறைச் சண்டைகளின்போது இரண்டு பக்கத்திலுமே தவறு இருக்கும். என்ன இருந்தாலும் எதிரே இருப்பது நம் உடன்பிறப்புதான் என்கிற உள் உணர்வும் அடிமனதில் பாதுகாப்பு உணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கும். இந்த இரண்டு காரணங்களாலும் தான் உடன் பிறப்புகளிடையே ஏற்படுகின்ற வாய்ச் சண்டை பிற வெளியாரிடம் ஏற்படுகின்ற சண்டைகளை விட அதி தீவிரமாக இருப்பது வழக்கம். அப்போது பரிமாறப்படும் வார்த்தைகள் கூட மிக உக்கிரமாக இருக்கும். அவற்றைப் புன்சிரிப்போடு அலட்சியப்படுத்தி விடும் முதிர்ச்சி பெற்றோருக்கு இருக்க வேண்டும்.

சண்டைகளுக்குப் பின் பிரிந்தவர் கூடும் போது எப்போதுமே நடுவில் யாராவது பலியாகியே தீர வேண்டும். இது உறவின் நியதி. தவறு உன் மீதும் இல்லை என்மீதும் இல்லை. எல்லார் இன்னார் மீதுதான் என்று மூன்றாம் நபர் மீது பாய்ந்தால் தானே இரண்டு பார்ட்டியின் ஈகோவுக்கும் பாதிப்பு இருக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள முடியும்? அங்கே தான் சண்டையின்போது தம் பங்கை சரிவர வகிக்காத பெற்றோர் பலிகடாவாவது தவிர்க்க இயலாததாகி விடுகிறது.

பெரியவர்கள் தங்களையும் அறியாமல் செய்கிற கீழ்க் கண்ட தவறுகளை மறுபிரிசீனை செய்து பார்க்கலாமே-

- ★ உங்கள் பிள்ளைகள் ஒரே ரத்தம். அவர்களுக்குள் பிரிவு ஏற்பட்டு விடாது என்று மனதார நம்புங்கள்.
- ★ பிள்ளைகளுக்கு நாம் அறிவுரை சொல்வதற்காகத்தான் அவதாரம் எடுத்திருக்கிறோம் என்று எண்ணாதீர்கள்.
- ★ உங்களைவிட உங்கள் பிள்ளைகள் புத்திசாலிகள் என்பதை உணரும்போது ஒப்புக் கொள்ளப் பழகுங்கள்.
- ★ அவர்களுடைய உணர்ச்சிக் கடல் கொந்தளிப்பில் இருக்கும்போது உங்களுடைய அனுபவப் படகை அதில் செலுத்த முயன்று அவமான விபத்துக்கு ஆளாகாதீர்கள். கொஞ்ச நேரம் வேடிக்கை பார்க்கும் பொறுமையைக் கைக் கொண்டால் எல்லாம் அடங்கி விடுவதைக் காண இயலும்.
- ★ நீங்கள் உங்களுடைய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து விட்டீர்கள். பிள்ளைகள் அவர்களுடைய வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்கள் என்பதைப் பிரித்துப் பார்க்க முயலுங்கள். நீங்கள் தவறவிட்ட வாழ்க்கையை அவர்களுக்குள் கூடு பாய்ந்து வாழ முயன்று இருவரின் நிம்மதியையும் கெடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

வேறென்ன இருக்கிறது? “எமக்குத் தொழில் இங்கே அன்பு செய்தல் காண்டீர்” என்கிறபாரதியின் வாக்கை மெய்ப்பிப்பதற்கே மீதி வாழ்க்கை என்கிற எண்ணம் மட்டும் ஆழப்பதிந்து விட்டால் அன்பில் தழைத்து இவ்வையம் ஒங்காதோ?

23. அரும்புகளை அன்புடன் அணுகலாம்

நகம் கடிப்பது தொடங்கி, புகை போதை மருந்துகள் வரையிலான கெட்ட பழக்கங்களில் ஏதானும் ஒன்றாவது இல்லாத அரும்புப் பருவத்தினரைக் காண்பது அரிது. 'எல்லாம் கொழுப்பு; பொறுப்பு இருக்கிறதா? தன்னை வளர்த்து ஆளாக்க பெற்றோர் படும்பாடு குறித்துக் கொஞ்சமாவது சிந்தனை இருந்தால் இப்படிச் செய்யச் சொல்லுமா? அலையுதுக பாரு. இதுகளை எல்லாம் நம்பி எதிர்கால வீடும் நாடும் இருக்குது. கடவுள்தான் காப்பாத்தணும்' என்று அரும்புப் பருவத்தினரைப் பார்த்து ஆசீர்வதிக்காத பெரியவர்களும் அரிது.

அரும்புப் பருவம் எல்லோரும் நினைப்பது போல் கவலைகள் அற்ற பருவம்தானா? சுதந்திரப் பறவைகள், துள்ளித் திரியும் மான்கள், பூத்துக்குலுங்கும் மலர்கள் என்பது போன்ற உவமைகளுக்குச் சரிவர உட்பட்ட பருவம்தானா அது?

இல்லை என்றே தோன்றுகிறது.

மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு கால கட்டங்களில் மிக அதிக அளவு குழப்பம் மிகுந்த பருவம் எது என்றால் டீன் ஏஜ் பருவம்தான்.

சிறு வயதுக் குறும்புகளுக்குச் கிடைக்கின்ற அறியாமைச் சலுகை இப்பருவத்தின் செயல்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அறிவுபூர்வமான சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்த

நினைக்கும் போது அதற்கு சபை அங்கீகாரம் கிடைப்பதில்லை. 'இன்னும் சின்னப்பிள்ளைன்னு நினைப்பா? வயசுக்குத் தகுந்த மாதிரி நடந்துக்கோ' 'முளைச்சு மூணு இலைவிடலை. அதுக்குள் பெரிய மனுத்தனமா ஏன் பேசற?' என்கிற இரண்டு வகை வார்த்தைகளையும் ஒரே நாளில் கேட்க நேரும் சந்தர்ப்பங்கள் நிறைய வரும்.

உடலின் சக்தி கொப்பளித்துப் பெருகி நிற்கும் பருவம் இது. ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். நான் சாதாரணப் பிறவி இல்லை. இப்போது நான் இருக்கும் நிலைக்கு மேலான ஒன்றுக்குத் தகுதியானவள் நான் என்கிற எண்ணம் விடாமல் உள்ளிருந்து வந்து தடைகளை உடைத்து வெளியேறிப் பாயத் துடிக்கும். உணர்வு வெள்ளத்துக்குக் கட்டுப்பாட்டு அணைகள் பலவீனமாகத் தெரியும்.

ஒரு பக்கம் உலகமே எனது என்கிற ஒளி வெள்ளம். மறு பக்கம் மேல் படிப்புக்கு இடம், போட்டிகள், வேலை வாய்ப்பு, எதிர்காலம் குறித்த கலக்கம் ஆகியவை இருளாக்கி மிரள வைக்கும். 'உன்னுடைய வயதில்தான் சரோஜினி நாயுடு கவிதை எழுதினார்; சிவாஜி கோட்டையை வென்றார்; கஜினி முகமது இந்தியாவுடன் முதல் போர் செய்தார்; டெண்டுல்கர் முதல் சதம் அடித்தார்' என்பது போன்ற ஊக்க உரைகள் காதில் விழுந்து உள்ளுணர்வை வீறுகொள்ளச் செய்யும். 'இப்போது இருக்கிற போட்டி உலகில் உன்னைப் போல் டல்லா இருக்கிறவங்களுக்கு இடமே இருக்காது. உனக்குச் சாமர்த்தியம் போதாது. உனக்குப் படிப்பில் கவனம் பத்தாது. நீ உருப்பட சான்ஸ் இருக்கறதா எனக்குத் தெரியலை' என்பது போன்ற அர்ச்சனைகளையும் கேட்க வேண்டி வரும். இந்த அரும்புப் பருவத்துக்கு முந்தைய குழந்தைப் பருவம் எப்படியிருந்தது? எல்லாக் குழந்தைகளும் மனோதத்துவ இயலில் சொல்லப்படுகிற 'I am not ok; you are ok' என்கிற ஈகோ

நிலையில் இருக்கின்றன. பெற்றோர்களும், மூத்த வயதினரும் நிரம்பி உள்ள சமூகத்தில் ஒன்றும் தெரியாத நான் சரியில்லை. அவர்கள்தான் சரி என்கிற எண்ணத் துடனேயே பெரியவர்களின் சொற்களுக்கு விரும்பியோ விரும்பாமலோ கட்டுப்பட்டு வளர்கின்றன குழந்தைகள். அந்த நிலை பரவாயில்லை. சார்ந்து கொள்ளத் துணை இருப்பது ஒரு சுகமான விஷயம். குழந்தைப் பருவம் தாண்டிய அரும்புப் பருவம்தான் பிரச்னைகளின் தொடக்கம் எனலாம்.

ஏனென்றால் இந்தப் பருவம் அறிவின் கிரணங்கள் சிந்தனையில் சிறகு விரிக்கும் பருவம். பெரியவர்கள் சொல்வதைக் கண் மூடித்தனமாகக் கேட்க இயலாது. கேட்கக் கூடாது என்பதனால் அல்ல, காரணம் அறியத் துடிக்கும் வேகத்தினால். 'அதிகாலையில் எழுந்து படி' என்று சொல்லப்பட்டால் - ஏன்? இரவில் கண்விழித்துப் படித்தால் என்ன தவறு? உங்கள் நோக்கம் நான் படிப்பதென்பதா? அல்லது காலையில் எழுவது என்பதா? என்று எதிர்க்கேள்வி உடனடியாக எழும். இந்த இடத்தில் நிறையப் பெற்றோர்கள், 'இரண்டும்தான் கண்ணம்மா. அதிகாலையில் படிப்பதில் இரண்டு நோக்கமும் நிறைவேறுது பார்' என்று பொறுமையாகப் பதில் சொல்வதில்லை. 'வளர்ந்திட்ட இல்லையா? அதான் ரொம்பப் பேசற' என்கிற பாணியில் கண்டனக் கணையை விடுக்கிறார்கள்.

அரும்புப் பருவத்தில், பெரியவர்கள் பெற்றோர்களின் நேர்மை தோலுரிந்து தெரியும். குழந்தைப் பருவ அறியாமையைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் தம்மை எப்படியெல்லாம் ஏமாற்றியிருக்கிறார்கள் என்று பிள்ளைகளுக்குத் தெரியத் தொடங்கும்,

ஆனாலும் தன் எண்ணங்களையும் சிந்தனைகளையும் வெளிப்படையாகப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாதபடி

பெரியவர்கள் என்கிற வீட்டோ அதிகாரத்தினால் கட்டுப் படுத்தப்படும் அரும்பு 'ஐ ஆம் நாட் ஓ.கே; யு ஆர் ஆல்லோ நாட் ஓகே' என்கிற மோசமான நிலைக்கு மாறுகிறது. நானும் சரியில்லை. நீயும் சரியில்லை என்கிற சிந்தனையின் போதுதான் நல்ல வழிகாட்டி தேடி குருவைத் தேடி அலையும் மனோநிலை ஏற்படுகிறது.

பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர் உள்ள துணைவனாக இருக்க வேண்டியது இந்தப் பருவத்தில்தான் என்று படித்துப் படித்துச் சொல்லப்படுவதற்கான காரணம் இது தான். இந்தச் சமயத்தில்தான் அரசியல்வாதியோ, சாமியாரோ, தவறான வழிகாட்டும் கல்லூரி சீனியரோ அரும்புகளைக் கருக வைத்துவிட முடிகிறது.

ஏதாயினும் ஒரு கெட்ட பழக்கம் சட்டென்று அரும்புகளைப் பிடித்துக் கொள்வதும் இந்தத் தருணத்தில்தான்.

அப்படித் தன்னிடம் ஒட்டிக்கொள்ளும் கெட்ட பழக்கத்தை அரும்புகள் சந்தோஷமாக ஒன்றும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. வீட்டுக்குத் தெரியாமல் சினிமா பார்ப்பதா கட்டும், பள்ளி கல்லூரிகளைக் கட் அடித்து விட்டுச் சுற்று வதாகட்டும், டான்ஸ் கிளப், ஃபாஸ்ட் ஃபுட் ரெஸ்டாரன்ட் என்று பாய் ஃப்ரெண்ட்ஸ் கேர்ள் ஃப்ரெண்ட்ஸுடன் போவதாகட்டும் எல்லாமே மேலோட்டமான பார்வைக்குப் பொறுப்பின்றி சந்தோஷமாக அலைவதாகத் தோன்றலாம். அவர்களின் அடி மனம் நிரம்பிய குற்ற உணர்வுடன் இருப்பதை ஆராய்ச்சிகளும் புள்ளி விவரங்களும் சொல்கின்றன.

நிஜமாகச் சொல்வதென்றால் ஏதோ ஒருவித மன அழுத்தத்தையோ, உறுத்தலையோ மறைப்பதற்கான திசை திருப்பு வேலையே கெட்ட பழக்க வழக்கங்கள் என்பது தான் உளவியல் பூர்வமான உண்மை. அடிபட்டு விட்டால் வேகமாகக் கைகளை உதறுகிறோமே அதுபோல் கவனம்

திருப்பும் உத்திதான் அது.

மன அழுத்தத்துக்குத் தீர்வு காண்பதாக எண்ணி எடுத்து வைக்கும் முதல் அடியே தவறான திசையில் அமைந்து விடுவதால் தொடர்ந்து மன அழுத்தத்துடன் குற்ற உணர்வும் சேர்ந்து கொள்ள கூடுதல் அழுத்தம் - கூடுதல் தவறுகள் - கூடுதல் கெட்ட பழக்கங்கள் - அது பெரியவர்களுக்குத் தெரிய வரும் போது கண்டிப்பை எதிர்நோக்கிப் பணியப் பிடிக்காமல் வீண் பிடிவாதத்தால் எதிர்ப்புக் காட்டுதல் என்று மேலும் மேலும் தவறுகள் தொடர்கதையாகிறது.

அரும்புப் பருவத்தில் அப்படி என்ன மன அழுத்தம் ஏற்பட்டுவிட முடியும் என்று தோன்றலாம். அரும்புகளைப் பொறுத்தவரையில் பரீட்சையில் மதிப்பெண் குறைவது கூட மன அழுத்தத்தைத் தரும். சக ஆண்களின் கிண்டல் சாவு வரை துரத்தும். எதிர்பார்த்த சில விஷயங்கள் நடக்காமல் போவதும் உலகம் நம் எதிர்பார்ப்புப் பரிமாணங்களுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டது என்று தெரிய வருவதும் மன அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும். குடும்பத்தின் சரியான உறவு நிலை, பொருளாதார நிலை குறித்தெல்லாம் தவறான தகவல்களுடன் குழந்தைகளை வளர்க்கிறார்கள் பல வீடுகளில். வளர்ந்த பின் ஒருநாள் உண்மை நிலை தெரிய வரும்போது சந்திக்கும் ஏமாற்றம் உயர்ந்தபட்ச மன அழுத்தத்தை உண்டாக்கும்.

எனவே, இந்த மாதிரி சமயங்களில் தம் அரும்புகளிடம் ஒட்டிக் கொள்கின்ற ஏதாயினும் கெட்ட பழக்கத்திலிருந்து அவர்கள் மீள உதவ வேண்டும். அதற்கான முதல் படி பிள்ளைகளைக் குற்ற உணர்விலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். பத்தாம் வகுப்பு பொதுத் தேர்வில் கணக்குப் பரீட்சையில் இரண்டு மதிப்பெண்களைத் தவற விட்ட குழந்தையை அதன் பெற்றோர் குறை சொல்லிச்

சொல்லியே அது ப்ளஸ் டீவில் சயின்ஸ் குரூப் எடுத்த உதாரணங்கள் உண்டு. அதன் சிறு வயது முதலான இன்ஜீனியரிங் கனவு இன்று அது கடித்துத் துப்பும் நகங்களில் சிதறுவது புரியாத பெற்றோர் நகங்கடிக்கும் பழக்கத் திற்காகக் கடிந்து கொண்டிருக்கும் காட்சிகளும் உண்டு.

பெற்றோர்களே! போதும். குழந்தைகளைக் கண்டியுங்கள். அரும்புகளிடம் அன்பு காட்டுங்கள். அவர்களுக்குத் தியானம் போதியுங்கள். வாரம் ஒரு நாளாவது தனியே உட்கார்ந்து தான் என்பது வேறு தன் பழக்கங்கள் என்பது வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்கப் பழக்குங்கள். பழக்கங்களை எப்போது வேண்டுமானாலும் மாற்றிக் கொண்டு தம் அடையாளத்தைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள முடியும் என்று அவர்கள் புரிந்து கொள்ள உதவுங்கள்.

அரும்புப் பருவத்தின் முக்கியமான சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று மாற்றங்களுக்குத் தயாராக இருப்பது. சட்சட்ச்டென்று உடை அலங்காரம், சிகை அலங்காரம், உடல் அசைவுகளில் மானரிஸம் என்று வாரம் ஒருமுறை கூட மாறிப் போகிறார்கள். இந்த அம்சம்தான் அவர்களை நல்வழியிலோ தீய வழியிலோ தொடர்ந்து நடைபோட வைக்கக் காரணமாய் உள்ளது, பெற்றோர் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அந்த ஒரு சரியான கணத்தில் தம் அரும்புகளைச் சரியான திசையில் திருப்பி விடுவது மட்டுமே.

24. எங்கும் எதிலும் நுனிப்புல் மேய்ச்சல்

பன்முக ஆளுமை (Multi faceted Personality) என்கிற பதம் மிகத் தவறாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறதோ என்று தோன்றுகிறது. நிபுணத்துவத்துக்கும் தெரிந்து வைத்திருப்பதற்குமான வித்தியாசத்தை உணர மறுக்கிறோமா என்று புரியவில்லை.

சமீபத்தைய பேட்டி ஒன்றில் பிரபல பரதநாட்டியப் பள்ளி ஆசிரியர் சொல்லி இருந்தார்: “இப்போதெல்லாம் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் போதே அதன் பெற்றோர் ‘எப்படியாவது இன்னும் ஆறு மாசத்தில் அரங்கேற்றத்துக்குத் தயார்ப்படுத்திடுங்க மேடம்’ என்று வேண்டுகோள் வைக்கிறாங்க. அவங்க நோக்கம் தன்பிள்ளை பரதத்தில் தேர்ச்சி பெறணும் என்பதைவிட அரங்கேற்றம் ஆயிடுச்சுங்கறதைப் பிள்ளையின் கிரெடிட்டில் சேர்ப்பதாகத்தான் உள்ளது.” இன்றைய பெற்றோர் குறித்த படப் பிடிப்பு அந்த வார்த்தைகள்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்த பிள்ளையை உட்கார வைத்து காபியோ ஏதோ கொடுத்தபடியே தணிவாக, ‘இன்னிக்கு நாள் எப்படி இருந்தது? நண்பர்கள் ஏதாவது புதிய அனுபவம் தந்தார்களா? ஆசிரியர்கள் என்ன சொல்லித் தந்தார்கள்? என்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ளுவது போல் சுவையான செய்தி ஏதும் வைத்திருக்கிறாயா? என்று

பதினைந்து நிமிடமாவது பேசும் பெற்றோர் இன்றைய தேதியில் இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. பள்ளிவிட்டு வந்ததும் வராததுமாக 'ஓடு ஓடு டியூஷனுக்கு நேரமாச்சு. டான்ஸ் கிளாஸுக்கு நேரமாச்சு. பாட்டு கிளாஸுக்கு நேரமாச்சு. கராத்தே கிளாஸுக்கு நேரமாச்சு' என்று விரட்டாத குறையாக ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதால் அவன் இலக்கு தெரியாத தெருப்பிராணியாக அல்லவா ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறான்.

இன்றைய குழந்தைகளுக்கு தன் பெற்றோர் குறித்த தெளிவு நிச்சயமாக இல்லை. தான் என்ன செய்தால் பெற்றோருக்குப் பிடிக்கும்; தான் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்று தான். அப்பாவுடன் வேலை பார்க்கும் ஒருவருடைய குழந்தை மாதிரியோ அம்மாவுடைய தோழி ஒருவருடைய குழந்தை மாதிரியோ நான் இல்லை என்கிற எரிச்சல் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இருக்கிறது என்பது மட்டும் தான். அதற்குக் குழந்தைகள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று பக்குவமாகச் சொல்லித் தரும் முதிர்ச்சி கூட பல பெற்றோர்களுக்கு இல்லை.

'அகல உழுவதிலும் ஆழ உழு' என்றொரு பழமொழி உண்டு. அப்படி ஒன்று இருப்பதே இன்றைய தலைமுறைக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்கு ஆழமாக எதைச் செய்யவும் சொல்லித்தரப் படவில்லையே. உணவையாவது நிதானமாகச் சுவைத்து உண்ண விடுகிறோமா? அதிலும் அவசரமாகத் தயாரித்த உணவினை வேகமாக நான்கு வாய் அள்ளிப் போட்டுத் தண்ணீர்க் குடித்து உள்ளே தள்ளி விட்டு ஓட வைக்கிறோம், எதிலும் முழுமை கிடையாது.

எந்த டியூஷன் வகுப்பும் அறிவு பெருக்குவதற்கு இல்லை. அவர்களின் நோக்கம் பரீட்சைக்குத் தயார்

செய்வது மட்டுமே. அறிவாவது ஒன்றாவது! பாரதியார் யார் என்பதா முக்கியம்? கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் அவர் குறித்து தேர்வுகளில் கேட்கப்பட்டுள்ள கேள்விகள் என்னென்ன? அவற்றிற்கு எப்படி விடை அளித்தால் முழு மதிப்பெண் கிடைக்கும் என்பது தானே முக்கியம்?

கராத்தே வகுப்பும் அந்தக் கலையை முழுமையாக அறிவதற்கு இல்லை. ஏதோ ஒரு வர்ணத்தில் பெல்ட் வாங்குவதற்குத்தான். பாட்டோ, பரதமோ அரங்கேற்றத் திற்காகத்தான். வாத்தியம் வாசிக்கக் கற்பதும் அதன் நுணுக்கங்களை அறிந்து தேர்வதற்கு இல்லை. என் பிள்ளைக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று பெற்றோர் தம் பட்டம் அடித்துக் கொள்ளும் அளவுக்குத் தெரிந்து கொண்டால் போதுமானது. அதிலேயே மூழ்கி விட்டால் பரீட்சையில் எப்படி மதிப்பெண் வாங்கி முதல் ராங்கைத் தக்கவைப்பது?

கலைகளுக்காகப் பிள்ளைகளைத் தயார் செய்து ஆண்டுக் கணக்கில் அவர்கள் முழுமையாய்க் கற்றுத் தேற விட இன்றைய பெற்றோர்களுக்கப் பொறுமை கிடையாது. ஏனென்றால் அவர்கள் திடீர்ப் புளியோதரை, திடீர் ரசம் கலாசாரத்தில் வளர்ந்தவர்கள்தானே.

இன்றைய நவீன உலகில் மனிதனின் ஆயுள் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பெருமையாக நினைக்க முடியாமல் ஆரோக்கியமான ஆயுள் குறைந்திருக்கிறது என்கிற கசப்பான உண்மை குறுக்கிடுகிறது. பழைய தலைமுறையில் ஐம்பது அகவையை ஒட்டி ஏற்பட்ட சகல நோய்களும் இப்போது முப்பது வயதிலேயே இருபாலருக்கும் வந்து விடுகிறது. எதனால்?

உடல் உழைப்பு மிகவும் குறைந்து விட்டது; தேவை இல்லாத ஒப்புமைகளால் மன உளைச்சல்கள். உணவை

ஆழ்ந்து சுவைத்து மென்று உண்பதில்லை. ஒரு கை சாப்பாட்டில் இருக்கும் போதே இன்னொரு கையில் ஏதாவது புத்தகம், எதிரே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் தொலைக் காட்சி, அதனால் அஜீரணக் கோளாறுகள். நேரத்துக்கு உண்பதில்லை. போலியான வேலைப் பளு. விளைவு அஸிடீட்டி. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த வார்த்தையை நாம் கேட்டதில்லை. சுவாசத்தை ஆழ்ந்து இழுத்து நுரையீரலை நிரப்புவதில்லை. அதனால் சோர்வும் தன்னம்பிக்கையும் குறையும். எந்த ஒரு நிகழ்வு குறித்தும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் வழக்கம் இல்லை. அதனால் தெளிவின்மையும் படபடப்பும்.

அடுத்த அரைகுறை ஞானம் பக்தி குறித்தது. கோயிலுக்குச் சென்றால் கூட நியதிகளை ஒழுங்காகப் பின்பற்றுவதில்லை. பிரதோசத்துக்கு சிவன் கோவில் போகவேண்டும் என்பதில் பிடிவாதமாக இருக்கும் பலரும் கோயிலில் எப்படி பிரகாரம் சுற்ற வேண்டும் என்று தெரிந்து செய்வதில்லை. இன்றைய தேதியில் ஜோசியம் குறித்துப் பேசாத நபர்கள் குறைவு என்கிற அளவுக்கு ஆளாளுக்கு கிரகப் பெயர்ச்சிப் பலன்கள் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நான்கு பேரின் கணிப்புகள் நாற்பது விதமாக இருப்பதால் நிஜமான கணிப்புகளின் மதிப்பு நீர்த்துப் போய் விடுகின்றது.

அடுத்த அரைகுறை ஞானம் மருத்துவம் குறித்தது. கம்ப்யூட்டரில் உருவாகி வரும் புதுப் புது வைரஸ்களுடன் போட்டி போடும் விதமாகக் காற்றிலும் நீரிலும் பரவி வரும் மாசுகளின் விளைவாகப் புதிது புதிதாக வியாதிகள் பரவும் நாளில் தமக்குத் தெரிந்த பழைய மாத்திரைகளைப் போட்டுப் பிரச்சினைகளைச் சிக்கலாக்கிக் கொள்ளும் தவறும் பெருகி வருகிறது.

உடற்பயிற்சி குறித்த விஷயத்திலும் முழுமையான தெளிவு இல்லாமல் இருப்பது; திடீரென்று மூடு வந்தது போல் சில நாட்கள் மட்டும் முரட்டுத்தனமான பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டுப் பிறகு விட்டு விடுவது; அழகியாகிறேன் என்கிற பெயரில் பட்டினி கிடந்து உடம்பின் ஆரோக்கியத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வது என்று எதையும் நாம் விட்டு வைக்கவில்லை.

எல்லாவற்றையும் விட மோசம் தியானம், யோகம் குறித்த அரைகுறை ஞானம். சரியான குருவோ வழிகாட்டியோ இல்லாமல் இவற்றில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்கலாம். அவநம்பிக்கையை முன்னிறுத்தி, செய்துதான் பார்ப்போமே என்று சோதித்துப் பார்க்கும் விஷயம் அல்ல இவை. நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பயன் எதிர்பாராது செய்யும் 'செயலற்ற செயல்'தான் என்கிற தெளிவு ஏற்பட வேண்டுமானால் அதில் கொஞ்சமாவது ஆழமாகச் செல்ல வேண்டும். ஆரம்ப காலங்களில் நம்முள் ஏற்படும் உட்கொந்தளிப்புகளின் துப்புரவாக்கும் பணி (Catharsis) முழுமை அடைந்து சிந்தனை வசப்படும் வரையிலான பொறுமை வேண்டும். சும்மா இரண்டு நாட்களுக்குக் கண்களை மூடி உட்கார்ந்து விட்டு ஒன்றும் மாறவில்லையே என்று முடிவுக்கு வர இது ஷார்ட் டைம் கோர்ஸ் அல்ல.

தொலைக்காட்சியைப் பார்க்கும் போதாவது ஒரே நிகழ்ச்சியை முழுதாகப் பார்ப்பவர் உண்டோ? தொலை இயக்கியைக் கையில் வைத்து அழுத்தியபடி ஒவ்வொரு சேனலாக மாற்றிக் கொண்டே போய் ஒரு மணி நேரத்தில் இரண்டு திரைப்படங்கள், நான்கு சீரியல், இரண்டு கவுண்ட் டவுன் ஷோக்கள், ஒரிரண்டு டாக் ஷோக்கள், மூன்று நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகள் என்று எல்லாவற்றையும் மேம்போக்காகப் பார்க்கும் பாங்கு பெருகி விட்டது. நம்முடைய தேவை நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து ஏதாவது அறிவதோ,

நிகழ்ச்சிகளை ரசிப்பதோ அல்லாமல் மறுநாளைய அலுவலக மேசையின் வெட்டிப் பேச்சின் போதும் நண்பர்கள் மத்தியிலும் மேற்கோள் காட்டிப் பேசு இத்தனையும் பார்த்து விடுகிறாயா நீ என்று அவர்களை வியக்க வைப்பதில் கிடைக்கும் ஒரு சகல கலா வல்லவ இமேஜின் தேவைதான் என்றாகி விட்டதே.

அடுத்தவரின் கவனத்தை ஈர்க்கும் நோக்கம் இல்லாத எந்தக் காரியமாவது நம் அன்றாட வாழ்வில் இருக்கின்றதா? எல்லாமே அவசர வேகத்தில் அள்ளித் தெளிக்கப்படும் கோலங்களாகத் தெரியவில்லை? பல கலைவல்லவராக, பிறரால் அறியப்படுபவராக, சீக்கிரம் பிரபலமாகும் மோகம் எல்லோரையும் ஆட்டி வைக்கிறது/ அதன் விளைவு தான் இதெல்லாம்.

எந்தத் துறையிலும் நிலைத்துப் புகழ்பெற அசாத்தியப் பொறுமை சார்ந்த உழைப்பு தேவை. விடா முயற்சியும் நிலையாயிருத்தலும் கவனத்துக்கு ஏங்காத தன்மையும் அவசியம். நுனிப்புல் மேய்பவர்களுக்கு அது சாத்தியமே இல்லை.
